Έτος ΙΔ'

Τεύχος 323ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

28 'Οκτωβρίου 1940, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου 961

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

'Η ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς 'Εγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ 'Ανωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν 'Επιστημῶν κ. 'Ιωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια καὶ τέλος) 964

Τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις στὴ χώρα τῶν Η.Π.Α., ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. Λίβιγκτων Χώλλ..... 969

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

'Η συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια, ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 973

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Μίστερ Τσάρλυ, ὁ δάσκαλος κακοποιῶν, ὑπὸ τοῦ τ. 'Ανθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (Συνέχεια) 977

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Στραγγαλισμὸς καὶ βιασμὸς γυναικός. 'Ανακάλυψη καὶ σύλληψη δράστου, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Master ntetectiv», κατὰ μετάφραση τοῦ 'Αστυφύλακος κ. 'Αναστασίου Βογιατζῆ 981

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση κηρύσσει τὸ Κ.Κ.Ε., ὑπὸ τοῦ κ. Πέλλου Κουτούπη..... 985

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

« Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί », ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Σπ. Πηλοῦ (συνέχεια) 987

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Σονάτα Κρόϋτσερ..., ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χ. Σ-ς 993

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

'Αστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 995

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 997

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον **Τροχαίας**, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 1002

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Ο ἐτήσιος ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ο.Φ.Α. ποδοσφαιρικὸς ἀγών..... 1006

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΠΕΝΘΗ 1007

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — 'Αθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 323

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

«Βάρβαρα χέρια καὶ μικρὰ μιὰ χώρα ἀθάνατη κι' ἱερὴ
νὰ τὴ χαλάσουν ρίξανε φωτιά,
μὰ ἡ φλόγα της, ποὺ ξάστραψε, φώτισε μόνον, ἡ ζοφερή,
τὴν δόξα τοῦ Μεσολογγιοῦ καὶ τοῦ κακούργου τὴ θωρειά».

(Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ, 1-12-1940)

ΣΑΝ ΘΑΥΜΑΤΑ φαίνονται στὴ ζωὴ μερικὰ πράγματα κι ὅμως θαύματα δὲν εἶναι. Κάποιες μεγάλες κι ἀόρατες δυνάμεις ποὺ μένουν κρυμμένες χρόνια καὶ χρόνια, ἔρχεται κάποτε ἡ ὥρα νὰ φανερωθοῦν. Τότε φουντώνει ἡ πυρκαγιὰ καὶ σπιθοβολάει κι ἁπλώνεται καὶ γίνεται τὸ θαῦμα, ποὺ κι ὅμως θαῦμα δὲν εἶναι.

Ὅταν πηγαίναμε κάποτε στὸ σχολεῖο, ἀκούγαμε μὲ θαυμασμὸ καὶ κάποιο δέος νὰ μᾶς μιλᾶνε γιὰ τὸν μεγάλο σίφουνα τῆς Ἐπαναστάσεως ποὺ πέρασε καὶ ξεσήκωσε τὸν Ἑλληνισμὸ τὸ 1821 καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἁρματωθῆ γιὰ νὰ ἀποτινάξη τὶς βαρειὲς ἁλυσσίδες τῆς σκλαβιᾶς, ποὺ τετρακόσια χρόνια πλάκωνε τὰ στήθη του.

Ἡ δική μας γενιὰ ἔβλεπε τὸ 1821 σὰν κάτι τὸ πολὺ μακρινὸ καὶ ἄφθαστο. Ποιός ἀπὸ μᾶς — σκεπτόμασταν — μπορεῖ νὰ μοιάση, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, μὲ τοὺς ἁρματολοὺς ἢ τοὺς μπουρλοτιέρηδες τοῦ 21; Ποιά γυναίκα μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὶς ἁμαζόνες τοῦ Σουλιοῦ, ποὺ ἔπεφταν στὸ γκρεμνὸ γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν σκλαβιὰ καὶ τὴν ἀτίμωση, χορεύοντας καὶ τραγουδώντας τό: «ἔχε γειὰ καημένε κόσμε, ἔχε γειὰ γλυκειὰ ζωή»;

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ὅμως κάνοντας τότε, εἴχαμε λησμονήσει μιὰ σημαντική, ἀλλὰ καὶ βασικὴ λεπτομέρεια. Δὲν στοχαστήκαμε ὅτι ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ ψυχή, ἡ ὁποία αἰῶνες τώρα τρέφεται καὶ ζῆ μὲ τὸ ἰδανικὸ τῆς λευτεριᾶς, εἶναι πάντα ἡ ἴδια στὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Αἰώνια κι ἄφθαρτη.

* * *

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΑΝ, κάποια ἐποχή, σκληρὰ στὴ φτωχή μας τούτη πατρίδα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κερδήσωμε τὴ μάχη τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ἐνῶ ἐμεῖς μὲ ἱδρώτα ποτάμι ποτίζαμε κάθε σπιθαμὴ τῆς ἄγονης γῆς μας, ἕνας ἄλλος κόσμος γύρω μας ἁρματωνόταν μὲ φωτιὰ καὶ σίδερο. Ἐμεῖς,

ἀλήθεια, τί διαθέταμε νὰ φυλάξωμε καὶ νὰ προασπίσωμε τὰ πατρογονικά μας χώματα; Βέβαια δὲν εἴμασταν ἐντελῶς ξαρμάτωτοι, μά, τοῦ μικροῦ Δαυὶδ ἡ σφεντόνα εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν κτηνώδη δύναμη τοῦ Γολιάθ;

Μ᾽ αὐτές, τὶς λογικὲς στὴ βάση τους, σκέψεις βαυκαλιζόμενος ὁ σιδερόφρακτος Γολιὰθ καὶ πιστεύοντας ἀκράδαντα — γιατὶ ποτέ του φαίνεται δὲν διάβασε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία — ὅτι μὲ τὴν πρώτη του κρούση θὰ γονατίζαμε, ἄρχισε, χωρὶς καμιὰ ἀπὸ μέρος μας πρόκληση, τὶς φοβέρες:

—Ἕλληνες, εἶπε ξεδιάντροπα, κάντε μου τόπο νὰ διαβῶ. Ἡ χώρα σας μοῦ εἶναι ἀπαραίτητη καὶ θὰ τὴν πάρω εἴτε τὸ θέλετε εἴτε δὲν τὸ θέλετε.

— ΟΧΙ!

Μὲ μιὰ φωνή, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, οἱ Ἕλληνες διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀείμνηστου Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας μας, τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἔδωσαν στὸν ἰταμὸ ἐπιδρομέα τὴν ἀπάντηση ποὺ τοὺς ἐπέβαλε ἡ βαριὰ κληρονομιὰ τοῦ «Μολὼν λαβὲ» τοῦ Λεωνίδα.

Ὄχι! Δὲν λογαριάζομε τὶς ἀπειλές σου. Γεννηθήκαμε γιὰ νὰ ζοῦμε ἐλεύθεροι καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀμαυρώσωμε τὴν τρισένδοξη ἱστορία τῆς φυλῆς μας. Τίποτε δὲν σοῦ δίνομε καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπομε νὰ μολύνης τ᾽ ἅγια χώματά μας. Θὰ πολεμήσωμε μὲ πίστη στὸ Θεὸ καὶ στὸ δίκιο τοῦ ἀγώνα μας. Μπορεῖ νὰ νικηθοῦμε, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Τότε μόνον μπορεῖς νὰ περάσης πάνω ἀπὸ τὰ πτώματά μας, βουτώντας σὲ λίμνες ἀπὸ αἷμα ἡρώων, αἷμα δικό μας, ποὺ θὰ σὲ κτυπᾶμε ἀλύπητα ὡς τὴ στερνή μας ἀναπνοή.

Ἦταν τὴ νύχτα τῆς 27 πρὸς 28 Ὀκτωβρίου 1940.

Κι ἐδῶ ἀρχίζει τὸ θαῦμα, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ ΟΧΙ, ποὺ βγῆκε αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἔβαλε στὰ χείλη τους ἡ ἀπέθαντη ἑλληνικὴ ψυχή. Αὐτὴ ποὺ περίμενε κρυμμένη σὰν τὴ «σπίθα στὴ στάχτη». Αὐτὴ ποὺ εἶχε στήσει χιλιόχρονα τρόπαια σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς μας. Ἦταν ἡ μεγάλη μυστικὴ δύναμη ποὺ ἔμενε κρυμμένη καὶ βρῆκε τὴν ὥρα νὰ φανερωθῆ. Τότε ἦταν ποὺ φούντωσε ἡ πυρκαγιὰ καὶ σπιθοβόλησε κι ἁπλώθηκε καὶ γίνηκε τὸ θαῦμα.

* * *

Η ΠΙΝΔΟΣ, ζηλεύοντας τὶς παλιὲς δόξες τοῦ Ὀλυμπου καὶ τοῦ Κίσσαβου, δέχθηκε στὶς κακοτράχαλες κορφές της τοὺς ἀετοὺς-στρατιῶτες μας, πού, γιὰ νὰ προλάβουν τὸν ἐχθρὸ στὴν ὑποχώρησή του, τὸν κυνηγοῦσαν ἀπὸ ράχη σὲ ράχη. Ὁ φανφαρόνος ἐπιδρομέας δὲν πέρασε τὸν Καλαμᾶ, δὲν μπῆκε θριαμβευτὴς στὰ Γιάννενα. Μιὰ χούφτα ἡρώων τὸν ἔδιωξαν ταπεινωμένο πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα. Βρόντηξε καὶ τραγούδησε ξανὰ τὸ βόλι, ὅπως τὸ 1821.

Ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Μαραθώνα, τῆς Σαλαμίνας καὶ τοῦ 1821, τριγύριζε καὶ πάλιν στὶς μπαρουτοκαπνισμένες κορφὲς τῆς Πίνδου, τοῦ Μόραβα καὶ τῆς Τρεμπεσίνας καὶ σ᾽ ὅλες τὶς ἄλλες ψηλὲς καὶ αἱματοβαμμένες ράχες, δίνοντας ψυχικὴ ἀντοχὴ στὰ φανταράκια μας. Τὰ ἅγια κόκκαλα τῶν ἡρώων ὅλων τῶν ἑλληνικῶν γενιῶν, σπαρμένα στὶς ἀμέτρητες βουνοπλαγιὲς καὶ τὶς λαγκαδιὲς τῆς δοξασμένης μας Πατρίδος, τρίξανε ἀπὸ ἀγαλλίαση ἄλλη μιὰ φορὰ σὰν δέχονταν πάνω στοὺς ἄγνωστους τάφους των τὰ ἡρωϊκὰ κορμιὰ τῶν παιδιῶν τους. Οἱ ἡρωϊκὲς ψυχές τους, ἀνταμώνοντας τὴ θριαμβευτικὴ πορεία τῶν ἀπογόνων τους, ποὺ ἄρχισε τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1940, εἶχαν σίγουρη πλέον τὴν εἴδηση ὅτι οἱ θυσίες τους δὲν πῆγαν χαμένες. Ἡ ὑπόσχεση ποὺ τοὺς εἶχε δοθῆ: «Τὰ παιδιά σας θέλει δῆτε πόσο μοιάζουνε μὲ σᾶς», βγῆκε πέρα γιὰ πέρα ἀληθινή. Κι οἱ Σουλιώτισσες τοῦ Ζαλόγγου ἀντάμωσαν κι αὐτὲς σὰν «σὲ πανηγύρι ἀνθισμένης Πασχαλιᾶς» τὶς καινούργιες Ἑλληνοποῦλες, ποὺ τὶς ἀκολούθησαν στὸν ἡρωικὸ χορὸ τῆς θυσίας, γιατὶ κι αὐτὲς σὰν ἐκεῖνες, «δὲν μάθαν νὰ στέργουν στὴν σκλαβιά», ἀλλὰ «ξέρουν πῶς καὶ νὰ πεθαίνουν μὲ τραγούδια, μὲ χαρά».

ΦΤΕΡΟΥΓΙΖΕΙ πάλιν σήμερα ὁ νοῦς μας στὴν ἀλησμόνητη ἡμέρα τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940. Τὴν ἡμέρα τὴ μεγάλη, ποὺ σὰν φρούριο ἀνέγγιχτο ὀρθώθηκε ἡ Πίστη ἀπέναντι στὴν καταστρεπτικὴ μανία τοῦ ἐχθροῦ. Πίστη στὸ Θεὸ κι ἀγάπη στὴν Πατρίδα. Μὲ αὐτὰ τὰ δυὸ ἐφόδια ξεχύθηκε ὁ λαός μας τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κινώντας πρὸς τοῦ βοριᾶ τὰ ὕψη γιὰ νὰ ἀντισταθῆ σὰν ὑπερφρούριο.

Γιὰ ἕνα τίμιο κι ἔνδοξο ἀγώνα, σὰν ἄλλοι μάρτυρες μὲ τὸν ψαλμὸ στὰ χείλη προχωροῦσαν οἱ στρατιῶτες μας τὸ 1940. Δὲν πολεμοῦσαν ἀπὸ ἐκδίκηση. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα στρατιώτη, μὲ τὴν πίστη στὸ Θεὸ βαθιὰ ριζωμένη, εἶναι γενναία καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἐκδίκηση. Καὶ τὸ ἀπόδειξε αὐτὸ πολλὲς φορὲς μέχρι σήμερα στοὺς ἡττημένους καὶ καταφρονεμένους ἐχθρούς του. Οὔτε πολεμοῦσαν γιὰ νὰ κατακτήσουν ξένη γῆ. Ἔχυναν τὸ αἷμα τους, γιὰ νὰ ζοῦμε ἐμεῖς γαληνεμένα στὸν ἡλιόφωτο αὐτὸ τόπο ποὺ γεννηθήκαμε.

Ἕνας λαὸς ὁλόκληρος ἀγωνιζόταν καὶ πολεμοῦσε γιὰ τὴν λευτεριά του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δείχνουν οἱ λαοὶ ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ ζοῦνε ἐλεύθεροι. Ὅλος ὁ κόσμος ἀποροῦσε καὶ θαύμαζε. Θαύμαζε καὶ ἔλεγε: «Ὡς τώρα λέγαμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πολεμᾶνε σὰν ἥρωες. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ λέμε ὅτι οἱ ἥρωες πολεμᾶνε σὰν Ἕλληνες».

***

ΕΙΚΟΣΙ ΟΚΤΩ Ὀκτωβρίου 1940 — 28 Ὀκτωβρίου 1966. Εἴκοσι καὶ ἕξι χρόνια ἀπὸ τότε. Ὅσα ὅμως κι ἂν περάσουν, θὰ μᾶς φαίνεται σὰν νάταν χθές. Τὸ ξύπνημα ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα. Δὲν ἦταν γαληνεμένο καὶ εἰρηνικὸ κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο οὐρανό. Μὰ δὲν ἦταν οὔτε ξύπνημα φόβου καὶ τρόμου. Τί κι ἂν σφύριζαν οἱ σειρῆνες καὶ κτυποῦσαν οἱ καμπάνες; Ἡ Ἑλλάδα ξύπνησε ἀντρειωμένη. Σὰν ἐθνικὸ ἐγερτήριο, παιάνας πανελλήνιος ἠχοῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ ΟΧΙ.

Τὸ ξύπνημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἦταν ἕνα ξύπνημα σὰν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Ἡ Ἑλλάδα μὲ τὴν ἀρχαία της δόξα καὶ τὴν βαριὰ κληρονομιὰ τῶν θαυμάτων ποὺ τῆς χάρισε ὁ Θεός, μὲ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Βυζαντίου καὶ τὴν ἀκατάβλητη πίστη τῶν ἡρώων τοῦ 1821, ξύπνησε τὴν 28η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 μὲ μιὰ ἱερὴ ἀποστολή: Νὰ δείξη, ἀκόμα μιὰ φορά, στὸν κόσμο ὅλον ὅτι «τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται εἰς τὸν αἰῶνα».

Καὶ γεύθηκε ἡ Ἑλλάδα ὅλη τὴν πίκρα ποὺ τὴν πότισαν οἱ νεώτεροι ἀντιπρόσωποι τοῦ ψευτοπολιτισμοῦ. Καὶ πολέμησε μικρὴ αὐτὴ κι ἄοπλη ἐναντίον στοὺς θωρακισμένους γίγαντες. Μόχθησε, πείνασε, πόνεσε, ἔκλαψε, μὰ δὲν λύγισε, δὲν χάθηκε, γιατί: «Δὲν χάνεται ἡ Ἑλλάδα, δὲν σβήνει ἡ ψυχή της. Τὰ σάβανά της ἔμαθε νὰ σχίζη τὸ σπαθί της», ὅπως γράφει κι ὁ ποιητής.

Ἀποτίοντας φόρο τιμῆς κι εὐγνωμοσύνης στοὺς ἀθάνατους νεκροὺς τῆς θρυλικῆς ἐποποιΐας τοῦ 1940, κλείνομε τὸ εὐλαβικὸ αὐτὸ ἀφιέρωμα μὲ ἕνα ποίημα τοῦ Ι. Πολέμη.

Ἀπὸ τὴ λαβωματιά του τὴν ὀρθάνοιχτη
ἀχνίζοντας τὸ αἷμα πλημμυρίζει·
ὁ Χάρος καθρεπτίζεται στὰ μάτια του
κι αὐτὸς ψυχομαχώντας ψιθυρίζει:

—Ἄχ, τί εἶναι μιὰ ψυχὴ μπρὸς στὴ λαχτάρα μου;
Ἤθελα νἄχω τρεῖς στὴ μάχη ἐπάνω,
νὰ σοῦ τῆς δώσω καὶ τὶς τρεῖς Ἑλλάδα μου,
καὶ τρεῖς φορὲς γιὰ σένα νὰ πεθάνω!...

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

2. Ἐκ δὲ τῶν συγκρινομένων ἐνταῦθα διαφόρων δικαίων μόνον τὸ Ἰταλικὸν Σχέδιον Ποινικοῦ Κώδικος, τοῦ ἔτους 1921, ὁρμᾶται ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν τῆς ἔναντι τῆς κοινωνίας εὐθύνης καὶ τοῦ κοινωνικῶς ἐπικινδύνου, χαρακτηρίζον ἅπαντας τοὺς ἀνηλίκους, ἀσχέτως ἡλικίας καὶ ἱκανότητος ἢ ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμόν, ὡς ἱκανοὺς πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν. Ἡ ὑφισταμένη ὅμως ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ Σχεδίου τούτου καὶ τῶν ἄλλων δικαίων μετριάζεται, ἐφ' ὅσον καὶ τὰ δίκαια ταῦτα ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἡ Πολιτεία μεριμνᾶ καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν μικροτέρας ἡλικίας καὶ μὴ ἱκανῶν πρὸς καταλογισμὸν ἀνηλίκων, ἀμύνεται δὲ κατὰ τῶν προσβολῶν ἐκ μέρους τούτων, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι θεωρητικῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἐγκληματίαι. Οὕτω βλέπομεν ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὸ Ἰταλικὸν Δίκαιον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας νομοθεσίας ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα μέτρα, ἰδία «παιδαγωγικὰ μέτρα», κατὰ παντὸς ἀνηλίκου, ἀσχέτως ἡλικίας. Μόνον κατὰ τὸ Ἑλβετικὸν Δίκαιον ἀποκλείεται τοιαύτη ἐπέμβασις, προκειμένου περὶ παίδων κάτω τῶν 7 ἐτῶν, ὡς λίαν πρώωρος. Κατὰ τὸ Γερμανικὸν Δίκαιον ναὶ μὲν τὸ δικαστήριον ἀνηλίκων δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἁρμοδιότητα προκειμένου περὶ τῶν ἀνηλίκων, οἵτινες ἄγουσιν ἡλικίαν κάτω τῶν 14 ἐτῶν, καὶ τοῦτο συμφώνως τῷ νόμῳ περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων, ἔχει ὅμως τοιαύτην τὸ ἐπιτροπικὸν δικαστήριον, δυνάμει τοῦ νόμου περὶ προστασίας τῆς νεότητος. Θὰ ἔδει προσέτι νὰ σημειωθῇ σχετικῶς ὅτι ἐν Γερμανίᾳ κρατεῖ ἡ τάσις, ὅπως ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων καὶ ὁ ἐπιτροπικὸς δικαστὴς συμπίπτωσιν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Τέλος, καὶ κατὰ τὸ Γαλλικὸν Δίκαιον δὲν εἶναι μὲν δυνατὸν ἀνήλικοι κάτω τῶν 13 ἐτῶν νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ὅμως ἕτερον δικαστήριον, εἰδικῶς δὲ ὡρισμένον ἀστικὸν τοιοῦτον, τὸ συμβούλιον τῶν πρωτοδικῶν, ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπέμβῃ καὶ ἐπιβάλῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα μέτρα κατὰ τῶν ἀνηλίκων κάτω τῶν 13 ἐτῶν.

IV. Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξητάσθη τὸ ζήτημα «τῆς πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν ἱκανότητος» ἐν συνδυασμῷ ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὰς ἐννοίας τῆς ἔναντι τῆς κοινωνίας εὐθύνης καὶ τοῦ κοινωνικῶς ἐπικινδύνου τῶν ἀνηλίκων. Νῦν προβάλλουσιν ἕτερα συναφῆ ζητήματα, καὶ δὴ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

1. Καὶ ἐν πρώτοις ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα, εἶναι ὁ ἀνήλικος ἐγκληματίας μικρογραφία τοῦ ἐνηλίκου ἐγκληματίου; Σχετικῶς ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ νεωτέρα Ψυχολογία διδάσκει ὅτι «ὁ ἀνήλικος δὲν εἶναι ὁ ψυχοφυσικὸς μικρόκοσμος τοῦ ἐνηλίκου». Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων δέον νὰ δεχθῶμεν βεβαίως ὅτι οὔτε καὶ ὁ ἀνήλικος ἐγκληματίας ἀποτελεῖ μικρογραφίαν τοῦ ἐνηλίκου ἐγκληματίου. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι τὰ παρ' ἀνηλίκων τελούμενα ἀδικήματα κατ' οὐσίαν δὲν δύνανται νὰ συνταυτισθῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐνηλίκων, οὕτω δὲ ἀλλοίαν σημασίαν ἀποκτῶσιν αἱ αὐταὶ πράξεις, ἐὰν τελῶνται παρ' ἀνηλίκων καὶ ἐὰν τελῶνται παρ' ἐνηλίκων. Τοῦτο δέ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Ἄλμπερτ Χέλουϊγκ, δέον νὰ συνδυασθῇ καὶ πρὸς τὴν κατ' αὐτὸν ὀρθὴν γνώμην, καθ' ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων διέρχονται, οὕτως εἰπεῖν, φυσιολογικῶς, διαρκούσης τῆς ναρᾶς αὐτῶν ἡλικίας ὡρισμένην φάσιν ἐγκληματικότητος, πᾶσα δὲ ἐσφαλμένη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐξέτασις καὶ κρίσις περὶ τῶν νεανικῶν παραπτωμάτων τούτων δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς θλιβερὰ καὶ ἴσως ἀνεπανόρθωτα ἀποτελέσματα. Κυρίως δὲ δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ἐκ μόνης τῆς τελέσεως ἐγκλήματος παρά τινος ἀνηλίκου δὲν δυνάμεθα νὰ

συναγάγωμεν συμπέρασμα περὶ ἀνωμάλου χαρακτῆρος, ἐφ' ὅσον μάλιστα κατὰ τὴν γνώμην ταύτην τὸ ἔγκλημα τῶν ἀνηλίκων παρουσιάζεται τοιουτοτρόπως ὡς φυσικὸν χαρακτηριστικὸν (καὶ οὐχὶ ἀνώμαλον, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ μόνον ἐμφανιζόμενον) τῆς νεανικῆς ἡλικίας, οὕτως δ' εἰπεῖν ὡς συνέχεια τοῦ παιδικοῦ παιγνίου.

Αἱ ἐν τοῖς προηγουμένοις γενόμεναι παρατηρήσεις ἔχουσι πρακτικὴν σημασίαν, διότι εἶναι δυνατὸν κανόνες δικαίου, ρυθμίζοντες ἐπιτυχῶς τὰ περὶ ἐγκλημάτων, νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀποδώσωσι καλοὺς καρποὺς, ἐφαρμοζόμενοι ἄνευ ἑτέρου καὶ ἐπὶ ἀνηλίκων ἐγκλημάτων. Ἡ τοιαύτη ἀκριβῶς σκέψις ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ δικαιολογητικὸν λόγον τῆς σημερινῆς δημιουργίας ἰδίου Οὐσιαστικοῦ καὶ Τυπικοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων.

2. Νῦν θὰ ἔδει νὰ ἀφιερώσωμεν καὶ ὀλίγας τινὰς λέξεις προκειμένου περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Σχετικῶς παρατηροῦμεν ὅτι ὑποστηρίζονται καὶ ἐνταῦθα αἱ αὐταὶ οἷαι καὶ περὶ τῆς ἐξηγήσεως ἐν γένει ἐγκληματικότητος ἀπόψεις. Τοιουτοτρόπως λοιπόν:

α) Κατὰ τὴν μίαν γνώμην αἱ αἰτίαι τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων θεωροῦνται ὡς συμφυεῖς πρὸς τὴν ψυχοφυσικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀτόμου.

Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν ἐνταῦθα μόνον περὶ ὑπάρξεως «ἀνηλίκων ἐγκλημάτων ἐξ ἐσωτερικῶν, ὑποκειμενικῶν αἰτίων».

β) Ἀντιθέτως κατ' ἄλλην γνώμην, τὴν μοναδικὴν πηγὴν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ἀποτελεῖ ἡ Κοινωνία, τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἄγραφος σελίς, δεχομένη εἶτα καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐκ τῶν ἔξωθεν ἐπικτήτως πᾶν περιεχόμενον αὐτῆς.

Τοιουτοτρόπως δὲ δύναται νὰ γίνῃ λόγος μόνον περὶ ὑπάρξεως «ἀνηλίκων ἐγκλημάτων ἐξ ἐξωτερικῶν, ἀντικειμενικῶν αἰτίων».

γ) Κατὰ τρίτην ἄποψιν τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εἶναι εἴτε ἐσωτερικά, εἴτε ἐξωτερικά, εἴτε ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δυνάμεθα συμφώνως πρὸς τὴν τοιαύτην ἄποψιν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ «ἀνηλίκων ἐγκλημάτων ἐξ ἐσωτερικῶν αἰτίων», «ἐξ ἐξωτερικῶν αἰτίων» καὶ τέλος «ἐξ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν αἰτίων». Τέλος δέ,

δ) Κατὰ τὴν τετάρτην κρατοῦσαν γνώμην τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων δὲν δύναται νὰ εἶναι μόνον ἐσωτερικὰ ἢ μόνον ἐξωτερικά, ἀλλὰ δέον νὰ συνυπάρχωσι πάντοτε τόσον ἐσωτερικά, ὑποκειμενικὰ αἴτια, ὅσον καὶ ἐξωτερικά, ἀντικειμενικὰ τοιαῦτα. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην ἡ ἀτομικὴ προδιάθεσις τοῦ ἀνηλίκου πρὸς τὸ ἔγκλημα δὲν ἀρκεῖ ἄνευ περιβάλλοντος εὐνοϊκοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἐγκληματικότητα, ἵνα ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ἔγκλημα, οὔτε πάλιν ἀρκεῖ τὸ εὐνοϊκὸν περιβάλλον, ἵνα ὁδηγήσῃ πάντα ἀνήλικον εἰς τὸ ἔγκλημα, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχῃ καὶ ὡρισμένην πρὸς τοῦτο προδιάθεσιν.

Οὕτω δὲ δύναται ἐνταῦθα νὰ γίνῃ λόγος μόνον περὶ ὑπάρξεως «ἀνηλίκων ἐγκλημάτων ἐξ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν αἰτίων». Ἄλλο βεβαίως εἶναι τὸ ζήτημα, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον εἰς ἑκάστην δεδομένην περίπτωσιν κυριαρχῶσι μᾶλλον τὰ ἐσωτερικά, ὑποκειμενικὰ αἴτια ἢ μᾶλλον τὰ ἐξωτερικά, ἀντικειμενικὰ αἴτια ἢ τέλος συντρέχωσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐξ ἴσου ἀμφότερα. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει καὶ μόνον ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ «ἀνηλίκων ἐγκλημάτων ἐξ ἐσωτερικῶν», «ἐξ ἐξωτερικῶν» καὶ τέλος «ἐξ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν αἰτίων».

Ἡ πρακτικὴ δὲ σημασία τοῦ προβλήματος τῶν αἰτίων τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εἶναι εὐνόητος, διότι τὰ διάφορα Ἐγκληματολογικὰ Δίκαια Ἀνηλίκων, ὁρμώμενα σήμερον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἁπλῆν παράβασιν νόμου, ἁπλοῦν νομικὸν γεγονός, ἀλλὰ συνάμα καὶ πραγματικὸν ἀνθρώπινον καὶ κοινωνικὸν γεγονός, προσπαθοῦσι νὰ καταπολεμήσωσι τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων δι' ἀναζητήσεως τῶν πραγματικῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν αἰτίων,

ἅτινα ὤθησαν τὸν δεδομένον ἀνήλικον πρὸς τὸ ἔγκλημα. Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ γενικὴ διάταξις, ἡ ἀπαντωμένη συνήθως εἰς τὰ νεώτερα Ἐγκληματολογικὰ Δίκαια Ἀνηλίκων, καθ' ἣν δέον νὰ ἐξετάζηται ἑκάστοτε παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων οὐ μόνον τὸ γεγονὸς τῆς τελέσεως αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἐκ μέρους τοῦ ἀνηλίκου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη ὑποκειμενικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ κατάστασις αὐτοῦ, ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν ὅτι μόνον οὕτως εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνευρεθῶσιν αἱ πραγματικαὶ αἰτίαι τῆς ἑκάστοτε τελουμένης παρὰ τοῦ ἀνηλίκου πράξεως καὶ νὰ καταπολεμηθῇ τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του.

3. Γεννᾶται νῦν ἕτερον ἐρώτημα, ἤτοι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διακριθῶσι οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι ἀπ' ἀλλήλων;

Ὡς ἀφετηρίαν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν καὶ ἐνταῦθα τὰς κρατούσας γενικὰς διακρίσεις περὶ τῶν ἐν γένει ἐγκληματιῶν. Οὕτως ἐμφανίζονται κυρίως δύο βάσεις τοιούτων διαστολῶν:

α) Κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς Γερμανικῆς Θετικῆς Σχολῆς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου οἱ ἐγκληματίαι διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας, καὶ δή:

1) Εἰς τοὺς ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίας, παρ' οἷς κυριαρχοῦσιν ἀντικειμενικά, ἐξωτερικὰ αἴτια, τῶν ἐγκληματιῶν ὠθουμένων εἰς τὸ ἔγκλημα οὐχὶ ἐκ σοβαρᾶς ἐσωτερικῆς προδιαθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἰσχυροῦ ἐξωτερικοῦ πειρασμοῦ.

2) Εἰς τοὺς ἐκ φύσεως ἐγκληματίας, παρὰ τοῖς ὁποίοις προεξάρχουσιν ὑποκειμενικά, ἐσωτερικὰ αἴτια, τῶν ἐγκληματιῶν ρεπόντων ἀφ' ἑαυτῶν, ἀπὸ χαρακτῆρος πρὸς τὸ ἔγκλημα, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὠθῶνται ἰσχυρῶς ἐκ τῶν πειρασμῶν τοῦ περιβάλλοντος. Ἐνταῦθα «τὸ ἀδίκημα εἶναι ἡ πιστὴ ἔκφρασις καὶ ἡ ἀνταναklαστικὴ εἰκὼν τῆς ἀτομικότητος τῶν ἐγκληματιῶν τούτων».

Καὶ ἐρωτᾶται νῦν, ποῖον ρόλον παίζει ἐνταῦθα ἡ ἀνηλικότης;

Ἐν πρώτοις δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι οἱ ἀνήλικοι ὑποπίπτουσιν εὐκολώτερον εἰς τὴν ἐκ περιστάσεως ἐγκληματικότητα, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθῶσιν, ἔστω καὶ κατὰ τῶν ἐλαφρῶν πειρασμῶν τοῦ περιβάλλοντος. «Ἁπλῶς λ.χ. τὸ ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς γειτονικόν τι μέρος, εἶδε δὲ ὁ παῖς τὸ πῦρ καὶ ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰς ἐξερχομένας φλόγας, ἀρκεῖ πολλάκις, ἵνα ὁδηγήσῃ τοῦτον εἰς ἐμπρησμόν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως δυνηθῇ καὶ ἀπολαύσῃ καὶ ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ θέαμα».

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ φύσεως ἐγκληματικότητα δέον νὰ μνημονευθῇ κυρίως ὅτι, ἐφ' ὅσον μὲν πρόκειται περὶ ἐμφύτου ἐκ γενετῆς τάσεως, ἡ ροπὴ αὕτη δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἤδη διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος καὶ ὅτι συμφέρον εἶναι νὰ ἀνευρεθῇ καὶ καταπολεμηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐπικτήτου τάσεως, ὅτι αἱ κακαὶ συνήθειαι ἀποκτῶνται εὐκολώτερον, ἀλλὰ καὶ ἐκριζοῦνται ἐπίσης εὐχερέστερον διαρκούσης τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὁπότε ὁ ὀργανισμὸς εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς διαπλάσεως ἢ ἐπὶ ὡρίμων ἀνθρώπων.

β) Κατὰ τὴν Ἰταλικὴν Θετικὴν Σχολὴν ὑπάρχουσι πέντε κατηγορίαι ἐγκληματιῶν:

1) Οἱ ἐκ γενετῆς ἐγκληματίαι. Οὗτοι εἶναι ἕρμαια ἰσχυρῶν ροπῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, πρὸς ἐγκληματικὴν διαγωγήν, τελοῦντες συνήθως ἐγκλήματα φόνου, βιασμοῦ, λῃστείας κλπ., τῆς τοιαύτης τάσεως ἐκδηλουμένης καὶ δι' ὡρισμένων ἐκδήλων ψυχοφυσικῶν (σωματικῶν καὶ ψυχικῶν) στιγμάτων.

2) Οἱ παράφρονες καὶ ἡμιπαράφρονες ἐγκληματίαι, οἵτινες διαπράττουσι τὰ ἐγκλήματα λόγῳ διανοητικῆς τινος ἀσθενείας.

3) Οἱ ἐκ συνηθείας ἐγκληματίαι, οἵτινες προβαίνουσιν εἰς ἐγκλήματα, συνήθως κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας, ἐξ ἐπικτήτου ροπῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τάσεως ἐκ γενετῆς.

4) Οἱ ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίαι, οἵτινες ἀποδεικνύουσιν ἐξησθενημένην δύναμιν ἀντιστάσεως κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ περιβάλλοντος καὶ τέλος,

5) Οἱ ἐκ πάθους ἐγκληματίαι, συνήθως νευρικοὶ καὶ ἰσχυρῶς αἰσθηματικοί, τελοῦντες τὸ ἔγκλημα οὐχὶ ὑπούλως ἢ ἀνάνδρως, ἀλλὰ κατὰ πρόσωπον.

Ἐρωτᾶται δὲ νῦν, τίνα ρόλον παίζει ἡ ἀνηλικότης ἔναντι τῶν διακρίσεων τούτων;

Ἐν πρώτοις δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ὁ ἐκ γενετῆς ἐγκληματίας εἶναι μὲν δυνατὸν νὰ ζήσῃ καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ζωὴν ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἐὰν εὐτυχήσῃ καὶ εὑρεθῇ εἰς περιβάλλον, τὸ ὁποῖον δὲν εὐνοεῖ τὴν ἐγκληματικότητα, εἶναι ἐνδεχόμενον ὅμως ἐξ ἑτέρου ἡ ἐκ γενετῆς αὕτη τάσις αὐτοῦ νὰ προδοθῇ εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, ἰδίως, τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ διαπράξεως σοβαρῶν ἐγκλημάτων ὡς φόνου, ἐμπρησμοῦ κ.ἄ., τὸ δὲ λόγῳ τῶν συμπαρομαρτούντων ψυχοφυσικῶν στιγμάτων. Ὁ Ἐνρίκο Φέρρι δὲ ἀναφέρει σχετικῶς παραδείγματα ἐκδηλώσεως τῆς τοιαύτης τάσεως καὶ εἰς ἡλικίαν ἀκόμη δύο ἐτῶν. Κατὰ τὸν Καίσαρα Λομπρόζο, ὁ ἐκ γενετῆς ἐγκληματίας διαφέρει τοῦ κανονικοῦ ἀνθρωπίνου τύπου ἀπὸ ἀπόψεως σχήματος καὶ χαρακτῆρος κρανίου καὶ ἐγκεφάλου, μετώπου, ὀφθαλμῶν, ρινός, ὀδόντων, σιαγόνων, ὤτων, σκελετοῦ, μυῶν, καρδίας, ἀγγείων, ἥπατος κ.ἄ., ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθητικότητος, αἰσθηματικοῦ βίου, ἐκφράσεως φυσιογνωμίας, βλέμματος, χρώματος ἐπιδερμίδος κ.ἄ. Εἰδικῶς διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος ὁ ἐκ γενετῆς ἐγκληματίας ὑπερτερεῖ ἀπὸ τοῦ 10ου μέχρι τοῦ 13ου ἔτους τῆς ἡλικίας κατὰ τὸ ἀνάστημα ἐν σχέσει πρὸς τὸν κανονικὸν τύπον ἀνηλίκου, ἐξισοῦται ἀπὸ τοῦ 13ου μέχρι τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἄρχεται δὲ πάλιν ὑπερτερῶν ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους, ἰδία δὲ μέχρι τοῦ 18ου ἔτους. Ὁ τοιοῦτος ἐγκληματίας ὑπερτερεῖ ὡσαύτως ἀπὸ ἀπόψεως βάρους διαρκούσης τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, πλὴν τῆς περιόδου ἐπίσης μεταξὺ 13 καὶ 16 ἐτῶν, καθ' ἣν ἐπέρχεται ὡρισμένη ἐξίσωσις. Ἀντιθέτως ἡ κεφαλικὴ περιφέρεια καὶ ἡ μετωπικὴ διάμετρος εἶναι κατώτεραι παρὰ τοῖς ἐγκληματίαις ἢ παρὰ τοῖς χρηστοῖς ὁμηλίκοις αὐτῶν. Ἐπὶ θηλέων ἐγκληματιῶν ἀναφαίνεται ἡ ἔμμηνος ροὴ ἐνωρίτερον εἰς ἐγκληματικὰς γυναῖκας ἢ εἰς χρηστὰς τοιαύτας.

Περαιτέρω ὡς πρὸς τοὺς ἐκ συνηθείας ἐγκληματίας κυρίως δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι οὗτοι ἀποκτῶσι κατὰ μέγιστον ποσοστὸν τὴν πρὸς διάπραξιν ἐγκλημάτων ἕξιν πρωΐμως, ἀκόμη ἐφ' ὅσον εἶναι νέοι. Ἐξ ἑτέρου οἱ ἀνήλικοι δύνανται εὐκόλως νὰ ὑποπέσωσιν καὶ εἰς τὴν ἐκ περιστάσεως ἐγκληματικότητα, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν παρουσιάζουσιν ἀσθένειαν δυνάμεως ἀντιστάσεως κατὰ ἐξωτερικῶν πειρασμῶν.

Τέλος, ὡς πρὸς τὴν πέμπτην κατηγορίαν δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἐκ πάθους ἐγκληματίαι εἶναι κυρίως νέοι καὶ γυναῖκες, διαπράττοντες ἐγκλήματα ὑπὸ τὴν ὥθησιν ἐκρηγνυομένων παθῶν, ὡς ἡ ἰσχυρὰ ὀργή, ἡ προσβληθεῖσα τιμή, ὁ ἀποκρουσθεὶς ἔρως κλπ.

Κατὰ τὴν Ἰταλικὴν Θετικὴν Σχολὴν πᾶς ἐγκληματίας, εἰς οἱανδήποτε ἐκ τῶν ὡς ἄνω πέντε κατηγοριῶν καὶ ἐὰν ἀνήκῃ, ἀποτελεῖ ἰδιόρρυθμον ὕπαρξιν, οὕτως δ' εἰπεῖν ἰδιαίτερον ἀνθρώπινον εἶδος. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀκριβῶς ἰδιορρυθμίαν θεωρεῖται συγγενὴς καὶ ἡ ἰδιορρυθμία τῶν ἀνηλίκων, διότι «τὰ σπέρματα τῆς ἠθικῆς φρενοβλαβείας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος εὑρίσκονται οὐχὶ κατ' ἐξαίρεσιν, ἀλλὰ κατὰ κανόνα εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν». Τὴν τοιαύτην δὲ ἄποψιν ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Ἐνρίκο Φέρρι ὁρμώμενος ἐξ ἀταβιστικῶν θεωριῶν, εἰδικῶς δὲ ἐκ τοῦ παραλληλισμοῦ τῶν τριῶν φαινομένων, τῆς ὀντογονίας, τῆς φυλογονίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Κατὰ ταῦτα παρατηρεῖται ἐν πρώτοις ἀπὸ ἀπόψεως φυλογονίας, ὅτι ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης διῆλθεν ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς ἐξελίξει διαφόρους βαθμίδας ἀπὸ τῶν κατωτέρων τοιούτων τῶν πρωτογενῶν λαῶν μέχρι τῶν σημερινῶν πεπολιτισμένων στρωμάτων. Εἶτα γίνεται δεκτὸν ἀπὸ ἀπόψεως ὀντογονίας, ὅτι καὶ τὸ καθ' ἕκαστον ἄτομον ὡς μονὰς διέρχεται ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ διαφόρους βαθμίδας, καὶ δὴ ὅτι ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς μέχρι τῆς πλήρους αὐτοῦ ἐνηλικιώσεως ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ στάδια ἅτινα διήνυσεν ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς ἐξελίξει, ἐκά-

στης ἀνθρωπίνης ὀντογονίας ἀποτελούσης τοιουτοτρόπως μικρογραφίαν τῆς ἐξελίξεως τῆς ὅλης φυλογονίας. Τέλος, ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματικότητος παρατηρεῖται, ὅτι πᾶς ἐγκληματίας ἀποτελεῖ ἄνθρωπον, ὅστις ἢ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπαναλάβῃ, ἐξελισσόμενος, ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ στάδια ἅτινα διήνυσεν ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς ἐξελίξει, καθυστερήσας εἰς προηγουμένας βαθμίδας τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως ἢ ἐπανέλαβε μὲν ταῦτα καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν σημερινῶν πεπολιτισμένων στρωμάτων, ὅλως ὅμως ἐπιφανειακῶς καὶ ἐπιπολαίως προκειμένου περὶ τῶν τελευταίων τούτων στρωμάτων. Ἐκ τῶν προειρημένων συνάγεται ὅτι ὁ μὲν ἐγκληματίας ἀφ' ἑνὸς ἀποτελεῖ «ἄγριον περιπλανηθέντα εἰς τὸν σημερινὸν πολιτισμόν», ἀφ' ἑτέρου δὲ παρουσιάζει τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους, οἵτινες προσιδιάζουσιν εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, εὑρισκομένου ἀκόμη ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ εἰς προηγουμένας ἀκόμη βαθμίδας τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ δὲ ἀνήλικος, ἀφ' ἑνὸς παρουσιάζει τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους, οἵτινες προσιδιάζουσιν εἰς τοὺς πρωτογόνους λαούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμφανίζει ἐγκληματικὰ ἔνστικτα ἢ κατ' ἄλλην ἔκφρασιν «λανθάνουσαν ἐγκληματικότητα» (φαντασία, δίψα ἐκδικήσεως, φόβος, ἄκρατος ὀργή, ζηλοτυπία, φθόνος, τάσις πρὸς μίμησιν, τάσις πρὸς καταστροφήν, ροπὴ πρὸς ἱκανοποίησιν ὑλικῶν ἀπολαύσεων, ἄσεμνοι ὀρέξεις, ἄκρατος ἰσχυρογνωμοσύνη, ματαιοδοξία, ὀκνηρία, τάσις πρὸς ἀλητείαν, ἔλλειψις στοργῆς, ἔλλειψις οἴκτου, σκληρότης, ἔλλειψις ἠθικῆς συναισθήσεως, ἀδυναμία ἀντιστάσεως καὶ ἄλλα).

Κατὰ ταῦτα ἡ μὲν Γερμανικὴ Θετικὴ Σχολὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου διακρίνει τὴν ἐγκληματικότητα εἰς ἐκ φύσεως καὶ εἰς ἐκ περιστάσεως τοιαύτην, ἡ δὲ Ἰταλικὴ Θετικὴ Σχολὴ εἰς ἐγκληματικότητα ἐκ γενετῆς, ἐκ παραφροσύνης, ἐκ συνηθείας, ἐκ περιστάσεως καὶ τέλος ἐκ πάθους.

Καὶ νῦν προβάλλει τὸ ἐρώτημα, πῶς ἀντιμετωπίζουσι τὰ διάφορα δίκαια τὸ τοιοῦτο πρόβλημα;

Καὶ ἐν πρώτοις ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρώτην διάκρισιν τῆς ἐγκληματικότητος εἰς ἐκ φύσεως καὶ εἰς ἐκ περιστάσεως τοιαύτην, δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι αὕτη δὲν εὗρεν ἀπήχησιν εἰς τὰ διάφορα ἐνταῦθα συγκρινόμενα δίκαια (ἤτοι τὸ γερμανικόν, αὐστριακόν, ἑλβετικόν, γαλλικὸν καὶ ἑλληνικόν). Ἀντιθέτως ἡ δευτέρα διαστολὴ τῶν ἐγκληματιῶν εἰς πέντε κατηγορίας, ἡ ἐπιχειρουμένη παρὰ τῆς Ἰταλικῆς Ἀνθρωπολογικῆς Σχολῆς, εὗρεν ἀπήχησίν τινα εἰς τὸ Ἰταλικὸν Σχέδιον Ποινικοῦ Κώδικος τοῦ ἔτους 1921. Οὕτω λ.χ. τὸ Σχέδιον ὁμιλεῖ ἐν πρώτοις περὶ παραφρόνων καὶ ἡμιπαραφρόνων ἐγκληματιῶν, καθ' ὧν ἐπιβάλλει ἰδιαιτέραν ὡρισμένην κύρωσιν. Εἶτα ὁμιλεῖ περὶ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, οἵτινες δεικνύουσι «διαρκῆ ροπὴν πρὸς τὸ ἔγκλημα», ἡ ροπὴ ὅμως αὕτη δύναται φυσικῶ τῷ λόγω εἴτε νὰ προέρχηται ἐκ γενετῆς εἴτε νὰ εἶναι ἐπίκτητος καὶ ἐπομένως νὰ πρόκειται περὶ ἐγκληματιῶν ἐκ γενετῆς, εἴτε ἐκ συνηθείας. Ἴσως θὰ ἔδει νὰ σημειωθῇ καὶ ὅτι ἐν ὡρισμένῳ ἄρθρῳ τοῦ Σχεδίου ρητῶς ἀναγράφεται ὡς «ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνος περίπτωσις», ἡ τέλεσις ἐγκλήματος παρά τινος εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, ὅπερ, ὡς γνωστόν, δύναται κατὰ τὰς διδασκαλίας τῆς Ἰταλικῆς Σχολῆς νὰ προδώσῃ τὸν ἐκ γενετῆς ἐγκληματίαν, ἰδία ἐν περιπτώσει τελέσεως παρ' αὐτοῦ σοβαροῦ ἐγκλήματος, ὡς φόνου, ληστείας κλπ. Τέλος τὸ Σχέδιον ὁμιλεῖ περὶ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, οἵτινες δὲν παρουσιάζουσι τοιαύτας ἀνωμαλίας, ὁπότε δέον νὰ νοηθῶσι βεβαίως ὡς τοιοῦτοι μᾶλλον οἱ ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίαι, οἵτινες καὶ πλησιάζουσι περισσότερον πρὸς τὸν κανονικὸν ἀνθρώπινον τύπον.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἔπεται ὅτι, κυρίως εἰπεῖν τὰ διάφορα δίκαια δὲν διακρίνουσι σαφῶς τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας εἴτε κατὰ τὰς διακρίσεις τῆς Γερμανικῆς Θετικῆς Σχολῆς, εἴτε κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ἰταλικῆ Σχολῆς. Παρὰ ταῦτα τὸ πνεῦμα τῶν διαφόρων Ἐγκληματολογικῶν Δικαίων Ἀνηλίκων, εἶναι ὅτι τόσον τὰ δικαστικά, ὅσον καὶ τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα δέον νὰ ὁρμῶνται ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεών των ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς αἰτίας, ἥτις ἤγαγε τὸν ἀνήλικον εἰς τὴν

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΙΣ ΠΟΙΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ Η.Π.Α.*

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. **ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ ΧΩΛΛ**

ΑΡΧΙΖΟΝΤΑΣ αὐτὴ τὴ διάλεξη, κρατῶ στὰ χέρια μου ἕνα βιβλίο 440 σελίδων, ποὺ λέγεται «Οἱ πηγὲς τῶν ἐλευθεριῶν μας». Περισσότερα ἀπὸ 750 χρόνια ἀγγλοαμερικανικῶν ἐθίμων, παραδόσεων καὶ νόμων συνοψίζονται σ᾽ αὐτὴ τὴ συλλογὴ τριανταδύο ντοκουμέντων καὶ σχολίων. Μὲ πρώτη τὴ Magna Carta — τὸν μεγάλο χάρτη τοῦ 1215, στὴν Ἀγγλία — αὐτὰ τὰ κείμενα ἀποτελοῦν τὰ ὄργανα χάρις στὰ ὁποῖα δημιουργήθηκαν, στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική, «καθιερωμένοι καὶ γνωστοὶ κανόνες δικαίου, ποὺ περιόρισαν τὴν αὐθαιρεσία τῶν κυβερνώντων».

Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ — ποὺ τελειώνουν μὲ τὴν 22α τροπολογία στὸ Ἀμερικανικὸ Σύνταγμα τοῦ 1951 — ἐπιβεβαιώνουν καὶ μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξη ὁρισμένων ἠθικῶν ἀρχῶν στοὺς ἀγγλοαμερικανικοὺς νομικοὺς θεσμούς. Πουθενὰ αὐτὸ δὲν φαίνεται τόσο καθαρὰ ὅσο στὴν ἐξέλιξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις.

Ἡ ἐγγύηση τοῦ 39ου ἀριθμοῦ τῆς Magna Carta προέβλεπε, ὅτι κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φυλακισθῆ, νὰ χάση τὴν περιουσία του, νὰ ἐξοριστῆ ἢ νὰ θανατωθῆ «παρὰ μόνο μὲ νόμιμες δίκες ἀπ᾽ τοὺς εὐγενεῖς του ἢ ἀπ᾽ τὸ δίκαιο τῆς χώρας του». Αὐτὴ ἡ διάταξη ἐπεκτάθηκε στὸν 14ο αἰώνα, ὥστε νὰ προβλέπη ὅτι «κανένας ἄνθρωπος, ὁποιαδήποτε κι᾽ ἂν εἶναι ἡ κατάστασή του, δὲν θά... συλλαμβάνεται ἢ φυλακίζεται... οὔτε θὰ θανατώνεται χωρὶς νὰ τηρῆται ἡ κανονικὴ διαδικασία τοῦ νόμου». Ὅταν οἱ Ἄγγλο. πρωτοεγκαταστάθηκαν στὴν Ἀμερική, ἔφεραν μαζί τους αὐτὰ τὰ δικαιώματα ποινικῆς δίκης, ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ βασιλιὰς Ἰάκωβος ὁ Α΄, καὶ τὰ περιέλαβαν στὸν πρῶτο Χάρτη τῆς Βιργινίας στὰ 1706.

Θᾶταν λάθος, ὅμως, νὰ σημειωθῆ πὼς τὸ δικαίωμα τῆς κανονικῆς ἔννομης διαδικασίας, ποὺ δινόταν στοὺς κατηγορουμένους, ἦταν κυρίως δικό τους προσωπικὸ προνόμιο. Ἀντιθέτως, ἡ κανονικὴ ἔννομη διαδικασία, ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἐγγύηση πρὸς ὁλόκληρη τὴν κοινότητα, ὅτι ἡ ἀστυνομία μας, τὰ καταδιωκτικά μας ὄργανα καὶ τὰ δικαστήριά μας θὰ μᾶς συμπεριφέρωνται δίκαια, σύμφωνα μὲ κανόνες δικαίου, ποὺ ἀναπτύχθηκαν μὲ πεῖρα αἰώνων.

Ἡ ἁπλὴ ὕπαρξη δικαιωμάτων δὲν ἐγγυᾶται αὐτομάτως πὼς τὰ δικαιώματα αὐτὰ θὰ γίνωνται πάντα σεβαστά. Τὰ δικαστικά μας χρονικὰ ἀναφέρουν πλῆθος περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τὰ δικαστήρια χρειάστηκε νὰ ἐπανορθώσουν καταχρήσεις ἐξουσίας ἀπὸ ὑπερβολικὰ «εὐσυνείδητους» ἁρμοδίους. Σὲ μερικοὺς μάλιστα τομεῖς (ὅπως ἡ παρακολούθηση τῶν τηλεφωνικῶν συνομιλιῶν), ἔχει ἀποδειχθῆ ἰδιαίτερα δύσκολη ἡ ἐκρίζωση τῶν παρανόμων μεθόδων.

Ἔχει σημασία νὰ ξέρουμε, ὡς ποιὸ σημεῖο τὰ δικαιώματα τῶν ἀτόμων εἶναι ἐφαρμόσιμα στὴν κοινωνία μας. Ὑπάρχουν ἀποτελεσματικοὶ τρόποι νὰ ἐπανορθώνων-

* «Ὁμιλίες γιὰ τὸ Ἀμερικανικὸ Δίκαιο». Ἔκδοσις ΦΕΞΗ, 1965.

τέλεσιν τῆς ἀντικοινωνικῆς πράξεως, καὶ τῆς ἐρεύνης καὶ κρίσεως περὶ τῆς ψυχοφυσικῆς ἀτομικότητος ἑκάστου ἀνηλίκου ἐγκληματίου, ἤτοι περὶ τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἀνήλικος ἐγκληματίας, ἰδία δὲ ἐὰν πρόκειται περὶ ἐγκληματικῆς καὶ ἐπικινδύνου φύσεως ἢ ἁπλῶς πρόκειται περὶ ἀνηλίκου, μὴ παρουσιάζοντος ὑποκειμενικὰ ἐλαττώματα, τελέσαντος δὲ τὸ ἀδίκημα κυρίως λόγω τοῦ κακοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, εἰς ἃς εὑρέθη.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

ται τὰ σφάλματα στὴν ποινικὴ διαδικασία μας; Πρὶν ἀποπειραθοῦμε ὅμως ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐρώτηση, πρέπει νὰ περιγράψουμε λεπτομερέστερα τὰ εἰδικὰ δικαιώματα ποὺ παρέχονται τώρα στοὺς κατηγορουμένους ἀπ' τὴν—ἀναπτυσσόμενη ἀκόμα—νομοθεσία, ποὺ διέπει τὴν ποινικὴ δίωξη στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ σημαντικὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου ποὺ εἶναι ὕποπτο γιὰ κάποια ἐγκληματικὴ πράξη εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς. Οἱ ἐξουσίες τῆς ἀστυνομίας, σχετικὰ μὲ τὴν διεξαγωγὴ ἔρευνας σὲ ἕνα ἔγκλημα εἶναι περιωρισμένες. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ κατ' οἶκον ἔρευνα χωρὶς δικαστικὸ ἔνταλμα. Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου προστατεύεται ἀπὸ τὴν αὐθαίρετη εἰσβολὴ ὀργάνων τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Τὸ «χτύπημα στὴν πόρτα τὰ μεσάνυχτα» δὲν εἶναι παραδεκτό.

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τοῦ οἰκιακοῦ ἀσύλου παρέχει οὐσιαστικὴ προστασία στοὺς πολίτες μας ἐναντίον τῶν παραλόγων ἐρευνῶν σὲ βάρος τοῦ προσώπου τους, τοῦ σπιτιοῦ τους, τῶν ἐγγράφων τους καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων τους. Τοὺς προστατεύει ἐναντίον παραλόγων κατασχέσεων, κι' ἐναντίον τῆς ἀνάγκης νὰ καταθέσουν ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τους. Αὐτὲς οἱ ἀρχὲς ἀναφέρονται ρητὰ στὸ ὁμοσπονδιακὸ καὶ στὸ πολιτειακό μας σύνταγμα. Τὰ ὅρια ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶναι λογικὰ ἀναγκαῖο γιὰ τὴν διερεύνηση τοῦ ἐγκλήματος, κι' ἐκεῖνο ποὺ εἶναι παράλογο, γιατὶ παραβάλλει τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου μὲ ἰδιωτικὴ ζωή, ἔχουν ξεκαθαρισθῆ, κι' εἶναι ἐνσωματωμένα στὶς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμά μας.

Ἔτσι, ἡ ἀστυνομία ἢ ἄλλη ἐξουσία ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ νόμιμες ἔρευνες καὶ κατασχέσεις μόνο μὲ τὴν κατηγορηματικὴ ἐξουσιοδότηση ἑνὸς δικαστοῦ. Αὐτὴ παρέχεται ἔπειτα ἀπὸ ἔνορκες καταθέσεις, ποὺ νὰ δικαιολογοῦν κάθε συγκεκριμένη ἔρευνα ἢ κατάσχεση. Ἡ ἀστυνομία ἐπίσης ἔχει τὸ δικαίωμα, ὅταν ἔχει νόμιμα συλλάβει κάποιον, νὰ τοῦ κάνῃ προσεκτικὴ ἔρευνα καὶ νὰ ψάξῃ τὸν τόπο ὅπου ἔγινε ἡ σύλληψή του γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ κατάσχῃ ἀντικείμενα σχετιζόμενα μὲ τὸ ἔγκλημα ἢ ὅπλα κι' ἄλλα πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ μιὰ ἀπόδραση.

Τὰ ἀκριβῆ ὅρια συμβιβασμοῦ ἀνάμεσα στὸ δικαίωμα ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου καὶ στὸ ἐνδιαφέρον ἀσφαλείας τῆς κοινωνίας ποικίλλουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, καθὼς καινούργιες ἐξερευνήσεις καὶ μέθοδοι ἐπηρεάζουν τὰ ἔθιμα καὶ τὶς συνήθειές μας. Ἡ διάδοση τῶν αὐτοκινήτων καὶ τηλεφώνων κι' ἡ ἀνακάλυψη χημικῶν τέστς γιὰ τὴν ἐξακρίβωση τῆς μέθης καὶ τῆς πατρότητος ὁδήγησαν στὴν ἀναθεώρηση τῶν παλαιοτέρων πατροπαράδοτων μεθόδων.

Μὰ οἱ ἠθικὲς ἀρχὲς ποὺ στηρίζουν τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν. Πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια καθιερώθηκε ὁ κανόνας, νὰ μὴ μποροῦν ἡ ἀστυνομία κι' ἄλλα ἐκτελεστικὰ ὄργανα νὰ ἀναγκάσουν ἢ νὰ ζητήσουν ἀπὸ ἕνα ἄτομο ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τους καὶ νὰ καταθέσῃ ἔτσι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ ἀνακάλυψη τοῦ ὁροῦ τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀνιχνευτῶν τοῦ ψεύδους, μὲ διάφορους βαθμοὺς ἀκριβείας, δὲν ἄλλαξε βασικὰ αὐτὸ τὸν κανόνα. Ἡ ἀστυνομία δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ὑποπτους νὰ ὑποβληθοῦν σὲ τέτοια μέσα. Ἐπίσης, ἡ παρακολούθηση τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων εἶναι γενικὰ παράνομη κι' ἀκόμα καὶ στὶς σπάνιες περιπτώσεις ποὺ ἐπιτρέπεται, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὰν ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο στὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια καὶ στὰ δικαστήρια πολλῶν Πολιτειῶν.

Ἡ ἀστυνομία εἶναι φυσικὰ ἐλεύθερη νὰ θέσῃ ἐρωτήσεις σ' ἕναν ὕποπτο, μὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρισθῆ σωματικὴ ἢ ψυχολογικὴ βία γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ ν' ἀπαντήσῃ, καὶ κάθε ὁμολογία του ποὺ ἐπιτυγχάνεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐναντίον του. Οὔτε μπορεῖ ὁποιοδήποτε πρόσωπο — ὕποπτος ἢ ἁπλὸς μάρτυρας — νὰ ὑποχρεωθῆ, σὲ ὁποιαδήποτε φάση μιᾶς ποινικῆς δίκης, νὰ καταθέσῃ πράγματα ποὺ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν γιὰ κάποια πράξη, ἐκτὸς ἂν τοῦ ἔχει δοθῆ προηγουμένως ἡ διαβεβαίωση, πὼς δὲν θὰ διωχθῆ γιὰ τὴν πράξη

αὐτή. Μόνον ἔτσι, νομίζουμε, πὼς τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ προστατευθῆ ἱκανοποιητικά.

Ἀκόμα κι' ὅταν ἡ ἀστυνομία ἀποφασίση νὰ κινήση τὴν ποινικὴ διαδικασία ἐναντίον ἑνὸς ὑποπτου, πρέπει νὰ εὐσταθῆ τὸ δικαίωμά του γιὰ προσωπικὴ ἐλευθερία κι' ἀξιοπρέπεια στὶς σχέσεις της μαζί του. Καὶ ἐδῶ πάλι, ἀναπτύχθηκε, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἰώνων, μιὰ σειρὰ ἀπὸ συμβιβασμούς. Τὸ ἄτομο δὲν μπορεῖ νὰ συλληφθῆ παρὰ μόνον ὅταν καταλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρω νὰ διαπράττη ἕνα ἀδίκημα καὶ τὸ ὄργανο τὸν συλλαμβάνει, ἢ ὅταν ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι νὰ θεωρῆται ἔνοχος περασμένων ἀδικημάτων. Ὅταν τὸν συλλάβη ἡ ἀστυνομία, μπορεῖ νὰ τὸν ἀνακρίνη, μὰ πάλι χωρὶς τὴ χρησιμοποίηση σωματικῆς ἢ ψυχολογικῆς βίας γιὰ τὴν ἀπόσπαση ὁμολογίας ἢ ἄλλης ἀποδείξεως. Λόγου χάρη, τὰ δικαστήριά μας ἀποφάνθηκαν πὼς ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίηση μεθόδου γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὸ στομάχι ναρκωτικῶν ποὺ καταπίνει ὁ κατηγορούμενος πρὶν συλληφθῆ. Ἂν χρησιμοποιηθῆ ἐξαναγκασμός, τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποσπῶνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦν ν' ἀποκρουσθοῦν ἀπ' τὸν κατηγορούμενο σὲ ὁποιαδήποτε ποινικὴ διαδικασία.

Ἡ παρατεταμένη φυλάκιση χωρὶς δικαστικὴ ἀπόφαση εἶναι ἐπίσης ἀπαγορευμένη. Κάθε ἄτομο ποὺ συλλαμβάνεται πρέπει νὰ προσκομίζεται στὸν ἀνακριτὴ χωρὶς καθυστέρηση, γιὰ νὰ καθορισθῆ ἂν ὑπάρχη αἰτία νὰ κρατῆται. Ἂν ἀποφασισθῆ νὰ τὸν κρατήσουν, ἔχει δικαίωμα ν' ἀπολυθῆ ἐπὶ ἐγγυήσει, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπ' τὰ λίγα ἐγκλήματα, ποὺ συνεπάγεται τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῆ ὑπερβολικὴ ἐγγύηση, ἂν ἕνας ἄπορος κατηγορούμενος δὲν εἶναι οἰκονομικὰ σὲ θέση νὰ παράσχη τὴν ἐγγύηση, ἐπινοοῦνται ἄλλες μορφὲς νομικοῦ μηχανισμοῦ γιὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀσφαλὴς ἀπόλυσή του. Ἡ πεῖρα δείχνει πὼς ἡ ἀπειλὴ μιᾶς ποινικῆς διώξεως σὲ περίπτωση μὴ ἐμφανίσεως, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίση τὴν παρουσία του στὴ δίκη.

Παρέχεται ἐπίσης προστασία στὰ ἄτομα ἐναντίον τῆς βλάβης ποὺ ὑφίσταται ἡ ὑπόληψή τους ἀπὸ μιὰ ἀδικαιολόγητη δίκη, ὅταν ἀποδειχθῆ πὼς ἦταν ἀναμφισβήτητα ἀθῶα. Ἔτσι, πρὶν ἕνας ἄνθρωπος δικασθῆ γιὰ ὁποιαδήποτε κατηγορία, πρέπει νὰ ὑπάρχη μιὰ ἔνορκη μήνυση, ποὺ νὰ τὸν κατηγορῆ γιὰ μιὰ συγκεκριμένη πράξη, ἀπαγορευομένη ἀπ' τὸ νόμο. Ἂν τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορῆται εἶναι σοβαρό, ἔχει πάλι τὸ δικαίωμα νὰ κριθῆ τὸ ζήτημα, ἂν δικαιολογῆται ἡ δίκη του, ἀπὸ ἕνα συμβούλιο τῶν συμπολιτῶν του ἢ (στὶς Πολιτεῖες ποὺ καταργεῖται τὸ συμβούλιο) ἀπὸ ἕνα δικαστή, βάσει ἐνόρκων καταθέσεων μαρτύρων, ποὺ ἐμφανίζονται προσωπικὰ μπροστά του.

Μ' αὐτοὺς τοὺς κανόνες, ἡ βλαβερὴ ἐπίδραση τῆς ποινικῆς διώξεως στὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ὑπόληψη τοῦ ἀτόμου περιορίζονται, γιατὶ πρέπει ἡ αἰτία τῆς δίκης ν' ἀποδεικνύεται σὲ κάθε στάδιο.

Ὅταν καθορισθῆ πὼς ὑπάρχει λόγος νὰ δικασθῆ ὁ κατηγορούμενος, οἱ σχέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ κράτος φθάνουν σ' ἕνα κρίσιμο σημεῖο. Τὸ κράτος εἶναι ὁπλισμένο μὲ εἰσαγγελεῖς καὶ ἄλλους νομικοὺς ἐμπειρογνώμονες, ποὺ ξέρουν τὸ δίκαιο καὶ τοὺς κανόνες τῆς ποινικῆ νομοθεσίας. Πρέπει ἄραγε ὁ κατηγορούμενος νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση χωρὶς ἐπαγγελματικὴ βοήθεια;

Στὸν τομέα αὐτὸν οἱ ἀμερικανικὲς παραδόσεις εἶναι πρόσφατες κι' ἀναπτύσσονται διαρκῶς. Ἡ ἐξέλιξη τοῦ δικαιώματος τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἔχη νομικὴ ὑποστήριξη μὲ δική του δαπάνη στὰ μικρότερα ἀδικήματα, εἶχε ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ πολὺ νωρὶς στὴν Ἀγγλία. Μόλις στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰώνα καθιερώθηκε ἐπίσημα στὴ χώρα αὐτὴ τὸ δικαίωμα νομικῆς ὑπερασπίσεως σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀνακρίσεως καὶ τῆς δίκης τῶν μεγάλων ἀδικημάτων. Πολλὰ δικαστήρια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι πολὺ πιὸ προχωρημένα ἀπ' τ' ἀγγλικὰ στὸν τομέα αὐτόν, καὶ

στὶς ὁμοσπονδιακὲς περιπτώσεις, τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορουμένου καθιερώθηκε ρητὰ ἀπ' τὴν Ἕκτη Τροπολογία τοῦ Συντάγματος, στὰ 1791. Κάθε ὕποπτος ἢ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέση δικηγόρο, ποὺ νὰ τὸν συμβουλεύη καὶ νὰ μιλήση γιὰ λογαριασμό του στὸ δικαστήριο σ' ὅλες τὶς φάσεις τῆς διαδικασίας.

Πάντως, ἐπὶ πολλὰ χρόνια αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἔμενε κενὸ γιὰ τοὺς κατηγορουμένους, ποὺ δὲν εἶχαν χρήματα γιὰ νὰ διαλέξουν νομικὸ σύμβουλο. Αὐτὴ ἡ ἀδικία ὁδήγησε σιγὰ-σιγὰ τὶς Πολιτεῖες καὶ κατόπιν τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνηση ν' ἀναθέτη σὲ δικηγόρους τὴ δωρεὰν ὑπεράσπιση σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Τώρα, εἶναι ἔννομο καθῆκον τοῦ Κράτους νὰ προσφέρη δωρεὰν νομικὴ ὑπεράσπιση στοὺς ἄπορους κατηγορουμένους, σὲ πολλὰ εἴδη ὑποθέσεων, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες συγκαταλέγονται κι ἐκεῖνες ποὺ συνεπάγονται τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γι' ἄλλες ὑποθέσεις, στὶς ὁποῖες, λόγω τῆς νεαρῆς ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τῆς πνευματικῆς του καταστάσεως, ἢ τῆς ἀδυναμίας τοῦ δικαστοῦ νὰ προστατεύση τὰ δικαιώματά του, μιὰ δίκη χωρὶς νομικὴ ὑποστήριξη θἄταν ἄδικη. Στὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια καὶ σὲ μερικὲς Πολιτεῖες, ὁ διορισμὸς συνηγόρου γίνεται σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ἀπορίας τοῦ κατηγορουμένου. Σὲ μερικὲς ἄλλες Πολιτεῖες, γίνεται σ' ὅλες τὶς σοβαρὲς ὑποθέσεις.

Οἱ παραδόσεις τοῦ νομικοῦ ἐπαγγέλματος ἔκαναν τὸ δικαίωμα αὐτὸ τοῦ συνηγόρου ἀναγκαστικὸ δικαίωμα. Οἱ συνήγοροι μποροῦν νὰ ζητήσουν ἐπαρκῆ χρόνο γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν ὑπόθεση, κι' οἱ προσωπικὲς ἀντιρρήσεις δὲν γίνονται δεκτὲς σὰν δικαιολογία γιὰ ν' ἀρνηθῆ ἕνας δικηγόρος τὸ διορισμό του σὰν συνηγόρου. Εἴχαμε τὴν τύχη, τόσο στὴν Ἀγγλία ὅσο καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, νὰ διαθέτουμε ἀρκετοὺς συνηγόρους ποὺ ν' ἀσκοῦν αὐτὴν τὴν πρόσθετη εὐθύνη καὶ μάλιστα μὲ πλήρη ἐπαγγελματικὴ ἐπάρκεια.

Τὸ δικαίωμα μιᾶς δίκαιης δίκης εἶναι κρίσιμο. Ἐκεῖ ἀποφασίζεται τελικὰ τὸ θέμα τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητας. Κατὰ μακρὰ παράδοση, ποὺ ἐκφράζεται μὲ πάγιους νομικοὺς κανόνες, ὁ κατηγορούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ δικασθῆ γρήγορα καὶ δημοσία μὲ δίκαιη διαδικασία, κι' ἀπὸ ἕνα ἀπερόληπτο κι' ἀντικειμενικὸ δικαστήριο. Ἡ σημασία αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων, ποὺ ἐγγυῶνται συλλογικὰ μιὰ δίκαιη δίκη, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποτιμηθῆ. Ἀξίζουν μιὰ εὐρύτερη ἀνάλυση.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ δίκη πρέπει νὰ εἶναι γρήγορη — δηλαδή, ὁ κατηγορούμενος δὲ μπορεῖ νὰ κρατῆται στὴ φυλακὴ ἢ ἔστω νὰ παρέχη ἐγγύηση γιὰ μιὰ ἀκαθόριστα μακρόχρονη περίοδο, σύμφωνα μὲ τὴν καλὴ θέληση τῶν ἀρχῶν. Εἶναι μεγάλη ἀγωνία νὰ ζῆ κανεὶς φορτωμένος μὲ σοβαρὲς κατηγορίες, κι' οἱ κανονισμοὶ τῶν δικαστηρίων, ποὺ δίνουν προτεραιότητα στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις, ἀποτελοῦν οὐσιώδη παράγοντα στὴ διαδικασία τοῦ γρήγορου καθορισμοῦ τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητας.

Ἡ δίκη πρέπει ἐπίσης νὰ γίνεται δημοσία, ἀντίθετα πρὸς τὴ μυστικὴ κατάρτιση τοῦ κατηγορητηρίου ἀπ' τὸ συμβούλιο τοῦ δικαστηρίου, ποὺ συνεδριάζει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καθορίση ἂν δικαιολογῆται ἡ δίκη. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ τὸ ἐπιθυμεῖ εἶναι ἐλεύθερος νὰ παρακολουθήση ὅλες τὶς φάσεις μιᾶς ποινικῆς δίκης, ἀρκεῖ νὰ χωράη τὸ δικαστήριο. Τὰ πρακτικὰ δημοσιεύονται στὶς ἐφημερίδες καὶ μπορεῖ νὰ τὰ μελετήση καθένας μόλις δακτυλογραφηθοῦν.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 25 ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Φιοράτος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμφιβάλλει. Νομίζει ὅτι ἔχει μπροστά του καμιὰ τρελλή, καμιὰ μυθομανή. Εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη νὰ ξέρῃ ἕνα τέτοιο μυστικὸ γιὰ ἕνα τόσο φοβερὸ καὶ τρομερὸ ἔγκλημα; Ἂν ἀπὸ μιὰ ἔχθρα ἢ ἀπὸ ἕνα πείσμα κατηγορεῖ ἄδικα ἀνθρώπους; Ὁ Ἀστυφύλακας βρέθηκε σὲ δίλημμα. Μποροῦσε νὰ ἐπέμβῃ, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἔνταλμα συλλήψεως γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ εἶχαν περάσει ἀρκετοὶ μῆνες ἀφ' ὅτου εἶχε γίνει; Δὲν ἦταν καλύτερα, πρὶν κάνῃ καμιὰ ἀπολύτως ἐνέργεια, νὰ πεταχθῇ προηγουμένως στὴν παράγκα τῆς κυρὰ Παρασκευῆς γιὰ νὰ ψαρέψῃ καὶ τοὺς «ἐνδιαφερομένους» μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Μασουρίδη, καθὼς ἡ ἴδια ὁμολόγησε, εἶχε προηγουμένως τσακωθῇ γιὰ τὰ σπασμένα φλυτζανάκια τοῦ καφέ; Ὁ Φιοράτος πῆγε στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Τὰ δυὸ πουλιά, τὰ δυὸ ἀδέλφια, θὰ κατάλαβαν φαίνεται ὅτι ἡ Παρασκευὴ τοὺς ἄκουσε ποὺ κουβεντιάζανε γιὰ νὰ τὴν καθαρίσουνε καὶ τὸ σκάσανε γιὰ νὰ σωθοῦν. Ἀλλὰ ἡ Θεία Δίκη ἔχει βάλει πιὰ στὸ κυνήγι τοὺς δολοφόνους καὶ ὁ Φιοράτος παίρνει ἀμέσως τὴν Παρασκευὴ Μασουρίδη καὶ τὴν πηγαίνει στὸ Ε' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, στὸ ὁποῖο ὑπάγονταν τότε οἱ Ἀμπελόκηποι καὶ τὸ Γουδί, καὶ ἐκεῖ, στὸν τότε διοικητὴ Χρῆστο Μαγγίβα τὰ λέει ὅλα. Ἐκεῖνος ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τὴν σπουδαιότητα τῆς πληροφορίας, ἀλλὰ καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἐγχειρήματος ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς καί, ἀφοῦ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ὕστερα καμιὰ μεταμέλεια τῆς Μασουρίδου τῆς πῆρε μιὰ λεπτομερῆ ἔνορκη κατάθεση, τὴν ἔστειλε μ' αὐτήν, καὶ μὲ τὸν Φιοράτο, μὲ τὴν συνοδεία ἑνὸς ὑπαστυνόμου στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, στὴν ὁδὸν Σατωβριάνδου. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια πλέον εἶχε ἁρμοδιότητα νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως.

Ὅπως ἔχω γράψει, διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, διοικητὴς ποὺ πραγματικὰ ἀφῆκε ἐποχὴ καὶ ἔδωσε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος στὴν Ἀθήνα ἕνα σωρὸ μεγάλες ἐπιτυχίες ἦταν ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης καὶ ὑποδιοικητὴς ὁ ἰσάξιός του τότε Ἀστυνόμος καὶ μετέπειτα ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος μακαρίτης Θεόδωρος Λεονταρίτης. Ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη ἐπανέλαβε καὶ σ' αὐτοὺς ὅ,τι γνώριζε. Ὄχι σπουδαῖα πράγματα. Τὰ παραληρήματα τῆς Κούλας ποὺ ἄκουσε καὶ τὰ παράξενα καμώματά της ποὺ εἶδε καὶ τὰ σχέδια τῶν δύο ἀδελφῶν νὰ τὴν ξεκάνουνε ὅταν φοβήθηκαν ὅτι θὰ τοὺς μαρτυροῦσε. Ἀλλὰ σὲ μιὰ δεύτερη ἢ τρίτη συμπληρωματικὴ κατάθεσή της στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια ἡ Παρασκευὴ θυμᾶται καὶ μιὰ μικρολεπτομέρεια. Καὶ αὐτή, ἡ φαινομενικὰ ἀσήμαντη μικρολεπτομέρεια, ποὺ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ξέρει νὰ τὴν ἀξιοποιήσῃ, εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ σύλληψη τῶν δραστῶν ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

Θυμᾶται καὶ λέει ἡ Παρασκευὴ στὴ συμπληρωματική της ἐκείνη κατάθεση:

—Ἕνα βράδυ, ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, ὁ φίλος του ὁ Ντούνης, ἡ ἐρωμένη του καὶ ἡ Κούλα κουβεντιάζανε στὴν παράγκα καὶ ἔλεγαν νὰ ψάξουν τὶς ἐφημερίδες γιὰ νὰ δοῦν ποιὰ σπίτια γυρεύουν ὑπηρέτριες γιὰ νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὰ σὰν ὑπηρέτριες ἡ ἐρωμένη τοῦ Ντούνη καὶ ἡ Κούλα Χριστοφιλέα καὶ νὰ τὰ κλέψουνε. Τὸ σχέδιο ἦταν τοῦ Ἀνδρέα καὶ γι' αὐτὸ ἐκεῖνος κάθε πρωῒ καὶ ἀπόγευμα ἀγόραζε τὶς ἐφημερίδες ποὺ δημοσιεύουν τέτοιες μικρὲς ἀγγελίες καὶ τὶς ἔψαχνε.

Τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ μακαρίτες πιὰ Σπῦρος Παξινός, Γιάννης Πανόπουλος, Λαμπρινόπουλος, Κώστας Τσίπης καὶ ἄλλοι,

πού μοῦ διαφεύγουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ ὀνόματα, ὕστερα ἀπὸ διαταγὲς καὶ ὁδηγίες τοῦ κ. Κουτσουμάρη καὶ τοῦ Λεονταρίτη εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ κάνει ἔρευνες στὸ ἄντρο τοῦ Χριστοφιλέα, τὴ «Δροσιὰ» καὶ σὲ διάφορα συγγενικὰ καὶ φιλικὰ σπίτια, χωρὶς νὰ βροῦν οὔτε ἴχνος τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Κούλας. Βρῆκαν ὅμως φωτογραφίες τῶν «ὑπόπτων» ἀκόμη δολοφόνων τοῦ Τσάγκα καὶ τὶς ἔστειλαν ἀμέσως στὸ φωτογραφικὸ συνεργεῖο τῆς Σημάνσεως. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ἄρχισε νὰ δουλεύῃ μὲ τὰ γνωστὰ ἐπιστημονικὰ συστήματά της. Οἱ φωτογραφίες τῶν δύο ἀδελφῶν Χριστοφιλέα ἔγιναν ἀμέσως κλισὲ καὶ ἐκτυπώθηκαν ἑκατοντάδες δελτία ἀναζητήσεων, τὰ ὁποῖα μοιράσθηκαν ἀμέσως ὄχι μόνον στοὺς ὑπαλλήλους τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τῶν Παραρτημάτων της, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς Ἀστυφύλακες τῶν Τμημάτων Τάξεως, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβαναν τὴν ἐντολὴ νὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἀνεύρουν τοὺς δύο ἀδελφοὺς κατηγορουμένους γιὰ «σοβαρώτερον ἔγκλημα».

Ὁ τότε διοικητὴς καὶ ὁ τότε ὑποδιοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἅρπαξαν ἀμέσως αὐτὴ τὴν παραπάνω πληροφορία ποὺ τοὺς ἔδωσε ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη ἡ ὁποία, γιὰ λόγους ἀσφαλείας της καὶ μόνον, παρέμεινε φιλοξενουμένη καὶ φρουρουμένη ἄγρυπνα στὴν Ἀσφάλεια, ἀφοῦ ἦταν αὐτὴ ποὺ μαρτύρησε τοὺς δράστες.

Διαβάστηκαν ἀμέσως ὅλες οἱ μικρὲς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων καὶ ἀπ' αὐτὲς ξεχωρίσθηκαν ἀμέσως ἐκεῖνες ποὺ ζητοῦσαν ὑπηρεσίες μὲ καλὲς συστάσεις. Καὶ τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας, ἐφοδιασμένα μὲ φωτογραφίες τῆς Κούλας καὶ τοῦ Ἀνδρέα, ἄρχισαν ἔρευνες καὶ ἀναζητήσεις σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ σπίτια ποὺ μὲ μικρὲς ἀγγελίες ζητοῦσαν τὶς τελευταῖες ἡμέρες ὑπηρέτρια. Παράλληλα γίνονταν ἔρευνες σὲ διάφορα σπίτια φίλων τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ πατέρα του, μήπως τυχὸν τὰ δύο ἀδέλφια κρύβονταν σὲ κανένα ἀπὸ αὐτά. Ἔγινε ἐπίσης παρακολούθηση σὲ διάφορα σπίτια καὶ καταγώγια κακοποιῶν, μήπως βρίσκονταν σ' αὐτὰ ὁ Ἀνδρέας, ἡ Κούλα καὶ ἕνας Φώτης, ἀγνώστου ἐπωνύμου, καὶ ἕνας Ντούνης, ἀγνώστου ὀνόματος, ποὺ ἀπὸ τὶς πρῶτες πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια φερόντουσαν ὡς πολὺ στενοὶ φίλοι τοῦ Ἀνδρέα καὶ ὁ Φώτης μάλιστα ὡς ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κούλα καὶ θεωρήθηκαν ὡς πιθανοὶ συνεργάτες τῶν δύο ἀδελφῶν τόσο στὸν φόνο καὶ τὴ ληστεία τοῦ Τσάγκα, ὅσο καὶ στὴν ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ληστείας τοῦ σωφὲρ Νικηταρᾶ.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια εἶχε ἐνημερώσει ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πληροφορίας καὶ τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Παρασκευῆς Μασουρίδη τὸν ἐνεργοῦντα τὶς ἀνακρίσεις καὶ γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα ἀνακριτὴ Σουργιαδάκη, τὸν καλὸ καὶ ἀνεκτίμητο φίλο, καὶ εἶχε πάρει ἀπ' αὐτόν, καθὼς ἦταν ἐπόμενο, ἐντολὴ νὰ χειρισθῇ ἐν λευκῷ τὸ ζήτημα. Ὁ ἀνακριτὴς εἶχεν ἐφοδιάσει ἀμέσως τὸν κ. Κουτσουμάρη μὲ τὰ σχετικὰ ἐντάλματα συλλήψεως ἐναντίον τῶν φερομένων ὡς δραστῶν καθὼς καὶ μὲ ἐντάλματα κατ' οἶκον ἐρευνῶν, ὅπου ἐχρειάζετο ἀνάγκη.

Φυσικά, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, εἶχε γίνει ἔρευνα στὴν παράγκα τῆς Μασουρίδη, ὅπου ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ μπαοῦλο τῆς Κούλας, ποὺ ἐκείνη δὲν πρόφθασε νὰ πάρῃ στὴν ξαφνικὴ φυγή της. Καὶ ἡ ἔρευνα ἀπέβη ἐξαιρετικὰ ἀποκαλυπτική, γιατὶ ἐκεῖ μέσα βρέθηκαν: Δύο μάσκες ἀπὸ κόκκινο βελοῦδο ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ ἢ θὰ τὶς χρησιμοποιοῦσαν τὰ δύο ἀδέλφια γιὰ ληστεῖες, δύο πελώρια μαχαίρια ἀμφίστομα, δηλαδὴ παλιὲς «κάμες» ἢ «ἰσόβιες», σπάγγοι χονδροὶ καὶ φίμωτρα ἀπὸ πανιὰ καὶ μπαμπάκια γιὰ νὰ δένωνται καὶ νὰ φιμώνωνται προφανῶς τὰ ὑποψήφια θύματα καί, τὸ σπουδαιότερο, σφαῖρες ἀπὸ μαυροβουνιώτικο πιστόλι τοῦ ἴδιου ἀκριβῶς διαμετρήματος μὲ τὴ σφαίρα ποὺ εἶχε σκοτωθεῖ ὁ Τσάγκας καθὼς καὶ μὲ τὴν ἄλλη ποὺ βρέθηκε τυλιγμένη σὲ πανὶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Νικηταρᾶ μετὰ τὴν εἰς βάρος του ἀπόπειρα ληστείας καὶ τὸν τραυματισμό του. Πολυτιμότατα δηλαδὴ πειστήρια γιὰ τὴν ἀρχομένη ἀνάκριση.

Ὁ κ. Κουτσουμάρης, σημειωτέον, εὐθὺς ἀμέσως μόλις ἐξέτασε τὴν Μασουρίδη,

μὲ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μὲ δύναμη ἀστυνομικῶν τῆς Ἀσφαλείας ἔκαμε σωστὴ ἐπιδρομὴ στὸ κέντρο «Δροσιὰ» τοῦ πατέρα τοῦ Χριστοφιλέα» καὶ συνέλαβε καὶ τὸν περίφημο διευθυντή της καὶ πατέρα τῶν καταζητουμένων νεαρῶν κακούργων ἀδελφῶν καθὼς καὶ ὅλους τοὺς τύπους ἐκείνους τοῦ ὑποκόσμου ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ μόνιμη πελατεία τοῦ ἄντρου ἐκείνου τῶν χασισοποτῶν καὶ σωματεμπόρων ποὺ βρέθηκαν ἐκεῖ. Ὁ ἀνεκδιήγητος ἐκεῖνος πατέρας κρατήθηκε ἀμέσως ὡς συνεργός, γιατὶ ἀπὸ τὴν προανάκριση βγῆκε ὅτι ὁ Νίκος Χριστοφιλέας μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός του εἶχε μπλέξει γιὰ φόνο τοῦ ἔστειλε λεπτά, ἄλλο ἕνα μουρμουρητικο πιστόλι μὲ σφαῖρες καὶ τοῦ παράγγειλε:

— Νὰ δείξης ὅτι εἶσαι ἄντρας καὶ παλικάρι καὶ νὰ σκοτώσης ὅσους ἀστυνομικοὺς μπορέσης.

Ἀπὸ τέτοιο πατέρα ἦταν ἐπόμενο νὰ βγοῦν τέτοια παιδιά.

Ὁ κ. Κουτσουμάρης, ἀφοῦ εἶχε ἐξαπολύσει ὅλα τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴ σύλληψη τῶν δύο ἀδελφῶν Χριστοφιλέα, δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση. Θυμήθηκε τὰ νιάτα του καὶ μὲ μιὰ στολὴ κυνηγοῦ καὶ μὲ ἕνα δίκαννο πῆρε μαζί του, μεταμφιεσμένους σὲ κυνηγούς, τὸν τότε Ὑπαστυνόμο Ντιντὴ Λαμπρινόπουλο καὶ τὸν Ἀρχιφύλακα, καὶ συνταξιοῦχο σήμερα Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ κ. Κροντήρη, καὶ ἐξερεύνησε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ ὅλες τὶς πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀθήνας σπηλιὲς τοῦ Ὑμηττοῦ, ὅπου ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ εἶχαν καταφύγει οἱ καταδιωκόμενοι δράστες, φιλοξενούμενοι ἀπὸ χασισοπότες. Καὶ οἱ καταζητούμενοι μὲν δὲν βρέθηκαν, ἀλλὰ ἡ ἔρευνα ἦταν χρήσιμη, γιατὶ μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ βρέθηκε ἀπάνω σὲ ἕνα κουτὶ τσιγάρα, ἕνα σημείωμα γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ Ἀνδρέα Χριστοφιλέα. (Ἡ Ἀσφάλεια στὴν ἔρευνα στὴ «Δροσιὰ» εἶχε φροντίσει νὰ λάβη ἀρκετὰ αὐτόγραφα τοῦ νεαροῦ δολοφόνου καὶ εἶχε δείγματα γραφῆς του). Τὸ σημείωμα πρέπει νὰ προοριζόταν γιὰ τὸν Ντούνη ἢ τὸ Φώτη καὶ εἶχε ἐπὶ λέξει: «Πρωῒ 11. Πρωῒ σήμερα εἴμαστε ἐδῶ. Νὰ μᾶς περιμένης, θὰ ἔλθωμε στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα».

Στὴ σπηλιὰ ἐκείνη μέσα παρέμεναν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ πάνοπλοι, ἀλλὰ οὔτε ὁ Ἀνδρέας οὔτε ἄλλος κανένας, ὁ Ντούνης ἢ ὁ Φώτης φάνηκαν. Ταυτόχρονα ἔγιναν καὶ ἄλλες ἔρευνες σὲ διάφορα ἄλλα σπίτια γνωστῶν τους καὶ φίλων τους ποὺ καθόντουσαν γύρω στὸ Νοσοκομεῖο τῶν Παίδων καὶ στὸ Γουδὶ ἀλλὰ δὲν βρέθηκε κανένας ἀπὸ τὰ δύο ἀδέλφια ἢ τοὺς ἄλλους.

Στὸ μεταξὺ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ κ. Κουτσουμάρη, συνέχιζαν τὶς ἔρευνες μὲ τὶς μικρὲς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων γιὰ τὴν Κούλα ποὺ προσελαμβάνετο ὡς ὑπηρέτρια γιὰ νὰ κλέβη. Πρὶν ὅμως προφθάσουν τὰ ὄργανα τῆς Γεν. Ἀσφαλείας νὰ ἐρευνήσουν ὅλα τὰ σπίτια ποὺ μὲ μικρὲς ἀγγελίες ζητοῦσαν ὑπηρέτριες, διαπιστώθηκε καὶ θρασυτάτη κλοπὴ ἀπὸ τὴν Κούλα Χριστοφιλέα - ψευδοϋπηρέτριαν -, ἡ ὁποία κλοπὴ δὲν εἶχε ἀκόμη καταγγελθῆ, καὶ ἐξαφάνιση τῆς δράστιδος καὶ ἐμφάνιση τοῦ ἀδελφοῦ της Ἀνδρέα καὶ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ γυιοῦ τοῦ οἰκοδεσπότη. Τὸ νέον αὐτὸ ἐγκληματικὸ κροῦσμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια συνέβη σ' ἕνα σπίτι ποὺ βρισκόταν τότε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Λευκωσίας καὶ Κύπρου καὶ στὸ ὁποῖον ἔμενεν ὁ τότε συνταξιοῦχος Γενικὸς Πρόξενος Στεφανάκος μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὁ Στεφανάκος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες μικρὴ ἀγγελία μὲ τὸ στερεότυπο «Ζητεῖται ὑπηρεσία μὲ καλὰς συστάσεις», καὶ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ὁποίου δὲν εἶχαν προλάβει ἀκόμη νὰ μεταβοῦν πρὸς ἔρευνα τὰ ὄργανα τῆς Γεν. Ἀσφαλείας. Ἐκεῖ εἶχε μεταβῆ καὶ προσληφθῆ ὡς ὑπηρέτρια ἡ Κούλα Χριστοφιλέα, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὴν παράγκα τῆς Παρασκευῆς Μασουρίδη, ὑποψιασθεῖσα τὴν προδοσία της. Ἡ Κούλα εἶχε μεταβῆ στὴν οἰκία Στεφανάκου, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος τὴν συνέστησεν ὡς ἐξαδέλφην του Ἑλένην, ποὺ μόλις εἶχε φθάσει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ χωριό της καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασία του. Ἡ «Ἑλένη» ἦταν συμπαθητική, πρόθυμη, ἐργατικὴ καὶ μὲ καλοὺς τρόπους καὶ προσελήφθη ἀ-

μέσως, κατακτήσασα τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς οἰκογενείας τοῦ συνταξιούχου διπλωματικοῦ, ἡ ὁποία ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ ὅτι εἶχε δώσει ἄσυλο καὶ περιέθαλπε μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ κλέφτρα καὶ ἀκόμη τὴ δολοφόνο τοῦ σωφὲρ Τσάγκα καὶ τὴν ἐνεχομένη στὴν ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ληστείας τοῦ σωφὲρ Νικηταρᾶ, ποὺ εἶχε φάει τὸν κόσμο νὰ τὴν βρῆ ἡ Ἀστυνομία. Ἡ Κούλα - Ἑλένη θὰ ἔκλεβε καὶ ὁ Ἀνδρέας θὰ περίμενε τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὴν παραλάβη μαζὶ μὲ τὰ κλοπιμαῖα.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐπενέβη καὶ πάλιν ἡ Θεία Δίκη, ἡ ὁποία εἶχε πολλαπλῶς βοηθήσει στὴν ἀνακάλυψη τῶν δολοφόνων καὶ ληστῶν, γιατὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Κούλα ἔκαναν τὸ μοιραῖο σφάλμα νὰ μὴ συνεννοηθοῦν καλὰ γιὰ τὴν νύχτα ποὺ θὰ γινόταν ἡ κλοπή. Καὶ ἔτσι τὴν νύχτα τῆς Τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτη 29 Ὀκτωβρίου 1929 ἡ Κούλα, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κατακτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη ὅλης τῆς οἰκογενείας καὶ εἶχε κατατοπισθῆ πληρέστατα στὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ἔσκασε ὅταν οἱ ἔνοικοι κοιμόντουσαν, παίρνοντας μαζὶ μὲ τὸ μπογαλάκι μὲ τὰ ροῦχα της ὅλα τὰ τιμαλφῆ τῆς οἰκογένειας, κοσμήματα καὶ ἀσημικὰ ἀξίας 80.000 δραχμῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη δύο ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς τουαλέττες τῆς κόρης τῆς κ. Στεφανάκου, ποὺ τὶς εἶχε θαυμάσει ἡ κόρη τοῦ Χριστοφιλέα.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὴν Τετάρτη, ἡ οἰκογένεια Στεφανάκου ὅταν ξύπνησε μάταια ἀναζήτησε τὴν «Ἑλένη». Ἡ ψευτοελένη - Κούλα Χριστοφιλέα ἄφαντη. Τὰ κοσμήματα καὶ τ' ἀσημικὰ καθὼς καὶ οἱ δύο τουαλέττες τῆς κόρης τοῦ Γεν. Προξένου ἄφαντες ἐπίσης. Ἡ φαινομενικὰ τόσο καλὴ καὶ πρόθυμη, στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ κοινὴ κλέφτρα. Ἡ οἰκογένεια ἀνάστατη φυσικὰ καὶ ἡ πρώτη σκέψη της ἦταν νὰ καταγγείλουν τὴν κλοπὴ στὸ Ζ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Πρὶν προφθάσουν ὅμως νὰ ξεκινήσουν, κατὰ τὶς 8 τὸ πρωΐ χτύπησε ξαφνικὰ τὸ κουδούνι. Ἦταν ὁ ἀνύποπτος Ἀνδρέας ποὺ πήγαινε νὰ δῆ τήν... ἐξαδέλφη του Ἑλένη, σίγουρος ὅτι ἡ κλεψιὰ θὰ γινόταν τὸ ἑπόμενο βράδυ. Τὸ τί ἔγινε στὸ σπίτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν περιγράφεται. Ὅλοι τὸν ἐμούνταραν.

—Ἔχεις τὸ θράσος νὰ ἐμφανίζεσαι μπροστά μας καὶ νὰ ζητᾶς τὴν ἐξαδέλφη σου τὴν Ἑλένη; Δὲν ἔμαθες τὰ μαντάτα;

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας κατάλαβε ὅτι κάτι δὲν πήγαινε καλὰ καὶ θέλησε νὰ ἐξακριβώση τί συνέβη. Καὶ μὲ ἁπλοϊκὸ ὕφος ρώτησε:

— Τί νὰ μάθω;

—Ὅτι ἡ ξαδελφούλα σου ἀπὸ τὸ χωριό, ἡ Ἑλένη σου, ἦταν μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ κλέφτρα καὶ μᾶς λήστεψε. Μᾶς ἔκλεψε ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μᾶς τὸ ἔσκασε τὴ νύχτα.

— Βρὲ τὴν παλιοβρώμα. Θὰ πάω νὰ τὴν βρῶ καὶ θὰ σᾶς φέρω τὰ πράγματά σας, εἶπε ὁ ψευτοξάδελφος τῆς δῆθεν Ἑλένης, Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, ὁ ὁποῖος κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸ σκάση κι αὐτός.

— Δὲν θὰ πᾶς πουθενά, τοῦ εἶπεν ὁ γυιὸς Στεφανάκος μὲ θυμό. Θὰ σὲ πᾶμε στὸ Τμῆμα τώρα ποὺ θὰ καταγγείλουμε τὴν κλεψιὰ καὶ θὰ πᾶς μαζὶ μὲ τὴν Ἀστυνομία γιὰ νὰ πιάση τὴν ἐξαδέλφη σου καὶ νὰ μᾶς βρῆ τὰ κλοπιμαῖα.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, ποὺ εἶχε μπεῖ στὸ σπίτι τοῦ Στεφανάκου κρατώντας ἕνα δέμα τυλιγμένο μὲ ἐφημερίδα στὸ χέρι, ἀπόβαλε μὲ μιᾶς τὸ προσωπεῖο τοῦ «ξαδέλφου» καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἔδειξε τὸ ποιὸς ἦταν. Ὁ στυγνὸς φονιάς, ὁ φοβερὸς γκάγκστερ, ὁ ἀδίστακτος ἐγκληματίας. Ξέσχισε μὲ μιᾶς τὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο μαυροβουνιώτικο πιστόλι. Τὸ πρότεινε ἀπάνω στὴν οἰκογένεια Στεφανάκου καὶ εἶπε:

—Ἀφῆστε με νὰ περάσω... Σᾶς ἔκαψα ὅλους... Σᾶς σκότωσα.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΣΤΕΡ ΤΣΑΡΛΥ
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

»— Μάλιστα, μοῦ εἶπαν, τώρα κι' ἕνα μῆνα εἶναι ποὺ νοίκιασε τὸ δωμάτιο ὁ κ. Στροβούλης.

»Στροβούλης! Γελάστηκα φαίνεται, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ξαναπῆγα, στάθηκα τυχερός, νάτος κι' ἔβγαινε σὲ λίγο φρέσκος - φρέσκος ἀπὸ τὸ σπιτάκι. Ἔτρεξα καὶ στάθηκα μπροστά του. Ἐκεῖνος μὲ γνώρισε, γιατὶ μὲ μιᾶς ἔκανε μεταβολὴ καὶ πῆγε νὰ μπῆ ξανὰ στὸ σπίτι.

»— Στάσου καὶ μὴ φεύγης πατριώτη, τοῦ εἶπα. Τὰ λεφτά μου, ἢ φωνάζω τὴν Ἀστυνομία.

»— Σῶπα καὶ μὴν κάνης φασαρία, θὰ σοῦ τὰ δώσω. Κι' ἐμένα μὲ ξεγέλασαν. Μόνο πάρε τώρα τὰ μισά, εἶπε ἀνοίγοντας τὸ πορτοφόλι του, καὶ τὰ ἄλλα θὰ σοῦ τὰ φέρω σὲ λίγες μέρες στὸ μαγαζί σου.

»— Καλά, τοῦ εἶπα, καὶ κοίταξε ἂν δὲν μοῦ τὰ φέρης, θὰ ἔρθω ἐγὼ μὲ τὴν Ἀστυνομία.

»Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὰ ἔφερε καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα.

Μὲ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Μπεράτη ἡ ὑπόθεση τῶν πλαστῶν ἄρχισε νὰ ξανοίγη. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία μὲ τὰ μαῦρα, τὴν Ἑλένη Κοσμᾶ, εἶπε μὲ εἰλικρίνεια τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε. Τὸ τσὲκ ποὺ πούλησε ἦταν γνήσιο, σταλμένο ἀπὸ τὸν ἀδελφό της ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος χρόνια στὴν Ἀμερική. Παρὰ ταῦτα στάλθηκε στὸ δικαστήριο μαζὶ μὲ τὸν Μπεράτη καὶ τὸν χρηματιστὴ Θεοδώρου, γιὰ παράβαση τοῦ Νόμου «Περὶ Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος».

Μετὰ τὴν καταδίκη τους, τὸν Μπεράτη τὸν κρατήσαμε στὸ Τμῆμα γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὸν βαθμὸ τῆς ἀναμίξεώς του στὴν ὑπόθεση τῶν πλαστῶν τσέκς.

***

Ὅπως εἶναι γνωστό, μὲ τὸ κατρακύλισμα τῆς δραχμῆς κατὰ τὴν κατοχή, ὁ κόσμος εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβᾶται τὸν πληθωρισμό, γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἔπαιρναν τὰ μέτρα τους καὶ περισσότερο οἱ χρηματιστὲς κι' ἀγόραζαν ἀράδα ξένο συνάλλαγμα, δολλάρια, λίρες, ξένα ταπεζογραμμάτια. Καὶ ἐπειδὴ ὁ αὐστηρὸς νόμος «Περὶ Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος» τοὺς ἐμπόδιζε νὰ γίνωνται οἱ συναλλαγὲς αὐτὲς στὶς ἐπίσημες χρηματαγορές, κατέφευγαν στὸ κόλπο νὰ κάνουν τὶς ἀγοραπωλησίες τους στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα. Μέσα σὲ μαγαζιά, σὲ ἰατρεῖα, κρεοπωλεῖα, φαρμακεῖα, σιδηρουργεῖα κ.ἀ., μὲ τοὺς πιὸ παράξενους καὶ πρωτότυπους τρόπους. Πολλοὶ τὰ κατάφεραν νὰ μὴ πιαστοῦν καὶ θησαύρισαν, μὰ καὶ πολλοὶ πλήρωσαν ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν παρανομία τους.

Τὶς μυστικὲς αὐτὲς συναλλαγὲς μυρίστηκαν οἱ σκοτεινὲς φυσιογνωμίες, παραχαράκτες, πλαστογράφοι, ἀπατεῶνες, ξεσηκώθηκαν, ὀργάνωσαν συμμορίες καὶ ἐξαπολύθηκαν σὰν τὶς ἀκρίδες. Μεγάλος πονοκέφαλος γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Κατὰ χιλιάδες κυκλοφοροῦσαν τὰ ψεύτικα ξένα χαρτονομίσματα καὶ τσέκς, χιλιάδες καὶ τὰ θύματα, μὰ ποῦ νὰ τολμήσουν νὰ καταγγείλουν τὸ πάθημά τους στὶς Ἀρχές. Ἔτσι, ἀπὸ τὴν τυχαία ἐκείνη συνάντηση καὶ παρακολούθηση τῆς κυρίας μὲ τὰ μαῦρα, καὶ ὕστερα μὲ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ τσαγκάρη Μπεράτη, ξεκινήσαμε μὲ τὴν προσδοκία πὼς ἀπὸ ἐκεῖ κάπου θὰ μπαίναμε στὶς ἀλεπουδοφωλιὲς τῶν ἀπατεώνων.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ τραβήξαμε μὲ δυὸ ἀκόμα ἀστυνομικοὺς τῆς ὁμάδος μου, τὸν Γεωργᾶτο Νικαία καὶ τὸν (μακαρίτη) Θεολογίτη Πασχάλη γιὰ τὴν

ἀναζήτηση τοῦ συμπατριώτη τοῦ Μπεράτη, Ἀρίστου ἢ Στροβούλη, στὸ τέρμα τῆς Παλιᾶς Κοκκινιᾶς.

Δυστυχῶς ὁ ἀναζητούμενος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ γνώριζε ὁ Μπεράτης, καὶ ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν ἤξερε ποὺ εἶχε πάει. Μᾶς ὑποσχέθηκε ὅμως ὅτι μποροῦσε νὰ μάθη ἀπὸ κάποιο γνωστό του καὶ ὅτι θὰ ἐρχόταν ὁ ἴδιος στὸ Τμῆμα νὰ μᾶς ἔλεγε.

Πραγματικὰ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦρθε καὶ μᾶς ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Στροβούλης ἔχει νοικιάσει δωμάτιο στὸν Κορυδαλλὸ στὴν ὁδὸ Μίνωα ἀριθ. 89.

Τὴν ἑπομένη, 14.12.1948, πρωῒ - πρωῒ βρισκόμασταν μὲ τοὺς ἴδιους ἀστυνομικοὺς στὸν Κορυδαλλὸ καὶ τὸν ζητούσαμε, μὰ ὁ ἔνοικος τοῦ δωματίου στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μίνωα 89, ἐκτὸς ποὺ δὲν εἶχε κοιμηθῆ τὴ νύχτα ἐκεῖ, δὲ λεγόταν οὔτε Στροβούλης, οὔτε Ἀρίστου. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ὅμως ποὺ μᾶς ἔδωσαν, ἦταν ὁ ἴδιος, γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγωμε, γιατὶ ἔτσι θὰ τοῦ δίναμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξαφανισθῆ. Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ περιμένωμε μέχρι ποὺ θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του.

Ἦταν μέρα χειμωνιάτικη καὶ τουρτουρίζαμε ἀπὸ τὴν παγωνιά, τριγυρίζοντας ἐκεῖ γύρω στοὺς δρόμους τοῦ Κορυδαλλοῦ. Γιὰ μεσημεριάτικο φαγητὸ πηγαίναμε στὰ γρήγορα ἕνας - ἕνας στὸ πιὸ κοντινὸ ταβερνάκι γιὰ κάτι πρόχειρο, κι' ἀμέσως πάλι στὶς θέσεις μας. Κατὰ τὸ σούρουπο νάτος καὶ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴ γωνιὰ βιαστικὸς μὲ ἕνα δεματάκι στὸ χέρι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ἦταν ἐκεῖνος. Μᾶς τὸν εἶχαν περιγράψει καλά, τόσο ὁ Μπεράτης, ὅσο καὶ ὁ πρώην σπιτονοικοκύρης του. Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ἡλικίας 55—60 ἐτῶν, ξανθὸς καὶ μὲ μουστάκι γκριζόξανθο.

Πρὶν προλάβη νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε, τὸν σταματήσαμε, τοῦ εἴπαμε πὼς εἴμαστε ἀστυνομικοὶ καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ στὸ Τμῆμα.

— Λάθος κάνετε, εἶπε, κάποιον ἄλλον ζητᾶτε. Ἐγὼ εἶμαι φιλήσυχος καὶ τίμιος ἄνθρωπος.

— Στροβούλη ἢ Ἀρίστου, δὲν τὰ ἀφήνεις αὐτὰ τὰ γνωστὰ κόλπα; Ἔπειτα δὲν θὰ σὲ κρεμάσωμε, κάποιες ἐρωτήσεις θὰ σοῦ κάνουν στὸ Τμῆμα ποὺ θὰ πᾶμε.

— Μὰ ἐγὼ δὲν λέγομαι Στροβούλης, οὔτε Ἀρίστου καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχω κάνει τίποτε, γιατί νὰ ἔρθω στὸ Τμῆμα;

— Ἔχεις ἢ δὲν ἔχεις κάνει, θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς καὶ ἐκεῖ ξεκαθάρισέ τα.

Τί νὰ ἔκανε. Τὰ εἶδε ζόρικα. Νὰ τὸ σκάσῃ δὲν μποροῦσε. Δέχθηκε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως κάναμε ἔρευνα στὸ δωμάτιό του, μὰ δὲν βρήκαμε τίποτα, κανένα στοιχεῖο ἐνοχῆς.

— Τὰ βλέπετε; ἔλεγε. Σᾶς εἶπα ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

Ὅταν ὅμως τοῦ κάναμε σωματικὴ ἔρευνα, βρήκαμε στὸ πορτοφόλι του δυὸ ἀσυμπλήρωτα τσὲκς ἀμερικανικῆς τράπεζας.

— Ἐν τάξει Στροβούλη, πειστήκαμε γιὰ τὴν τιμιότητά σου! Πᾶμε τώρα.

Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι μᾶς ἀκολούθησε, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν κάνωμε νὰ μιλήσῃ. Ἀκόμα καὶ ὁ προϊστάμενος, ὅσο κι' ἂν τὸν ζόρισε, ποιούς εἶχε συνεργάτες, μιλιά. Μετὰ πολλὰ εἶπε κάτι ἀοριστολογίες, καὶ τελικὰ παραδέχθηκε τὴν ἐνοχή του, πὼς ἔκανε μόνος του τὴ δουλειὰ καὶ πὼς τὰ ἀσυμπλήρωτα τσὲκς τοῦ τὰ ἔστελλε ἕνας φίλος του ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Στὸ ἴδιο μοτίβο στάθηκε συνέχεια, παρὰ τὶς ἀλλεπάλληλες τρικλοποδιὲς ποὺ τοῦ ἔστηνε ὁ προϊστάμενος.

Ὅταν ἡ ἀνάκριση διακόπηκε γιὰ λίγο καὶ μείναμε στὸ γραφεῖο μόνοι, ὁ προϊστάμενος εἶπε:

— Μπλόφες εἶναι ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς λέει. Οἱ συνεργάτες του εἶναι ἐδῶ καὶ πρέπει νὰ εἶναι μέλος ὀργανωμένης σπείρας.

— Κύριε προϊστάμενε, ἔχετε δίκιο, ἔτσι θὰ εἶναι, κι' ἐφόσον τὰ ἀσυμπλήρωτα τσὲκς εἶναι ἀμερικάνικα, ἡ ταπεινὴ γνώμη μου εἶναι νὰ στραφοῦμε καὶ στὸν κύκλο

τῶν σεσημασμένων Ἑλληνοαμερικανῶν. Δὲν μπορεῖ ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ εὐκαιρία καὶ τὴν τόσο προσοδοφόρα ἐπιχείρηση νὰ ἀπουσιάζουν τὰ δυναμικὰ καὶ πειραμένα ἐγκληματικὰ ἀστέρια, οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ γκάγκστερς.

— Φυσικά, εἶπε ὁ προϊστάμενος, ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ ἔχει ἀρκετὸ συνδυασμὸ μὲ τὴν ὑπόθεση.

Ἀμέσως διέταξε νὰ ξαπολυθοῦμε γιὰ πληροφορίες γύρω ἀπ' αὐτούς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες, ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὁ πράκτοράς μου Περικλῆς, ποὺ μὲ περίμενε στὸ ἀπέναντι τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν καφενεῖο.

— Γειά σου Περικλῆ, τί ἔγινες; Πῶς χάθηκες; τοῦ εἶπα.,

— Ναί, ἄργησα λίγο κὺρ Γιώργη μου, εἶχα κάποιες οἰκογενειακὲς σκοτοῦρες καὶ ὕστερα ἔψαχνα γιὰ τὴν ὑπόθεση. Πάρε γιὰ τὴν ὥρα μερικὰ ὀνόματα ὑπόπτων, εἶπε δίνοντά μου ἕνα σημείωμα.

Εὐχαρίστησα τὸν Περικλῆ καὶ χωρίσαμε μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς μόλις θὰ εἶχε νεώτερα θὰ ἐρχόταν νὰ μὲ βρῆ. Ἦταν τὸ χόμπυ τοῦ Περικλῆ νὰ μᾶς ἐξυπηρετῆ μὲ πληροφορίες καὶ πολλὲς φορὲς μοῦ ἔλεγε:

— Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔγινα ἀστυνομικός, φαίνεται πὼς ἔχω τὸ μικρόβιο στὸ αἷμα μου.

Καὶ συνέχεια ὁλημερὶς ὅλοι τῆς ὁμάδος σὲ κίνηση, ψάχναμε καὶ διασταυρώναμε πληροφορίες γιὰ σεσημασμένους Ἑλληνοαμερικανούς, ἄλλους ὑπόπτους, καὶ μὲ τὰ ὀνόματα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Περικλῆς. Ἀνάμεσά τους ὅμως ὑπῆρχε καὶ ἕνα ὄνομα ξενικὸ — Μίστερ Τσάρλυ ὁ δάσκαλος — ποὺ μᾶς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση, γιατὶ ἔδειχνε καθαρὰ ἀγγλοαμερικάνικο.

Ρωτήσαμε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, κανεὶς δὲν τὸν γνώριζε, μὰ ὅταν μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μέρες ἔκανα τὴ βόλτα μου ἀπὸ τὰ στέκια τους στὴν Ἀθήνα, στὰ ὑπόγεια μπὰρ τῆς ὁδοῦ Δώρου, στὸ «Πανελλήνιο», στὸν «Μ. Ἀλέξανδρο», στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου, εἶδα νὰ τριγυρίζη στὴν Ὁμόνοια ἕνας γνωστὸς Ἑλληνοαμερικανός, ἡ παλιὰ πληγὴ τῆς 44ης λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ἐπίσης ἐξόριστος ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς Ἀρχὲς Παναγιώτης Ποῦλος.

Ὁ Ποῦλος, θὲς ποὺ δὲ βρῆκε ἐδῶ εὐρὺ πεδίο δράσεως, εἶχε περιοριστῆ μόνο σὲ μικροαπάτες καὶ στὴν χαρτοκλοπή. Πολλὲς φορὲς τὸν εἶχα πιάσει, μὰ καὶ πολλὲς φορὲς μοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὲς σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ ἀνθρώπους τοῦ συναφιοῦ του.

Τὸν πλησίασα καὶ τὸν κάλεσα γιὰ καφὲ στὸ «Πανελλήνιο». Εἶχα πολὺ καιρὸ νὰ τὸν δῶ κι' ἀφοῦ μιλήσαμε γιὰ παλιὲς γνωστὲς ἁμαρτίες, τὸν ρώτησα καὶ γιὰ τὸν Μίστερ Τσάρλυ, τὸν δάσκαλο, ποιός εἶναι.

— Μπά! Δὲν θυμᾶσαι ποιός εἶναι; Ὅλος κι' ὅλος ὁ Μαντέδης.

—Ὁ Μαντέδης; Μὰ ἦταν δάσκαλος;

—Ὄχι, μὰ λένε πὼς παραδίνει μαθήματα ἐγγλέζικα, γι' αὐτὸ τὸν βγάλανε δάσκαλο.

— Καὶ πάει σὲ σπίτια γιὰ τὰ μαθήματα;

—Ὄχι. Κάπου στὸ Παγκράτι, λέει, ἔχει δωμάτιο καὶ μαζεύει τοὺς μαθητές του. Μὰ ποιός τὸν πιστεύει. Κάποια ἀτιμία σκαρώνει πίσω ἀπὸ τὸ δασκαλίκι, γιατί, ὅπως μοῦ εἶπανε, εἶναι ἕνα - δυὸ παιδιὰ μόνο, οἱ ἄλλοι εἶναι ἄντρες φτασμένοι, ἀκόμα καὶ μεσόκοποι. Ἔγνοια σου καὶ ἂν μάθω κανένα καινούργιο γιὰ τὸν Τσάρλυ, θὰ ἔρθω νὰ σὲ βρῶ.

Λίγο ἀργότερα βρέθηκα στὸ Χρηματιστήριο καὶ ψάρευα πληροφορίες, ὅπου κατάφερα νὰ μάθω πὼς τὰ περισσότερα ψεύτικα τσὲκς τὰ πλασάρισε ἕνας Ἑλληνοαμερικανὸς μαζὶ μὲ ἕνα κοριτσάκι. Ὅμως ὅποιον παθόντα καὶ ἂν ρώτησα, ἔκανε πὼς δὲν θυμόταν οὔτε κἂν τὰ χαρακτηριστικά του, λὲς κι' εἶχαν πάθει ὁμαδικὴ ἀμνησία.

Καὶ συνέχεια προσπάθειες, συνέχεια ἀναζητήσεις, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ-

ταν κάποιος πρωΐ ἕνα ἀσήμαντο γεγονός, μιὰ ὀλιγόλεπτη ἐπίσκεψη ποὺ δέχθηκε στὸ Τμῆμα ὁ Στροβούλης, μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ θεοσκότεινο τοῦνελ ποὺ ὁδηγοῦσε μέρες καὶ μέρες γιὰ ἀναζητήσεις καὶ πληροφορίες.

Ὅπως εἴμαστε συγκεντρωμένοι ὅλοι τῆς ὁμάδος στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαστυνόμου Μπρικόλα, ἕτοιμοι γιὰ τὸ πρωϊνὸ ξεκίνημα, νά κι᾽ ἔρχεται ὁ σκοπὸς τῆς πύλης συνοδεύοντας ἕνα κοριτσάκι.

— Κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπε, τὸ κοριτσάκι ζητάει νὰ δῇ κάποιο κρατούμενο.

Ἦταν ἕνα κοριτσάκι 15—16 χρονῶν, καλοβαλμένο καὶ πολὺ ὄμορφο. Μίλησε εὐγενικὰ καὶ σεμνά.

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δῶ γιὰ δυὸ λεπτὰ τὸν κ. Στροβούλη.

Μὲ μιᾶς ἀλληλοκοιταχτήκαμε καὶ ὕστερα ὅλων τὰ βλέμματα στράφηκαν στὸν προϊστάμενο.

— Μάλιστα, εἶπε σοβαρὸς ὁ προϊστάμενος. Περάστε τὴ δεσποινίδα στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο καὶ φέρτε τὸν Στροβούλη.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε τὸ κορίτσι καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο.

Τότε κι᾽ ἐμεῖς ποῦ νὰ ξεκινήσωμε, περιμέναμε τὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεως.

Στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο δὲν ἦταν ἀκόμα κανείς. Τὸ κορίτσι περίμενε μόνο, μὰ ὅταν σὲ λίγο τὸ ἀντίκρυσε ὁ Στροβούλης, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ:

— Δὲν ἦταν καμιὰ ἀνάγκη νὰ ἔρθῃς.

Τὸ κορίτσι τὸν πλησίασε καὶ τοῦ μίλησε ψιθυριστά, ἔτσι ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ πάρωμε λέξη ἀπὸ ὅ,τι τοῦ εἶπε.

— Καλά, καλά, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Πήγαινε τώρα καὶ νὰ μὴν ξανάρθῃς, δὲν χρειάζεται.

Μόλις ἔφυγε τὸ κορίτσι, ὅλοι ξεκινήσαμε, μὰ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν ὁμάδα τὸ πήραμε γραμμὴ στὸ κατόπιν. Ὁ Θεολογίτης, ὁ Γεωργᾶτος κι᾽ ἐγώ. Μπῆκε στὸ λεωφορεῖ γιὰ τὴν Ἀθήνα κι᾽ ἀπ᾽ ἐκεῖ στὸ τράμ γιὰ τὸ Παγκράτι. Ἐμεῖς μὲ τὸν τρόπο μας μαζί του.

— Δὲν σᾶς λέει τίποτε αὐτό, ποὺ πᾶμε γιὰ τὸ Παγκράτι; εἶπα στοὺς ἄλλους. Ἐμένα μὲ βάζει σὲ πολλὲς ὑποψίες. Τὰ μάτια μας δεκατέσσερα στὸ κορίτσι.

Καὶ μὲ μιᾶς ἔκαμα χίλιες σκέψεις καὶ συνδυασμούς. Μαζὶ μὲ ἕνα κορίτσι ἐξαπάτησε τὸν Μπεράτη ὁ Στροβούλης. Μὲ ἕνα κορίτσι πλασάρει ἕνας Ἑλληνοαμερικανὸς ψεύτικα τσέκς. Ἕνα κορίτσι ἐπισκέπτεται τὸν Στροβούλη στὸ Τμῆμα. Τὸ κορίτσι πηγαίνει γιὰ τὸ Παγκράτι, ὅπου, ὅπως μὲ πληροφόρησε ὁ Ποῦλος, εἶναι τὸ δωμάτιο ποὺ παραδίνει μαθήματα ὁ Μίστερ Τσάρλυ, δηλαδὴ ὁ Μαντέδης.

Στὸ μεταξὺ φτάσαμε στὸ Παγκράτι. Τὸ κορίτσι βγῆκε στὴν πλατεία, τράβηξε μὲ τὰ πόδια τὸν κεντρικὸ δρόμο καὶ στὴν ὁδὸ Ἀσπασίας μπῆκε σ᾽ ἕνα διόροφο σπίτι, ἀριθ. 92.

Γιὰ νὰ μὴ δώσωμε στόχο ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς μαζί, χωριστήκαμε καὶ ἀνεβοκατεβαίνοντας παρακολουθούσαμε τὸ σπίτι. Κοντὰ πιὰ μεσημέρι, καὶ τὸ κορίτσι δὲν ἔλεγε νὰ βγῇ. Τότε ζητήσαμε πληροφορίες ἀπὸ ἐκεῖ γύρω καὶ μάθαμε πὼς στὸ σπίτι ἐκεῖνο κατοικοῦσε ἡ χήρα Μουτάκη μὲ τὰ δυὸ παιδιά της. Παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου, ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι. Ἀσφαλῶς τὸ κορίτσι ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν Στροβούλη καὶ εἴχαμε παρακολουθήσει, πρέπει νὰ ἦταν τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς χήρας Μουτάκη.

Ἀφήσαμε τὸν Θεολογίτη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπιτήρηση τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν Γεωργᾶτο γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα γιὰ ἄλλες παρακολουθήσεις. Τὸ βράδυ συναντηθήκαμε στὸ Κέντρον, γράψαμε τὸ δελτίο μας, τὸ παραδώσαμε στὸν προϊστάμενο, μᾶς ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ καὶ οἱ τρεῖς πάλι γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Γεωργᾶτος μὲ τὴ σειρά του γιὰ τὸ Παγκράτι, ἐμεῖς γιὰ τὸ Χρηματιστήριο

(Συνεχίζεται)

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ

Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ «Master Ntetectiv» κατὰ μετάφραση τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἡ ἡμέρα ἄρχισε μὲ κακοὺς οἰωνοὺς γιὰ τὸν Μπὸμπ Χουῆλερ. Μιὰ πυρκαϊὰ ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ ἐλαττωματικὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια, κατέστρεψε τὸ σπίτι του καὶ τὸν ἄφησε ἄστεγο. Μιὰ νεαρὴ γνωστή του στὴν ὁποία πῆγε καὶ ζήτησε καταφύγιο καὶ στέγη, τὴ βρῆκε νεκρή, στραγγαλισμένη, μὲ μιὰ μεταξωτὴ γυναικεία κάλτσα γύρω στὸ λαιμό της. Ὁ Μπὸμ εἶχε φτάσει στὸ σπίτι της κατὰ τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Τὴν Παρασκευή, 12 Ἰανουαρίου 1962, ὁ Μπὸμπ Χουῆλερ, ποὺ ἦταν ἔμπορος ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, ἔπεσε νωρὶς στὸ κρεβάτι καὶ ἀποκοιμήθηκε. Τέσσερες ὧρες ἀργότερα ξύπνησε γιὰ νὰ δῆ τὶς τολῦπες καπνοῦ ποὺ ἔζωναν τὴν πόρτα τοῦ ὑπνοδωματίου του. Τρικλίζοντας πετάχθηκε ἔξω καὶ εἶδε τὶς φλόγες ν' ἀποτεφρώνουν τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πετάχθηκε στὸ δρόμο καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Βοήθεια, πυρκαϊά!».

Οἱ γείτονες ἄκουσαν τὶς φωνὲς καὶ εἰδοποίησαν τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Μέσα σὲ 40 λεπτά, οἱ πυροσβέστες κατόρθωσαν νὰ δαμάσουν τὴ φωτιά. Ἀλλὰ τὸ ἔργο τῆς φωτιᾶς εἶχε ρημάξει τὸ σπίτι. Οἱ μπογιὲς ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ τὰ παράθυρα εἶχαν καταστραφῆ ἀπὸ τὴν θερμότητα καὶ ὁλόκληρη ἡ κατοικία εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴ στενοχώρια, ὁ Μπὸμπ γλύστρησε πίσω ἀπὸ τὸ τιμόνι τῆς καινούργιας κούρσας του καὶ πῆγε στὸ Ἤστ Σὰν Ντιέγκο. Ἐκεῖ κτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Φαίαρμάουντ. Ὁ Τζέρρυ Μπάρτον, ἕνας πρώην συνεταῖρος του στὸ κατάστημα ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καὶ τώρα ἄνεργος, ἄνοιξε νυσταγμένος τὴν πόρτα. Τὸν χαιρέτησε μουρμουρίζοντας καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί θέλεις ἐδῶ τέτοια ὥρα;

— Τὸ σπίτι μου, ψιθύρισε ἀπελπισμένα ὁ Μπόμπ, πῆρε φωτιά. Καταστράφηκα. Μπορῶ νὰ κοιμηθῶ στὸ ντιβάνι σας ἢ ἔστω καὶ στὸ πάτωμα ἀκόμα;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, φίλε μου, εἶπε ὁ γνωστός του. Δὲν ἔχουμε περίσσια κλινοσκεπάσματα καὶ κρεβάτι.

Ἡ γυναίκα τοῦ Μπάρτον, ἡλικίας 21 ἐτῶν, ποὺ περίμενε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸ πρῶτο της παιδί, φόρεσε μιὰ ρόμπα καὶ κατέβηκε στὴ μικρὴ αἴθουσα ἀναμονῆς. Συζήτησε τὴν κατάσταση τοῦ Μπὸμπ καὶ τελικὰ ὁ Μπάρτον εἶπε:

— Κάτι μπορεῖ νὰ γίνη μὲ τὴν Ντόννα Χίλμαν, ποὺ κάθεται μερικὰ τετράγωνα πιὸ πέρα. Εἶναι γυναίκα μὲ κατανόηση. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρηση νὰ σᾶς ἀφήση νὰ κοιμηθῆτε στὸ ντιβάνι της.

Ὁ Μπὸμπ Χουῆλερ κατέβασε τὸ κεφάλι λυπημένα. Ἐγνώριζε τὴ Ντόννα. Ἤξερε ὅτι ἡ πρόταση τοῦ φίλου του δὲν θὰ ἔφερνε περιπλοκές, παρ' ὅλον ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Ντόννα, Ρίκυ, ταξίδευε στὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Ντόννα Χίλμαν, ἡλικίας 18 ἐτῶν, καὶ ὁ σύζυγός της Ρίκυ, 21 ἐτῶν, ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἦσαν γνωστοὶ σὲ ὅλους τοὺς φίλους καὶ γειτόνους σὰν ἕνα φιλόξενο καὶ καλόκαρδο ἀνδρόγυνο. Ἡ Ντόννα ἀγαποῦσε τὰ σπόρ, ἀλλὰ ἦταν ἐξ ἴσου γνωστὴ σὰν «ἀπρόσιτη». Ὅλοι τὴν ἤξεραν σὰν μιὰ νέα ποὺ τῆς ἄρεσαν οἱ διασκεδάσεις, εὐχαριστιόταν νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς φίλους της ποὺ ἔλεγαν ἀστεῖα, ἀλλὰ ἦταν πάντοτε πιστὴ καὶ εἰλικρινὴς στὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της.

Ὁ Μπὸμπ Χουῆλερ ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ προχώρησε ἑπτὰ τετρά-

γωνα, σταματώντας μπροστὰ σ᾽ ἕνα ἄσπρο σπιτάκι μὲ πράσινα παραθυρόφυλλα, ἐπὶ τῆς κεντρικῆς λεωφόρου.

Ἦταν 6 ἡ ὥρα τὸ πρωῒ καὶ ὁ Μπὸμπ παραξενεύτηκε ποὺ βρῆκε τὴν κυρία εἴσοδο ἀνοικτή. Ἀπὸ τὶς ἀραιὲς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι τῶν Χίλμαν, ἤξερε ὅτι δὲν εἶχαν τηλέφωνο καὶ κατὰ συνέπεια ἦταν ἀδύνατον οἱ Μπάρτον νὰ τὴν εἶχαν πάρει στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τῆς ποῦν γιὰ τὴν ἐπίσκεψή του.

Κτύπησε σιγὰ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα καὶ κατόπιν φώναξε τὴ Ντόννα μὲ τὸ ὄνομά της, σιγὰ κατ᾽ ἀρχήν, δυνατώτερα μετά. Καμμιὰ ἀπάντηση. Μπῆκε στὸ δωμάτιο διαμονῆς. Ἐκεῖ εἶδε τότε τὴ Ντόννα ξαπλωμένη σὰν νὰ κοιμόταν.

«... Ὅταν τὴν εἶδα στὸ κρεβάτι, τὴν φώναξα μὲ τ᾽ ὄνομά της πάλι. Δὲν ἀπάντησε καὶ προχώρησα πρὸς τὸ κρεβάτι. Τότε διέκρινα αἵματα ποὺ εἶχαν τρέξει ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος τοῦ στόματός της», εἶπε ἀργότερα ὁ Μπὸμπ στοὺς ἀστυνομικούς. «Φαινόταν τρομερὰ χλωμή. Μετὰ εἶδα μιὰ κάλτσα γύρω στὸ λαιμό της...».

Ἔτρεξε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο καὶ κατέβηκε μὲ μιὰ δρασκελιὰ τὰ τρία σκαλοπάτια. Πήδησε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του καὶ γύρισε πίσω στὸ σπίτι τῶν Μπάρτον.

—Ἐλᾶτε γρήγορα! τοὺς φώναξε. Ἡ Ντόννα εἶναι ἄρρωστη ἢ νεκρή.

Ὁ Μπάρτον ντύθηκε βιαστικά, καθησύχασε τὴ γυναίκα του ὅτι πιθανῶς δὲν θὰ ἦταν τίποτε, καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπέστρεψαν στὸ μικρὸ σπιτάκι. Ἔξω ἡ ἐλαφρὰ θαλάσσια αὔρα ἀνέμιζε τὰ φύλλα τῶν φοινίκων καὶ ἔκανε τὴ λεπτὴ πράσινη χλόη δίπλα στὸ ξύλινο σπιτάκι νὰ κυματίζη. Ἡ ἀδύνατη νέα, ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεβάτι, δὲν ἀνέπνεε. Ἀποσβολωμένοι οἱ δυὸ ἄνδρες παρατηροῦσαν τὸ ὠχρὸ πρόσωπο καὶ τὴν κάλτσα ποὺ ἦταν σφιγμένη γύρω στὸ λαιμό της. Τρόμος τοὺς κατέλαβε.

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ φωνάξωμε τὴν Ἀστυνομία, εἶπεν ὁ Μπάρτον.

Ἔσπευσαν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἔμενε ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ντόννα, μιὰ ἡλικιωμένη μὲ ἄσπρα μαλλιὰ χήρα. Δὲν ἄκουσε τὰ κτυπήματά τους ἀμέσως.

— Γέρασα πιὰ καὶ δὲν ἀκούω καλά, τοὺς ἐξήγησε ὅταν τελικὰ ξύπνησε καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες τῆς ἀνήγγειλαν τὴ θλιβερὴ εἴδηση, λέγοντάς της:

— Θέλουμε νὰ καλέσουμε τὴν Ἀστυνομία.

—Ἡ ταραχή μου ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ μ᾽ ἔπιασε τρέμουλο, εἶπε ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἀργότερα. Τὴ Ντόννα Χίλμαν τὴν εἶχα σὰν κόρη μου.

Ὁ Μπάρτον ἔπιασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ κάλεσε τὴν Ἀστυνομία. Ἐν συνεχεία τὸ ἔδωσε στὸν Μπὸμπ Χουῆλερ, ὁ ὁποῖος ἐξιστόρησε ἐν συντομία τὰ γεγονότα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου. Ἐπικεφαλῆς των ἦταν ὁ ὑπαστυνόμος Γουΐλλιαμ Σένκ, τῆς ὑπηρεσίας ἐξιχνιάσεως ἀνθρωποκτονιῶν. Βοηθοί του ἦσαν οἱ ἀρχιφύλακας Ραϊὺ Χοῦμπλερ καὶ οἱ ἀστυφύλακες Μπὲρτ Ράϊ καὶ Γουΐλλιαμ Ρίτσαρντσον. Βρῆκαν τὸν Μπάρτον καὶ τὸν Χουῆλερ νὰ κάθωνται στὸ ντιβάνι. Καὶ οἱ δυὸ φαίνονταν κατατρομαγμένοι. Συνόδευσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ σπίτι τῶν Χίλμαν.

Ὁ ὑπαστυνόμος Σένκ καὶ ὁ ἀρχιφύλακας Χοῦμπλερ ἄρχισαν νὰ ἀνακρίνουν τοὺς δυὸ ἄνδρες, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ Ράϊτ καὶ Ρίτσαρντσον κτυποῦσαν τὶς πόρτες τῶν γειτόνων. Πρὶν τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, δώδεκα ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ περιφέρωνται στὰ πεζοδρόμια τῆς ἥσυχης συνοικίας.

— Κανένας δὲν μᾶς εἶπε ὅτι ἄκουσε κάτι, εἶπε ὁ Ράϊτ. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἶναι ἡ πλησιέστερη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ δὲν ἀκούει καλά.

Ἀστυνομικοὶ ἐν στολῇ τοποθετήθηκαν πρὸς φρούρηση τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας καὶ τῆς Σημάνσεως ἄρχισαν νὰ ξεσκονίζουν τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς κατοικίας πρὸς ἀνεύρεση λανθανόντων ἀποτυπωμάτων — τὸ ντιβάνι, τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως, μιὰ καρέκλα, ἕνα τραπεζάκι, κλπ.

Γύρω ἦταν σκορπισμένα τέσσερα χαρτοκιβώτια γεμᾶτα ροῦχα καὶ μιὰ ἀνοικτὴ βαλίτσα μισοαδειασμένη. Ἡ ὅλη κατάσταση ἔδειχνε ὅτι ἡ Ντόννα μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ ταξίδι.

Ἀργότερα οἱ ἀστυνομικοὶ πληροφορήθηκαν ὅτι τὸ θύμα εἶχε περάσει τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα της Βάλλα τῆς Οὐάσιγκτων, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὶς ἀδελφές της. Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἄγρια δολοφονία της, εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Σὰν Ντιέγκο.

Ἡ Ντόννα ἔκειτο ὑπτία στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἀριστερό της χέρι ἦταν στριμένο πίσω στὴν πλάτη της. Τὸ κεφάλι της ἦταν ἐλαφρὰ γερμένο πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ αἷμα εἶχε τρέξει ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὰ μάτια της ἦσαν κλειστὰ καὶ τὰ ὠχρὰ χείλη της ἐλαφρὰ διεσταλμένα.

Ἕνα ἠλεκτρικὸ ρολόϊ πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της δούλευε κανονικά. Ἕνα λευκὸ ἠλεκτρικὸ σεντόνι μὲ τὴν πρίζα στὸ ρεῦμα ἀκόμα, σκέπαζε τὸ σῶμα τῆς Ντόννα μέχρι τὸ πηγούνι. Μιὰ νάϋλον γυναικεία κάλτσα ἦταν δεμένη γύρω στὸ λαιμό της καὶ εἶχε σφιχτῆ. Φοροῦσε μιὰ κόκκινη κοντὴ νυκτικιὰ καὶ μπλὲ νάϋλον ζακέτα μὲ δαντέλλες. Στὸ δεξὶ μέρος τοῦ σαγονιοῦ ὑπῆρχε ἕνας μωλωπισμὸς καὶ μιὰ μικρὴ τομὴ ψηλὰ στὸ μάγουλό της, κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι. Ἡ κυλότα της βρέθηκε χωμένη κάτω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο.

Ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῶν αἰφνιδίων θανάτων τοῦ Σὰν Ντιέγκο, Ρόμπερτ Κρῆσον, ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ θύμα εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του ἀπὸ τὴν πίεση τῶν δακτύλων τοῦ δολοφόνου ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ κάτω. Ἡ κυρία Χίλμαν εἶχε ὑποστῆ σεξουαλικὴ προσβολή, ἀλλὰ ὁ δικαστὴς δὲν μποροῦσε νὰ ἀποφανθῆ ἐὰν ὁ βιασμὸς εἶχε λάβει χώρα πρὸ ἢ μετὰ τὸν θάνατο.

Πάνω στὴ συσκευὴ τηλεοράσεως βρίσκονταν ἕνα σωρὸ γράμματα, ἕτοιμα γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο. Οἱ διευθύνσεις ἦσαν γραμμένες μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ θύματος. Τὰ περισσότερα ἀπευθύνονταν πρὸς τὸν σύζυγο τῆς Ντόννα, τὸν Ρίκυ. Τὰ ὑπόλοιπα γιὰ τὴν οἰκογένειά της στὴ Βάλλα Βάλλα. Ἀργότερα ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἐπεστράφησαν στὸν Ρίκυ Χίλμαν, ὅταν γύρισε στὸ Σὰν Ντιέγκο, ἀπὸ τὶς Φιλιππῖνες, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐπεῖγον τηλεφώνημα.

Μέσα στὸ σπιτάκι δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ φωτογραφία τοῦ Ρίκυ καὶ τῆς Ντόννα. Ἡ μόνη φωτογραφία τοῦ θύματος ἦταν μιὰ φωτογραφία πάνω στὴν ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ δικαστὴς Κρῆσον ποὺ ἐξέτασε τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, δὲν διαπίστωσε ἴχνη πάλης. Μιὰ αὐτοψία ποὺ ἔγινε ἀργότερα, ἀπόδειξε ὅτι ἡ Ντόννα Χίλμαν εἶχε στραγγαλισθῆ ἀπὸ δυνατὰ χέρια, καὶ ὅτι ἡ κάλτσα ποὺ ἦταν δεμένη γύρω στὸ λαιμό της δὲν ἦταν τὸ φονικὸ ὄργανο. Διαπιστώθηκε ὅτι εἶχε πεθάνει μετὰ τὰ μεσάνυκτα περίπου τῆς Τρίτης, σχεδὸν τρεῖς μέρες πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα — ἐκτὸς τοῦ δολοφόνου — ἦταν τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ εἶχε δῆ ζωντανὴ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Ντόννα. Ἦταν Τρίτη ἀπόγευμα καὶ ἡ Ντόννα ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ τὴ νυκτερινὴ σχολή, ὅπου παρακολουθοῦσε κοπτικὴ καὶ ἱσπανικά.

Ὁ ὑπαστυνόμος Σένκ καὶ οἱ ἄνδρες του βρῆκαν δυὸ πιθανὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα. Τὸ ἕνα ἦταν τὸ ὄνομα «Χάρολντ» γραμμένο πάνω σ' ἕνα τσαλακωμένο χαρτί, πάνω στὸ γραφεῖο. Τὸ ἄλλο ἦταν κάτι ἄδεια κουτιὰ μπύρας ποὺ βρίσκονταν μέσα σὲ χαρτοσακοῦλες στὸ μαγειρεῖο. Οἱ φίλοι τῆς Ντόννα ποὺ ἐξετάσθηκαν, δήλωσαν ὅτι δὲν γνώριζαν κανένα γνωστὸ τοῦ θύματος νὰ λέγεται «Χάρολντ» καὶ ὅτι τὸ θύμα δὲν ἔπινε ποτὲ μπύρα.

Τὰ κουτιὰ τῆς μπύρας ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἀνῆκαν σ' ἕνα ναυτικό, στὸν ὁποῖον ἡ Ντόννα εἶχε ὑπονοικιάσει τὸ σπίτι της ἀντὶ 20 δολλαρίων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τριῶν ἑβδομάδων ποὺ αὐτὴ βρισκόταν στὴ Βάλλα Βάλλα. Ὁ ναυτικός, ἦταν ἕνας

παλιὸς φίλος τῶν Χίλμαν καὶ παραδέχθηκε ὅτι εἶχε ἀγοράσει τὶς μπύρες καὶ ὅτι εἶχε προσκαλέσει μερικοὺς συναδέλφους του γιὰ νὰ πιοῦν. Ἡ κατάθεσή του ἐλέγχθηκε καὶ ἀφέθηκε ἐλεύθερος ὡς πιθανὸς ὕποπτος.

Ὁ ὑπαστυνόμος Σένκ ἀπάλλαξε ἀμέσως τὸν Μπόμπ Χουῆλερ καὶ τὸν Μπάρτον ἀπὸ ὁποιαδήποτε σχέση μὲ τὸ ἔγκλημα. Οἱ καταθέσεις του ἦσαν εἰλικρινεῖς μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας. Τοὺς ἀνέκρινε ὅμως ἐπισταμένως μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως μποροῦσαν νὰ τοῦ παράσχουν ἔστω καὶ τὴν ἀμυδρὴ βοήθεια στὴν ἐξιχνίαση τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Ράϊτ ἀνάκρινε ξανὰ τὴ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ντόννα. Αὐτὴ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ Ντόννα παρακολουθοῦσε νυκτερινὰ μαθήματα ἀρκετὲς φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ὅτι ἦταν μιὰ σχεδὸν τελειοποιημένη μοδίστα. Δούλευε πολλὲς ὧρες στὴ ραπτομηχανή της. Ὅλα τὰ χριστουγεννιάτικα δῶρα τὰ ἔρραψε μόνη στὴ μηχανή της.

Περιέγραψε τὴν ἔνοικό της «σὰν μιὰ τρυφερὴ ὕπαρξη μὲ μιὰ φωνὴ μαλακὴ σὰν βελοῦδο». Παρ' ὅλον ὅτι αὐτὴ σπανίως ἐπισκεπτόταν τὴ Ντόννα στὸ μικρὸ σπιτάκι της, ἡ Ντόννα ἐρχόταν τακτικὰ στὸ σπίτι της καὶ συζητοῦσαν.

— Μίλησα μαζί της τὴν Κυριακή, τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Βάλλα Βάλλα, εἶπε ἡ σπιτονοικοκυρά. Εἶχε ταξιδέψει πολλὲς ὧρες μὲ τὸ λεωφορεῖο καὶ ἦταν κουρασμένη, ἀλλὰ ἤθελε νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆ ὅλα, γιὰ τὸ ταξίδι της καὶ τὴν ἐπίσκεψη στοὺς δικούς της. Εἴχαμε τελειώσει τὸ φαγητὸ μὲ τὴν κόρη μου, ὅταν ἀκούσαμε τὴ Ντόννα νὰ κτυπάῃ τὴν πόρτα μας. Τὴν προσκάλεσα νὰ μπῆ μέσα νὰ φάη κάτι. Πράγματι μπῆκε. Ἡ συζήτησή μας δὲν περιστράφηκε σὲ κανένα εἰδικὸ θέμα, ἀλλὰ μιλήσαμε γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ δῶρα ποὺ πῆρε στοὺς δικούς της. Ἦταν μόλις 18 ἐτῶν, σχεδὸν παιδί. Παντρεύτηκε 16 ἐτῶν καὶ θὰ γιόρταζε τὴ δεύτερη ἐπέτειο τῶν γάμων της τὸ Μάρτη.

Οἱ φίλοι της κατάθεσαν ὅτι παρ' ὅλον ὅτι ἡ Ντόννα ἀσχολεῖτο μὲ τὴν κοπτική, ἦταν ἐπίσης καὶ μιὰ κοινωνικὴ νέα καὶ τῆς ἄρεσε λίγο ἡ νυκτερινὴ ζωὴ καὶ ὁ θόρυβος. Αἰσθανόταν ἐξ ἴσου ἄνετα στὸ σπίτι της ράβοντας ἢ στὸ κέντρο «Τιγκουάνα Μέξικο», ἀκούοντας παθητικοὺς λατινικοὺς ρυθμούς. Ἡ ἀστείρευτη ἐνεργητικότητα καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της, τὴν ἔκαναν πολὺ ἀγαπητὴ ἀνάμεσα στοὺς φίλους της.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατάθεσε ὅτι ἡ Ντόννα ἦταν μιὰ νέα ποὺ τῆς ἄρεσαν τὰ ἀστεῖα, ἡ καλὴ παρέα, ἀλλὰ δὲν ἀνεχόταν τὰ πειράγματα. Παραδείγματος χάριν, πολλὲς νέες ἀνταλλάσσουν εὔκολα ἕνα - δυὸ φιλιὰ μὲ νέους στὰ πάρτυ, πράγμα ποὺ ἡ Ντόννα δὲν ἔκανε ποτέ. Μποροῦσε κανένας νὰ πῆ ὅτι εἶχε μιὰ φοβία νὰ φιλήσῃ κάποιον ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της τὸν Ρίκυ.

Ἡ μητέρα τοῦ θύματος, ποὺ ἐξετάσθηκε τηλεφωνικῶς, εἶπε στὴν Ἀστυνομία ὅτι ἡ Ντόννα ἦταν πάντοτε ἀγαπητὴ ἀνάμεσα στὸν κύκλο της. Εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ ἐμπιστεύεται ὅλους ἀνεξαιρέτως. Πολλὲς φορὲς τῆς ἐπεσήμανε τὴν προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, νὰ εἶναι προσεκτικὴ μὲ τοὺς ξένους. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τῆς Ντόννα πρὸς τὸν καθένα, ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τὴν ὁδήγησε στὴν τραγωδία.

Ὁ ὑπαστυνόμος Ράϊτ πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Ντόννα εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ Γυμνάσιο γιὰ νὰ παντρευθῆ. Ἤθελε ὅμως νὰ πάρη τὸ ἀπολυτήριό της καὶ γι' αὐτὸ πήγαινε στὸ νυκτερινὸ σχολεῖο. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶχε πάει στὸ σχολεῖο. Νὰ εἶχε ἐπιστρέψει μὲ τὰ πόδια; Κανένας δὲν ἤξερε. Καὶ αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τὸ μάθη ὁ ὑπαστυνόμος.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ Ράϊτ ἀνάκρινε τὴν κυρία Μπάρτον. Αὐτὴ τοῦ δήλωσε ὅτι ἀμφέβαλλε ἐὰν καὶ κατὰ πόσον μποροῦσε νὰ συμβάλη στὴν προσπάθεια τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ θὰ προσπαθοῦσε. Κατάθεσε ὅτι, στὶς 9 τὸ βράδυ, κατὰ τὴ νύκτα ποὺ ἡ Ντόννα βρέθηκε δολοφονημένη, ἕνας σωματώδης ἄνδρας κτύπησε τὴν πόρτα της.

(Συνεχίζεται)

ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΤΟ Κ.Κ.Ε.*

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Εἶναι ἐκτάκτως ἀποκαλυπτικὸν τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς», διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεθόδους τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ. Παρελαύνουν ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ παρανόμου καὶ νομίμου ἀναρχισμοῦ.

Διατυπώνουν τὰς ἀπόψεις των ὅλοι οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται. Μεταξὺ αὐτῶν ἐμφανίζεται καὶ ἕνας Κώστας Φιλίνης. Εἶναι ἀπὸ τοὺς καταδικασθέντας ἐπὶ κατασκοπείᾳ κατὰ καὶ μετὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον. Ἀπεφυλακίσθη προσφάτως, μετὰ τὴν δοθεῖσαν ἀμνηστείαν εἰς τοὺς λεγομένους «Πολιτικοὺς κρατουμένους». Ἔχει τοῦτο σημασίαν, διότι οἱ ἀπόψεις ποὺ διατυπώνει εἰς τὸ ἄρθρον του ὁ κ. Φιλίνης, εἶναι τόσον ἀποκαλυπτικὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες. Εἶναι οἱ πιὸ βαρυσήμαντες ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ κομμουνιστικὸ περιοδικό. Δι' αὐτῶν προβάλλεται φανερὰ ἡ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἔτσι βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι εἴτε ἐχρησιμοποιήθη σκοπίμως ἕνα σχετικῶς ἄσημον ἡγετικὸν στέλεχος διὰ νὰ διατυπώσῃ, ἀναγνωριστικῶς, τοιαύτας «ἀποκαλυπτικὰς» ἀπόψεις, εἴτε «ἀνεβαίνει» εἰς τὴν ἡγεσίαν καὶ ὁ μέχρι χθὲς κατάδικος ἐπὶ κατασκοπείᾳ, συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου. Πάντως, εἴτε ἀναγνωριστικῶς ἀνετέθη ἡ προβολὴ τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸν κ. Φιλίνην, εἴτε ἔγινε τοῦτο διότι προαλείφεται οὗτος ὡς ἡγετικὸν στέλεχος, ἡ οὐσία εἶναι ὅτι εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ ὑπάρχει σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ ἡ ὁμολογία ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. ὄχι μόνον παραμένει ἀμετάθετο εἰς τὴν ἐπαναστατικήν του γραμμήν, ἀλλὰ καὶ συνιστᾷ τὴν σύντονον καὶ ἔντονον ὀργάνωσιν τῆς ἐπαναστάσεως: Τὸν τέταρτον γῦρον.

Εἶναι ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον τὸ γεγονὸς ὅτι, εἰδικώτερον σήμερον, ὑπὸ τὰς ὑπαρχούσας πολιτικὰς συνθήκας ἐπανέρχεται τὸ Κ.Κ.Ε. δι' ἑνὸς ἐπωνύμου ἄρθρου στελέχους του νὰ διακηρύξῃ ὅτι παράλληλα μὲ «τὸν δρόμον τῶν εἰρηνικῶν ἐξελίξεων» πρέπει νὰ προετοιμάζεται καὶ «ὁ δρόμος τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης».

Τὸ ἄρθρον αὐτό, ποὺ δημοσιεύει τὸ περιοδικὸν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερὰ» μαζὶ μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ Κολιγιάννη, τοῦ Στρίγκου, τοῦ Ζωγράφου καὶ τῶν ἄλλων ἡγετῶν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ — καὶ αὐτὰ εἶναι ἐπίσης ἐκτάκτως ἀποκαλυπτικὰ γιὰ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κομμουνιστικῆς δράσεως — δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ μὲ ἕνα ἢ δύο σχόλια. Περιέχει πολλὰ ἀποκαλυπτικὰ σημεῖα. Τὸ βασικώτερον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ἄρθρον αὐτὸ τάσσεται ἀνεπιφύλακτα καὶ προκλητικὰ ὑπὲρ τῆς «ἔνοπλης ἐξέγερσης» γιὰ τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας ἐνῶ, ταυτοχρόνως, διακηρύσσει καὶ τὴν — γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου — παράλληλον γραμμὴν τοῦ «δρόμου τῆς εἰρηνικῆς ἐξέλιξης».

Ἀντιγράφομε ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ κ. Φιλίνη τὶς πιὸ χαρακτηριστικές, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, περικοπές:

«Τὸ ζήτημα, — γράφει — δὲν εἶναι νὰ πεῖς ὅτι οἱ συνθῆκες μιᾶς χώρας εἶναι τέτοιες καὶ τέτοιες, ἄρα θὰ ἀκολουθήσουμε ἐδῶ τὸν εἰρηνικὸ δρόμο, ἢ τὸν μὴ εἰρηνικὸ δρόμο καὶ ἄρα θὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ τὶς τάδε συγκεκριμένες μορφὲς πάλης καὶ ὄχι γιὰ ἄλλες. Μιὰ τέτοια τοποθέτηση τοῦ προβλήματος εἶναι ὄχι μονάχα χοντροκομμένη ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ βλαβερή. Ἂν π.χ. καταλήγαμε ὅτι σὲ μιὰ χώρα ἡ ἐπαναστατικὴ ἀλλαγὴ θὰ γίνει σίγουρα, ἢ σχεδὸν σίγουρα, εἰρηνικὰ καὶ ταυτόχρονα, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ Λαὸς καὶ γιὰ τὸ ἀντίθετο περιεχόμενο, τότε θὰ ἀφοπλίζαμε καὶ θὰ δίναμε τὴ δυνατότητα στὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις, ἔστω

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Κ.Ρ.Σ. Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος τὴν 29.7.1966.

καὶ κάτω ἀπὸ δυσμενέστατες γι' αὐτὲς συνθῆκες, νὰ προχωροῦσαν μὲ ἐπιτυχία στὴν ἄσκηση ἔνοπλης βίας κατὰ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος».

Αὐτὰ γράφει ὁ Φιλίνης.

Εἶναι προφανές. Ἐπιδιώκονται καὶ οἱ δυὸ σκοποί: «Λαϊκὸ Μέτωπο» καὶ «ἔνοπλη ἐξέγερση». Τὸ βεβαιώνει ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου.

«Τὸ πιὸ οὐσιαστικὸ — συνεχίζει τὸ ἄρθρον — εἶναι νὰ καταβάλεις ὅλες σου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ προχωρήσεις πρὸς τὸν εἰρηνικὸ δρόμο, ὄντας βέβαιος, ὅτι ἔτσι δημιουργεῖς τὶς καλύτερες προϋποθέσεις γιὰ νὰ προετοιμαστεῖς καὶ γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου, σὲ περίπτωση ποὺ αὐτὸς σοῦ ἐπιβληθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησή σου».

Λοιπὸν λέει ὁ νέος θεωρητικὸς τῆς «ἄσκησης ἔνοπλης βίας» ὅτι πρέπει νὰ «προετοιμαστοῦν» οἱ κομμουνισταὶ «καὶ γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου».

Στὴ συνέχεια ὁ ἀρθρογράφος — ἀμνηστευθεὶς κατάδικος — εἶναι πιὸ συγκεκριμένος. Γράφει:

«Λέμε πάντα — καὶ πολὺ σωστὰ — ὅτι ὁ εἰρηνικὸς δρόμος δὲν ἐξαρτιέται μόνο ἀπὸ μᾶς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις. Δὲν θὰ ἔπρεπε ὅμως σ' αὐτὸ τὸ «ἐξαρτιέται ἀπὸ τὸν ἀντιπαλο» νὰ δώσουμε τὴν μονόπλευρη ἔννοια «ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ ἀντιπάλου». Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ ζήτημα θέλησης, ἀλλὰ κυρίως, γιὰ ζήτημα συσχετισμοῦ δυνάμεων. Πιὸ συγκεκριμένα: Τὸ πρόβλημα — συνεχίζει ὁ ἀρθρογράφος — εἶναι νὰ ὑπάρχουν τέτοιες συγκεντρωμένες ὑπέρτερες δυνάμεις πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς, ὥστε ἡ κυρίαρχη μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ ξένες ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις νὰ πειστοῦν ὅτι, εἶναι ἀπραγματοποίητη ἢ τουλάχιστο καταδικασμένη σὲ ὀδυνηρὴ ἀποτυχία ἡ προσφυγή τους στὸν ἐμφύλιο πόλεμο».

Τί ἄλλο λοιπὸν χρειάζεται καὶ ὁ πλέον ἀφελὴς ἢ μακάριος ἀναγνώστης τοῦ κομμουνιστικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. κηρύσσει ἀναφανδὸν τὴν προετοιμασία τοῦ τετάρτου γύρου; Διακηρύσσει ὅτι εἶναι ἀναγκαία, ἐν ὀνόματι τοῦ «συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων» — ὅπως τονίζει ὁ κομμουνιστὴς ἀρθρογράφος — ὅπως «τὸ δημοκρατικὸ κίνημα τῆς χώρας μας ἀνεβάζει συνεχῶς τὴν ἑτοιμότητά του γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου» (σελὶς 83, τελευταία παράγραφος).

Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ «μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου», τὸ ἐξηγεῖ σαφέστατα ὁ ἀρθρογράφος: θὰ εἶναι ἂν «οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις» — δηλαδὴ ἡ πλειοψηφία τοῦ Λαοῦ — ἐμποδίσουν τοὺς κομμουνιστὰς στὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας μὲ «εἰρηνικὸ δρόμο». Ἔτσι διακηρύσσει τὸ Κ.Κ.Ε., διὰ τοῦ συντρόφου Φιλίνη, ὅτι ἐὰν δὲν καταλάβῃ τὴν ἐξουσία μὲ «εἰρηνικὸ δρόμο», θὰ τὴν καταλάβῃ μὲ «ἔνοπλη βία», μὲ «ἔνοπλη ἐξέγερση», ὅπως γράφει ὁ ἐντολοδόχος, ἀρθρογράφος.

Συμπέρασμα: Τὸ Κ.Κ.Ε. εἴτε μὲ λαϊκὸ μέτωπο — αὐτὸ ἐννοεῖ ὡς «εἰρηνικὸ δρόμο», — εἴτε μὲ «ἄσκηση ἔνοπλης βίας», εἶναι ἀποφασισμένο νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία. Γι' αὐτὸ — ὅπως τονίζει ὁ κ. Φιλίνης — «βγαίνει ἡ ἀνάγκη γιὰ τὸ δημοκρατικὸ κίνημα τῆς χώρας μας νὰ ἀνεβάζει συνεχῶς τὴν ἑτοιμότητά του καὶ γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου». Δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Τὰ περαιτέρω σχόλια περιττεύουν. Τὰ ἀπεκάλυψε ὅλα ὁ σύντροφος Φιλίνης.

Οἱ ἔχοντες νοῦν, ἂς σκεφθοῦν καὶ κρίσιν, ἂς κρίνουν.

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

- **ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΗ.**
- **ΜΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΥΡΙΑ ΤΑΤΙΑΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥ.**

Ἀπήχηση βαθειὰ (καθὼς διαπιστώνουμε καθημερινῶς), βρῆκε αὐτὴ ἡ ἔρευνά μας στὴν κοινὴ γνώμη. Τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε μὲ χαρά. Τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ πάλι καὶ τὸ ὑπογραμμίζουμε, γιατὶ ἔχει μεγάλη κοινωνικὴ σημασία. Οἱ ἀνησυχίες μας καὶ οἱ φόβοι μας, βρῆκαν τὸ στόχο τους. Κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχή. Ἔπεσαν οἱ γραμμὲς αὐτὲς σὰν λιθάρια μέσα στὸ τέλμα τῆς μακαριότητος καὶ διέγραψαν κύκλους ποὺ ὁλοένα μεγαλώνουν, μεγαλώνουν...

Ἀφοῦ ἀνησυχοῦν τόσοι ἄνθρωποι ὑπεύθυνοι μαζί μας, σημαίνει ὅτι θὰ δοθῆ ἡ μάχη. Θὰ προκύψη τὸ καλὸ ποὺ προσδοκοῦμε.

Μά, γιὰ νὰ προκύψη τὸ καλό, πρέπει τὰ λόγια νὰ γίνουν ἔργα. Πρέπει νὰ διοχετευθοῦν οἱ ἀνησυχίες σὲ φρόνιμα ἔργα καὶ πράξεις σωστές, μὲ μοναδικὸ κίνητρο τὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ, ποὺ ἀπειλεῖ τὴ φυλή μας. Καὶ τὸ κακό, δυστυχῶς, ξεκινάει, μερικὲς φορές, ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὴν Οἰκογένεια, ποὺ κι' αὐτὴ κλονίζεται ἐπικίνδυνα στὰ χρόνια τὰ δικά μας. Ἐκεῖ μέσα μαθαίνει, πολλὲς φορές, τὸ παιδὶ νὰ περιφρονῆ τὴν κοινωνία, νὰ τὴν θεωρῆ ἄδικη καὶ ἀνάλγητη, νὰ τὴν βλέπη μὲ ἐχθρικὸ βλέμμα, νὰ ἐπαναστατῆ ἐναντίον της. Ἐκεῖ μέσα, ὁ θυμωμένος πατέρας βρίζει, καμμιὰ φορά, τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα, ἐμπαίζει τοὺς θεσμούς, περιφρονεῖ τὶς παραδόσεις, κηρύσσει ἕνα παράξενο ἄνεμο ἀναρχίας, χωρὶς νὰ σκέφτεται ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνεμος μπορεῖ νὰ σωριάση σ' ἐρείπια τὸ ἀστικό μας καθεστώς. Κι' ὁ ἀκροατὴς καὶ θεατὴς γιός, ὁ ἄπειρος καὶ ἀσχημάτιστος γιὸς τῆς παιδικῆς ἢ ἐφηβικῆς ἡλικίας, δέχεται σὰν τὸ ἀλεξικέραυνο τοὺς φοβεροὺς κεραυνοὺς τῆς πατρικῆς ὀργῆς μέσα στὴν καρδιά του. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστό. Εἶναι ὀλέθριο. Εἶναι τραγικό.

Τὸ πρόβλημα ἴσως νὰ μὴν εἶναι μονάχα Ἑλληνικό. Ἴσως νᾶναι παγκόσμιο. Μά, στὴν Ἑλλάδα παίρνει ἐπικίνδυνη μορφή, γίνεται ὡρολογιακὴ βόμβα στὰ θεμέλια τῆς αὔριον, ποὺ ἀγωνιζόμαστε νὰ στεριώσουμε μὲ ἱδρώτα καὶ μὲ αἷμα.

Διερχόμαστε μιὰ φοβερὴ ἠθικὴ κρίση. Ἕνας ἄγριος σεισμὸς κλονίζει τὰ πάντα. Πολίτευμα, Δικαιοσύνη, Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία, ὅλα δέχονται ἀνελέητες ἐπιθέσεις. Κι' ὅταν πέσουν αὐτά, πάει ἡ Ἑλλάς.

Θὰ τὰ ἐξετάσουμε ὅλα αὐτά, ἕνα - ἕνα, στὰ προσεχῆ μας σημειώματα, χωρὶς φόβο, χωρὶς προκατάληψη, χωρὶς πάθος ἢ πανικό.

Καταμεσῆς τοῦ φουρτουνιασμένου πελάγους ὁ Ἀστυφύλακας. Καὶ μεταβάλλεται σὲ μάρτυρα ποὺ αἴρει τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων. Παντοτεινὸς στόχος τῶν κακοποιῶν, τῶν κομμουνιστῶν, τῶν ἀναρχικῶν, τῶν παρανόμων. Στόχος καὶ τῶν ἄλλων, ἐκείνων ποὺ τὸν θέλουν ὄχι φρουρὸ τῆς τάξεως, ἀλλὰ σύμμαχο στὶς παράνομες ἐπιδιώξεις τους. Κι' ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἀλλοπρόσαλλα καὶ ἐπικίνδυνα μεταφέρονται στὸ σπίτι, ὑπὸ τύπον κατηχήσεως καὶ λειτουργικῆς.

Ἀπαράδεκτη ἡ στάση μερικῶν γονέων ἀπέναντι τῆς Ἀστυνομίας. Κι' ὁ κανακάρης τους συνηθίζει νὰ τὴν χλευάζη, νὰ τὴν περιφρονῆ, νὰ θεωρῆ κατόρθωμά του ὅταν τὰ καταφέρνη νὰ τῆς ἀντισταθῆ. Γκαγκστερισμὸς ἐπικίνδυνος, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ κάνη μιὰ μέρα ὅλα ἄνω κάτω. Δὲν εἶναι δυνατόν, φίλε ἀναγνώστη, νὰ κτίσουμε κάτι γερὸ καὶ σταθερὸ γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν δὲν ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ θεμέλια. Καὶ τὰ θεμέλια ἑνὸς Κράτους εἶναι ἡ Ἀστυνομία. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ μάθη νὰ βλέπη τὸν

Ἀστυφύλακα σὰν φίλο, σὰν προστάτη, σὰν ἀδελφό. Πρέπει νὰ συνηθίση σιγὰ-σιγὰ νὰ παίρνη μιὰ ἔννομη, ὑπεύθυνη θέση μέσα στὸν κόσμο τῆς Δημοσίας Τάξεως.

Μά, τί εἶναι αὐτὴ ἡ «Δημοσία Τάξη»;

Κάποτε, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας θέλησε νὰ δώση μιὰ κοινωνικὴ συνταγὴ γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ εἶπε, μὲ ἁπλᾶ λόγια, δυὸ σπουδαιότατες ἐντολές, ποὺ εἶναι πάντα ἐπίκαιρες, στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Καὶ εἶπε, λοιπόν: «Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσης», καί: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Κάπου ἐκεῖ, νομίζουμε, ὅτι στηρίζεται ἡ ἔννοια τῆς δημοσίας τάξεως. Γιατὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς νόμους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας; Τὸ ὄργανο τῆς τάξεως, ποὺ νύκτα καὶ μέρα περιπολεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίση τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀσφάλειά μας, εἶναι φίλος, εἶναι ἀδελφός, δὲν εἶναι ἐχθρός μας. Ἐχθρός μας εἶναι μονάχα ἐκεῖνος ποὺ ἐπιβουλεύεται τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἡσυχία μας. Ὁ Ἀστυφύλακας δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκτελῆ τὴν ἐντολὴ ποὺ ἐμεῖς τοῦ δώσαμε. Καὶ ἡ ἐντολὴ αὐτὴ εἶναι ρητὴ καὶ κατηγορηματική: «Θὰ φυλᾶς καὶ θὰ προστατεύης τὴ ζωή, τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία μας. Καὶ ἂν κάποιος θέλη νὰ μᾶς βλάψη, θὰ τὸν ἐμποδίσης — ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους ἀκόμα, ἂν χάσουμε ποτὲ τὴν ψυχραιμία μας, ἂν παρασυρθοῦμε ἢ ἂν ξεχάσουμε τὶς ὑποχρεώσεις μας, ἔχεις χρέος νὰ μᾶς ἐμποδίσης».

Αὐτὴ εἶναι ἡ συγκεκριμένη ἐντολὴ τοῦ λαοῦ. Καὶ αὐτὴν τηρεῖ ὁ Ἀστυφύλακας, πιστὸς στὸν ὅρκο του.

Τὸν τελευταῖο καιρό, μὲ τὴν βοήθεια ὑπόπτων συνθημάτων καὶ ἀντικοινωνικῶν θεωριῶν, πνέει σὲ ὅλο τὸν κόσμο κάποιος ταραγμένος ἄνεμος, ποὺ δηλητηριάζει τὶς σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ. Ἔτσι, ἐμφανίζεται ἡ Ἀστυνομία σάν... «ἀντιλαϊκή»... δῆθεν δύναμη. Δὲν ὑπάρχει ἀθλιώτερο ψέμα ἀπὸ αὐτό. Τὸ φτωχὸ Ἑλληνόπουλο, τὸ ἄγνὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ φόρεσε τὴν τίμια στολὴ τοῦ Ἀστυφύλακα καὶ ἀδιάκοπα θυσιάζεται γιὰ χάρη τῶν συνανθρώπων του ἐμφανίζεται σάν... «ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ»!!! Ἀλλά, θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε: Σὲ ποιό μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει Ἀστυνομία; Καὶ σὲ ποιό μέρος τοῦ κόσμου ἡ Ἀστυνομία ἔχει νὰ ἐπιδείξη τόσο πλούσιο ἀπολογισμὸ ἔργων στὴν ὑπηρεσία τοῦ πολίτου;

Ὁ Χριστὸς ἐκήρυξε τὴν Ἀγάπη. Καὶ ὅσοι πιστεύουν στὸ κήρυγμά Του εἶναι ἀδέλφια μεταξύ τους, εἶναι συνεργάται στὸν μεγάλο κοινωνικὸ ἀγώνα, εἶναι φίλοι ἀγαπημένοι. Τὸ μίσος φέρνει καταστροφή. Δὲν λύει προβλήματα. Διαλύει κράτη. Ἡ ἀγάπη κτίζει καινούργιους κόσμους. Κάθε ἄνθρωπος, μέσα στὴ μεγάλη χριστιανικὴ οἰκογένεια, ὀφείλει ν' ἀποφεύγη κάθε τί ποὺ δὲν θἄθελε νὰ τοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι. Ὀφείλει νὰ ὑπακούη στοὺς νόμους, νὰ συνεργάζεται μὲ τὰ Ἀστυνομικὰ Ὄργανα καὶ νὰ θεωρῆ ἐχθρούς του ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο ἐπιχειροῦν νὰ τὸν φέρουν ἀντιμέτωπο στὸ νόμο. Ἡ δημοσία τάξη εἶναι ἡ κατάσταση μέσα στὴν ὁποία ζῆ καὶ κινεῖται ὁ λαός. Ἡ κατάσταση αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι γαληνεμένη, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προοδεύουν οἱ πολῖται.

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πιστεύει μὲ πάθος στὴν ἐντολὴ τῆς Ἀγάπης. Οἱ ἄνδρες του ἀγωνίζονται γιὰ νὰ βλέπουν δίπλα τους χαρούμενους καὶ εὐτυχισμένους ἀνθρώπους, νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι, νὰ διασκεδάζουν μὲ ἄνεση, νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα, νὰ δημιουργοῦν καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ ἀσφάλεια. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ὑπάρξεως τῆς Ἀστυνομίας.

Φίλε ἀναγνώστη ποὺ μᾶς διαβάζεις, ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, ὅπου κι' ἂν μένης, ὅποιο καὶ νὰ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά σου, ὅ,τι κι' ἂν πιστεύης, ἄκου τὴ φιλικὴ φωνή μας. Εἶναι ἕνα μήνυμα ἀγάπης γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ πρέπει νὰ τὰ κρατήσουμε μακρυὰ ἀπὸ τὰ δικά μας πάθη, τὰ δικά μας συμφέροντα, τὶς δικές μας μικρότητες, τοὺς δικούς μας ἐπικίνδυνους ἐγωϊσμούς.

Ἡ δημοσία τάξη... Ὁ πολίτης ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ τὴ δουλειά του, ἐρ-

γάζεται, μοχθεῖ, προσφέρει τὸν ἱδρώτα του στὴν ὑπηρεσία τῆς ὁλότητος. Κι' ὅταν τελειώση ἡ δουλειά, ἀνοίγει ἡ παρένθεση τῆς ἀναπαύσεως. Ἡ οἰκογενειακὴ θαλπωρή, ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ποὺ ξεκουράζει, τὸ παιδὶ ποὺ ἐμπνέει χαριτωμένη εὐτυχία.

Κι' ὁλόγυρα οἱ γείτονες, μὲ τὸ καλωσυνᾶτο χαμόγελο, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ εἶναι πρόθυμοι νὰ συντρέξουν τὸ διπλανό τους στὴν ἀνάγκη του. Μά, δὲν ὑπάρχουν σκέψεις καὶ προβλήματα πιὸ πλατειὰ ἀπὸ τὴν στενὴ οἰκογενειακὴ ζωή; Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἀνησυχίες; Ποιός εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; Καὶ βέβαια ὑπάρχουν... Μά, τί δουλειὰ ἔχουν τὰ παιδιά μας σ' αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ ἀκανθώδη, ποὺ οὔτε ἐμεῖς οἱ μεγάλοι μποροῦμε νὰ τὰ λύσουμε; Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ὅλα αὐτὰ ἀντιμετωπίζονται καὶ τακτοποιοῦνται μέσα στὰ πλαίσια ποὺ ὁρίζουν οἱ νόμοι, ποὺ δίνουν πολλὰ δικαιώματα στοὺς πολίτες. Δικαιώματα, ναί, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις. Τὰ ἄλλα ὅλα, ὅσα ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ νόμο καὶ γίνονται ὀχλοβοή, καὶ γίνονται ἀναστάτωση, καὶ γίνονται μίσος, καὶ γίνονται ἀναρχία, ἐκ τοῦ πονηροῦ εἶναι, καὶ κίνδυνο κλείνουν μέσα τους, καὶ κάθε λογικὸς καὶ νομοταγὴς ἄνθρωπος τὰ καταδικάζει.

Μέσα, λοιπόν, σ' αὐτὸν τὸν δημιουργικὸ καὶ χαρούμενο κόσμο τῆς δημοσίας τάξεως, ποὺ κάποτε - κάποτε συννεφιάζει καὶ ἀναστατώνεται, ὁ Ἀστυφύλακας γίνεται ὁ Μεγάλος Τροχονόμος τῆς Ζωῆς. Κατευθύνει, ρυθμίζει, προλαβαίνει, καταστέλλει...

Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος του. Καὶ πρέπει ὅλοι νὰ τὸν βοηθοῦμε γιὰ νὰ φέρνη σὲ πέρας τὴν ἀποστολή του. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀλφάβητο τῆς ζωῆς, ποὺ πρέπει νὰ τὸ διδάξουμε συστηματικά, μεθοδικά, μὲ τάξη καὶ ἐνθουσιασμὸ στὰ παιδιά μας.

*
* *

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν δεκαπενθήμερη συνέντευξή μας. Ὁμιλοῦν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας.

Σήμερα ἡ στήλη αὐτὴ φιλοξενεῖ μὲ χαρὰ τὶς γνῶμες μιᾶς ἐκλεκτῆς ἀντιπροσώπου τοῦ «ἀσθενικοῦ φύλου», ὅπως ἐσυνηθίζετο νὰ λέγεται ἄλλοτε, πρὶν οἱ γυναῖκες δημιουργήσουν τὴν δική τους φωτεινὴ ἱστορία ἀγώνων, ἐπιτευγμάτων, δημιουργίας, προόδου.

Τὸν λόγον ἔχει σήμερα ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς κυρία Τατιάνα Σταύρου.

Ἡ κυρία Σταύρου γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ μεγάλωσε μέσα σὲ περιβάλλον πνευματικῶν ἀνθρώπων. Ὁ πατέρας της, οἱ θεῖοι, οἱ ἀδελφοί της ἦταν ἐκπαιδευτικοί. Ἦλθε οἰκογενειακῶς στὴν Ἑλλάδα τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ 1924, καὶ ἐγκατεστάθηκε στὴν ἀκροθαλασσιὰ κοντὰ στὴν Καστέλλα. Πρωτόγραψε στὸ περιοδικὸ «ΚΥΚΛΟΣ», καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐκυκλοφόρησε τὴν πρώτη συλλογὴ διηγημάτων της τὸ 1934: «Ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν». Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γυναίκα μιλοῦσε μὲ τόσο σθένος γιὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰ παθήματα τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, καὶ τὸ ὁποῖο ἐτιμήθη μὲ τὸ ἔπαθλο Βικέλα ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ 1936 ἐκυκλοφόρησε τὸ μυθιστόρημα: «Οἱ πρῶτες ρίζες», μὲ θέμα τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή. Ἔγραψε ἐπίσης τὶς «Μυστικὲς Πηγὲς» (μὲ ἐντελῶς ἰδιότυπο τρόπο καὶ μὲ θέμα τὸν ἔρωτα), ποὺ βραβεύθηκε μὲ τὸ Κρατικὸ βραβεῖο λογοτεχνίας, τὸ «Καλοκαίρι ποὺ πέρασε» (αὐτοβιογραφικὰ ἁπλᾶ διηγήματα), τὸ «Ἄλλο πρόσωπο τοῦ Ἀνθρώπου» κλπ. Ἔγραψε ἐπίσης ἀμέτρητα ἄρθρα σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, μελέτες, διαλέξεις, ἔκανε ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς πάνω σὲ χίλια δυὸ θέματα κλπ. Στὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», μὲ ἀφορμὴ τὰ πεντακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν ἅλωση, ἡ κυρία Σταύρου,

γεννημένη στὴν Βυζαντινὴ πρωτεύουσα, ἐθεώρησε καθῆκον της νὰ δώση μὲ μορφὴ χρονικοῦ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Βυζαντίου, σὲ τριάντα συνέχειες. Ἡ κυρία Τατιάνα Σταύρου εἶναι τακτικὴ καὶ μόνιμη συνεργάτις μὲ λογοτεχνικὰ καὶ ἱστορικὰ θέματα πάντοτε στὸ περιοδικὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας «ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ».

Ἡ κυρία Σταύρου πρόθυμα δέχθηκε νὰ μᾶς βοηθήση στὴν ἔρευνά μας αὐτή, ἀπαντώντας εὐχαρίστως στὶς ἐρωτήσεις μας. Τὴν συνέντευξη αὐτὴ τὴν παραθέτουμε στὴ συνέχεια, ὅπως μετεδόθη ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

ΕΡ.— Πῶς κρίνετε αὐτὴν τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος; Πρόκειται ἀλήθεια γιὰ ἕνα ὀξὺ καὶ σοβαρὸ πρόβλημα; Ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας γιὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας;

ΑΠ.— Νομίζω πὼς ὅ,τι γίνεται γιὰ τὸ παιδὶ ἑνὸς τόπου εἶναι χρήσιμο καὶ ἀξιέπαινο ἀπ᾽ ὅπου κι᾽ ἂν προέρχεται. Ὅσο γιὰ τὸ πρόβλημα ποὺ ἀναφέρετε, εἶναι βέβαια καὶ ὀξὺ καὶ σοβαρό, μόνο ποὺ δὲν νομίζω πὼς πρέπει ὑπερβολικὰ νὰ ἀνησυχοῦμε γιὰ τὸ μέλλον μας. Δείξαμε μέσα στοὺς αἰῶνες τέτοια φοβερὴ ἀντοχή, ὥστε δὲν φοβοῦμαι πὼς τώρα θὰ χαθοῦμε.

ΕΡ.— Τὰ σημερινὰ παιδιὰ παρουσιάζουν — κατὰ τὴ γνώμη σας — κάποια κοινωνικὴ ἰδιομορφία; Πῶς τὰ συγκρίνετε μὲ τὰ παιδιὰ ἄλλων ἐποχῶν;

ΑΠ.— Μὲ ρωτᾶτε ἂν τὰ σημερινὰ παιδιὰ παρουσιάζουν ἰδιομορφία; Καὶ βεβαίως, σᾶς ἀπαντῶ. Αὐτὸ δὲν συζητεῖται. Πῶς τὰ σημερινὰ παιδιὰ νὰ μοιάζουν μὲ ἄλλων ἐποχῶν, ἀφοῦ γεννιοῦνται, μεγαλώνουν, ἀναπνέουν σὲ τελείως διαφορετικὸ περιβάλλον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ζήσαμε ἐμεῖς; Τὰ πάντα ἄλλαξαν, ἀναποδογύρισαν. Φτάνει νὰ ἀναλογισθοῦμε πὼς — ἂν κι᾽ ἐγὼ γεννήθηκα σὲ μεγαλούπολη, στὴν Κωνσταντινούπολη — πῶς εἴχαμε λάμπες πετρελαίου στὸ σπίτι μας. Ὁ κινηματογράφος, τὸ τηλέφωνο, τὸ ραδιόφωνο, τὸ θέατρο, ἦταν τελείως ἄγνωστα. Πηγαίναμε σχολεῖο καὶ κανεὶς δὲν μιλοῦσε περὶ ψυχαγωγίας. Πηγαίναμε σχολεῖο ἐξακολουθητικά, μονότονα, ἐπίμονα. Σχολεῖο καὶ μόνο σχολεῖο. Δὲν μᾶς ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἡ αἴσθηση πὼς εἴμαστε μαθητὲς καὶ τίποτε ἄλλο. Τώρα τὰ παιδιὰ τῶν δημοσίων σχολείων φοιτοῦν κατὰ δόσεις, πηγαίνουν ἐναλλάξ. Πότε ἔχουν σχολεῖο τὸ πρωΐ, πότε τὸ ἀπόγευμα. Ὁ δάσκαλος συχνὰ - πυκνὰ ἀλλάζει, μετατίθεται στὰ μισὰ τοῦ χρόνου, ἡ μητέρα ἐργάζεται, φεύγει ἢ παίζει χαρτιά, ἢ βρίσκεται στὸ κομμωτήριο. Ἐγώ, ὅμως, δὲν θυμᾶμαι ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ νὰ μὴ βρῆκα τὴ μητέρα μου νὰ μὲ περιμένη, ἕτοιμη νὰ μὲ βοηθήση, νὰ μᾶς μελετήση — εἴμαστε ἕξη παιδιὰ — νὰ καθήση δίπλα μας καὶ νὰ τὴ νοιώθουμε ΔΙΚΗ ΜΑΣ, καὶ μόνο δική μας. Φαντάζεσθε, πιστεύω, τί αἴσθηση γαλήνης, σιγουριᾶς, δίνει στὸ παιδὶ αὐτὴ ἡ βεβαιότητα. Πῶς, λοιπόν, νἄχω τὴν ἀπαίτηση τὸ σημερινὸ παιδὶ νὰ μοιάζη μ᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἤμουν ἐγὼ καὶ οἱ ὅμοιοί μου, ἀφοῦ τὰ πάντα εἶναι διαφορετικὰ ὁλόγυρά μου;

ΕΡ.— Ποιὰ εἶναι τὰ βαθύτερα αἴτια αὐτοῦ τοῦ φαινομένου; Πρόκειται, πραγματικά, γιὰ κοινωνικὸ φαινόμενο; Ποιές εἶναι οἱ πραγματικὲς διαστάσεις του;

ΑΠ.— Σᾶς ἀπήντησα γιὰ τὰ αἴτια τοῦ φαινομένου, κατὰ τὴ γνώμη μου. Τὸ φαινόμενο εἶναι, βεβαίως, καθὼς τὸ προσδιορίζετε, κοινωνικό. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανείς, Προέρχεται, ὅμως, ἀπὸ τέτοιο ἀλληλένδετο συνειρμὸ καταστάσεων, ποὺ δὲν φαντάζομαι ὅτι μπορεῖ ν᾽ ἀλλάξη στὴ βάση. Μόνο νὰ διορθωθῆ μπορεῖ.

ΕΡ.— Τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ἰδιαιτέρως ν᾽ ἀνησυχήση τὸ Κράτος καὶ τοὺς γονεῖς;

ΑΠ.— Ἐκεῖνο ποὺ μὲ καταπλήσσει καὶ μὲ ἀνησυχεῖ εἶναι ἡ ὁμολογουμένως χαλαρότης ποὺ δείχνουν οἱ γονεῖς. Ἐκεῖνο τό: «δὲν πειράζει, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος σήμερα», καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ὑποχώρηση πρὸς τὶς παιδικὲς ἀπαιτήσεις, μοῦ εἶναι ἀνεξήγητες. Κάμνουμε κατάχρηση νεωτερισμῶν, ποὺ δὲν εἴμαστε ἕτοιμοι μήτε ψυχολογικά, μήτε ἠθικὰ νὰ τοὺς κατευθύνουμε. Τρικλίζουμε κυριολεκτικά. Ἀπὸ τὴν παλιὰ ἀνόητη αὐστηρότητα, πέσαμε στὴν ἄλλη ἄκρη.

Οἱ μεγάλοι θαρρῶ πὼς τρέμουν νὰ μὴ φανοῦν καθυστερημένοι, καὶ ἔτσι δείχνονται χωρὶς σταθερότητα. Δίχως κύρος.

ΕΡ.— Τί θὰ εἴχατε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν; Εἰδικώτερα δὲ γιὰ τὸν κινηματογράφο, τὴ μουσικὴ καὶ τὸν ἀθλητισμό;

ΑΠ.— Εἶμαι ἐχθρὸς καὶ πολέμιος τοῦ ξεχαλίνωτου κινηματογράφου. Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι στὴν παγκόσμια χαλάρωση ἠθῶν, στὰ νεανικὰ ἐγκλήματα, ἕνα τεράστιο μέρος τῆς εὐθύνης πέφτει στὸν κινηματογράφο. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἰδῆτε τοὺς τίτλους τῶν ταινιῶν καὶ τὶς αἰσχρὲς ρεκλάμες. Φρίττω ὅταν πηγαίνω κάποτε σὲ ταινίες φημισμένες, ὀνομαστὲς καὶ ντρέπομαι γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἄγνωστων νέων ποὺ τοὺς νοιώθω μέσα στὴν αἴθουσα μαζί μου.

ΕΡ.— Ὑπάρχει ηὐξημένη παιδικὴ ἐγκληματικότης; Ποιά εἶναι τὰ ποσοστά της; Ποῦ ὀφείλεται;

ΑΠ.— Γιὰ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ ξέρω τὸ ποσοστὸ τῆς αὐξήσεώς της, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ξεύρω εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλες φανερὲς αἰτίες της. Πρώτη καὶ κύρια εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς μητέρας — εἴτε στὸ ἐπάγγελμα, εἴτε ἀλλοῦ — ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ παιδὶ μένει μονάχο. Κανένας δὲν τὸ περιμένει. Κανεὶς δὲν τὸ ἐπιτιμᾶ. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ κύρος νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ. Ἔτσι ἀπομένει ἔρμαιο τοῦ κακοῦ φίλου, τῆς κακιᾶς στιγμῆς, τῆς περιέργειας, τῆς ὀλέθριας διδαχῆς τοῦ δρόμου. Δεύτερη αἰτία τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος: Τὸ χαλασμένο σπιτικό. Ἡ διαλυμένη οἰκογένεια. Ἡ μητέρα, συνήθως, καλοπιάνει τὸ παιδὶ γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ τὸ μεταχειρίζεται γιὰ ὅπλο ἐναντίον τοῦ πρώην συζύγου της. Ὁ πατέρας τὸ μεταβάλλει συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα σὲ κατάσκοπο τῆς μητέρας. Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ διχάζεται. Δὲν βρίσκει ποῦ νὰ σταθῆ. Χάνεται ἐκείνη ἡ βαθειὰ ἐμπιστοσύνη, ἡ ἀσφάλεια ποὺ νοιώθει ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ὅταν βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν γονιῶν του. Δὲν πιστεύει πιά, κρίνει, κατακρίνει, καταδικάζει, παύει — μ' ἄλλα λόγια — νᾶναι παιδί. Ἡ καταστροφὴ τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου συντελεῖται βραδέως, ἀλλὰ ἀσφαλέστατα καὶ τελειωτικά.

ΕΡ.— Πότε πρέπει ν' ἀπασχολῆ τοὺς γονεῖς σοβαρὰ τὸ πρόβλημα «Παιδί»; Τὰ καθήκοντά τους ἀρχίζουν ἀμέσως μόλις τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνη τὸν κόσμο; Ἢ ἐνωρίτερα;

ΑΠ.— Τὰ καθήκοντα τῶν συνειδητῶν, τῶν φωτισμένων γονιῶν ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ καὶ δὲν ἔχουν οὔτε τέλος, οὔτε σταματημό.

ΕΡ.— Ποιά ἐπίδραση μπορεῖ ν' ἀσκήση στὴ διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα τοῦ παιδιοῦ ἡ κληρονομικότητα; Καὶ ποιά τὸ περιβάλλον;

ΑΠ.— Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι τεράστιο. Μελετήθηκε καὶ μελετιέται ἀπὸ κάθε γενεὰ καὶ ἐποχὴ πάντα μὲ νέο ἐνδιαφέρον καὶ πάθος. Ἀπασχολεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Κληρονομικότητα ἢ περιβάλλον; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία. Εἶναι δυὸ συντελεστὲς ποὺ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει κατορθώσει οὔτε αὐτὴ νὰ τοὺς δώσῃ σαφῆ καὶ θετικὴ ἀπάντηση. Ποιό ὑπερέχει; Τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο; Πελώριο ρόλο παίζει στὴ διαμόρφωση τοῦ ἀτόμου ἡ κληρονομικότητα, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σβήσουμε αὐτὸ ποὺ εἶναι γραμμένο στὸ κύτταρό μας. Μιὰ θεραπεία ὑπάρχει μόνο: Τὸ περιβάλλον. Αὐτὸ θὰ προσπαθήσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ διορθώσῃ τὶς κακὲς καταγραφὲς τῆς κληρονομικότητας. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει.

ΕΡ.— Ποιός εἶναι ὁ ρόλος, στὴν προκειμένη περίπτωση, τῆς Θρησκείας; Ποιά εἶναι ἡ συμβολή της γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κακοῦ;

ΑΠ.— Γιὰ νὰ παίξῃ κάποιο ρόλο στὴ σημερινὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνους ἡ Ἐκκλησία, θὰ πρέπει νὰ μπῆ στὴ σημερινὴ πραγματικότητα. Νὰ σκύψῃ πάνω στὶς ψυχικές, στὶς ἠθικὲς ἀνάγκες, τὶς πνευματικὲς ἀπαιτήσεις τῆς νεολαίας καὶ νὰ ἀκροασθῆ τὰ αἰτήματά της.

ΕΡ.— Μὲ ποιό τρόπο θὰ μποροῦσε ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας νὰ βοηθήσῃ στὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς ἀσθενείας, ἂν πρόκειται βέβαια γιὰ ἀσθένεια;

ΑΠ.— Εἶμαι ἐντελῶς ἀκατάλληλη νὰ βρῶ τὸν τρόπο, ἢ μᾶλλον, οἱ τρόποι εἶναι πολλοί, ἀλλὰ δὲν χωρᾶνε στὰ ὅρια ἐκπομπῶν.

ΕΡ.— Θὰ εἴχατε νὰ κάνετε εἰδικὲς παρατηρήσεις γιὰ τοὺς δασκάλους, τοὺς παιδαγωγοὺς καὶ τοὺς ἐπιμελητὰς ἀνηλίκων;

ΑΠ.— Οἱ παρατηρήσεις δὲν ἀρκοῦν. Τὰ ζητήματα αὐτὰ δὲν λύνονται ἔτσι πρόχειρα. Εἶναι ζητήματα ὅπου ὑπάρχουν ἐπιστῆμες — ὅπως ἡ παιδαγωγικὴ — ποὺ προσδιορίζει καταλεπτῶς τὸ τί πρέπει νὰ συνεισφέρει ὁ δάσκαλος στὴν ἀνατροφή, πῶς ταιριάζει ν' ἀντιμετωπίζῃ ὁ γονιὸς τὰ διάφορα ἀντίξοα ποὺ παρουσιάζονται. Ἐπιστημονικά, φωτισμένα, πολιτισμένα καὶ θετικά. Μόνον τότε τὰ διάφορα μέτρα μποροῦν ν' ἀποδώσουν.

ΕΡ.— Εἶναι ἄξια λόγου ἡ κίνηση γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀνηλίκων στὴ χώρα μας;

ΑΠ.— Ἂν ἡ προστασία τῶν ἀνηλίκων στὴ χώρα μας ἦταν ἐπαρκής, δὲν θὰ διαβάζαμε κάθε μέρα στὸ Ἀστυνομικὸ Δελτίο τόσες κλοπὲς αὐτοκινήτων, διαρρήξεις, ἁπάτες, ἀπαγωγὲς κοριτσιῶν κλπ. ... αὐτὴν τὴν θλιβερὴ φιλολογία, τὴν τόσο πλούσια, τὴν τόσο ντροπιασμένη.

ΕΡ.— Μὲ ποιὰ συμπεράσματα θὰ θέλατε νὰ κλείσουμε τὴ σημερινή μας συζήτηση;

ΑΠ.— Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς ὅ,τι ἔγινε ἀπὸ ἰδιωτικὲς πρωτοβουλίες ὡς τώρα, εἶναι ἄξιο ἐπαίνου καὶ θαυμασμοῦ. Ὅμως, τελείως ἀνεπαρκὲς γιὰ σήμερα, σὲ τέτοιους χαλεποὺς καιρούς. Τώρα χρειάζεται πρόγραμμα εὐρύ, σχέδια, ὀργάνωση, σύστημα. Εἶναι δουλειὰ τοῦ Κράτους, ἂν θέλῃ νὰ σώσῃ τὸ ἀνερμάτιστο χωριατόπαιδο ποὺ φτάνει στὴ Βαβὲλ αὐτὴ ποὺ λέγεται ΑΘΗΝΑ, νὰ ὀργανώσῃ ὑπηρεσίες, ἱδρύματα τακτικά, ὑπεύθυνα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Οἱ πειρασμοὶ εἶναι πολλοί, οἱ βιτρίνες ἀστραφτοκοποῦν, τὰ αὐτοκίνητα τρέχουν, ἡ ζωὴ κυλᾶ φαινομενικὰ ὡραία καὶ εὔκολη. Δὲν ἔχουμε παρὰ ν' ἁπλώσουμε τὸ χέρι καὶ νὰ τὴ χαροῦμε. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ξαφνιασμένη ἐντύπωση καί... τὸ χέρι ἁπλώνεται βέβαια... ἀλλὰ στὴν τσέπη, στὸ περίπτερο, στὸ πορτοφόλι τοῦ διπλανοῦ. Ἔτσι, παιδιὰ ποὺ θὰ γίνονταν καλοὶ καὶ τίμιοι πολίτες, κατασταλάζουν ἢ στὰ καταγώγια ἢ στ' ἀναμορφωτήρια, ὅπου τελειοποιοῦνται στὴ μάθηση κάθε κακοῦ. Καὶ στιγματίζονται κοινωνικὰ καὶ ψυχικὰ γιὰ πάντα. Καὶ τὰ χάνει ἡ φαμίλια, τὰ χάνει ἡ κοινωνία, τὰ χάνει ἡ πατρίδα. Ἡ ζημιὰ εἶναι τεράστια....

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ἡ κυρία Σταύρου. Καὶ ὀφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι τὰ λόγια της, λόγια σοφὰ βγαλμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ πλημμυρισμένα ἀγάπη γιὰ τὸ παιδὶ τῆς ἐποχῆς μας, μᾶς ἄνοιξαν καινούργιους δρόμους σκέψεων καὶ προσανατολισμῶν.

Τὴν εὐχαριστοῦμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ γιὰ τὴ βοήθειά της αὐτή.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΣΟΝΑΤΑ ΚΡΟΫΤΣΕΡ...

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ.Σ.**

ΓΙΑ ΤΟΥΣ τυχὸν ἀκατατόπιστους περὶ τὰ μεγάλα μουσικὰ ἔπη τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ πρέπει νὰ πῶ ὅτι ὁ Ροδόλφος Κρόϋτσερ, Γάλλος βιολονίστας καὶ συνθέτης, γεννηθεὶς ἐν Βερσαλλίαις (1776—1831), ὑπῆρξε μεγίστη μουσικὴ ἰδιοφυΐα ἀπὸ ἡλικίας 13 ἐτῶν. Εἶναι ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ τὸ 1819 πρῶτος ἐνέπνευσε στὸν Μπετόβεν τὴν περίφημη σονάτα του «διὰ βιολίον καὶ κλειδοκύμβαλον» (ἔργον 47), μία σονάτα ποὺ ὁ Μπετόβεν τοῦ ἀφιέρωσε ἀργότερα καὶ παρέμεινε πασίγνωστη ὡς «Σονάτα Κρόϋτσερ».

Γιὰ τοὺς τυχὸν ἀκατατόπιστους, πάλιν, περὶ τὰ μεγάλα λογοτεχνικὰ ἔπη τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ πρέπει νὰ πῶ ὅτι τὸν τίτλο «Σονάτα Κρόϋτσερ» τὸν μεταχειρίσθηκαν πολλοὶ συγγραφεῖς μέχρι σήμερα. Πρῶτος ὁ Λέων Τολστόϊ, ὁ ὁποῖος στὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημά του περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα, ἔθεσε ὡς βάση τὴν μονόπλευρη καὶ ἀντίθετη στοὺς φυσικοὺς νόμους ἄποψη, ὅτι κάθε αἰσθησιακὸς πόθος, ἀκόμη καὶ ὁ μεταξὺ νομίμων συζύγων, εἶναι ἁμάρτημα... Πρῶτος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς ὁ πολὺς καὶ μέγας Τολστόϊ, ποὺ μὲ τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο συνεκίνησε τὴν κατάκοπη τότε καὶ πρόθυμη νὰ δεχθῇ ὁτιδήποτε θὰ τὴν ξεκούραζε ἀπὸ τὴ συνήθεια Εὐρώπη, καὶ τελευταῖος — γιὰ τὴν ὥρα — ἐγώ...

Θὰ μοῦ πῆτε τώρα, τί σχέση ἠμπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ πολυθρύλητες καὶ μὴ σονάτες Κρόϋτσερ, μὲ τὰ σύγχρονα ἀστυνομικὰ ζητήματα καὶ προβλήματα. Ἔχουν καὶ παραέχουν... Καὶ ἡ ἀπόδειξη εἶναι αὐτή:

* * *

Ο ΠΕΤΕΡ ΝΤΟΜΙΝΑΣ, ἡλικίας 37 ἐτῶν, ἄπατρις λιθουανικῆς καταγωγῆς, παρουσιάζεται ὡς ἕνας διοπτροφόρος ὑπερδιανοούμενος, κάτοχος τεσσάρων γλωσσῶν καὶ γνωστὸς εἰς τὸν γυναικόκοσμον ὡς «ὁ ὡραῖος Πέτερ». Ἔτσι παρουσιάζεται, ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν φέρνουν κατηγορούμενον αὐτὲς τὶς ἡμέρες σὲ ἕνα δικαστήριον τῆς Βόννης, ξέρουν ὅτι ὁ «ἐντιμότατος» κατὰ τὰ ἄλλα κ. Ντομίνας εἶναι ὁ διασημότερος γόης - γκάγκστερ τῆς μεταπολεμικῆς Γερμανίας. Κατηγορεῖται, μαζὶ μὲ ὀκτὼ συνεργούς του, γιὰ δύο δολοφονίες, ὀκτὼ ἀπόπειρες δολοφονίας καὶ ἑβδομῆντα ἕνοπλες ληστεῖες!

Ἡ «Σονάτα Κρόϋτσερ» τοῦ νέου αὐτοῦ «ἔργου» ἀρχίζει πρὶν ἕξη χρόνια. Εἶναι τὸ σωτήριον ἔτος 1960, ὅταν ὁ Πέτερ Ντομίνας γνωρίζει τὴν ὡραιοτάτη κ. Μαρία - Ἄννα Κρόϋτσερ, μία γνωστὴ καὶ ἔγκριτη δικηγόρον τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Τὴν γνωρίζει στὶς φυλακὲς τοῦ Βέρφ, ὅπου αὐτὸς βρισκόταν γιὰ νὰ ἐκτίσῃ μία ἀπὸ τὶς ποινές του καὶ ὅπου βρισκόταν ἰσοβίτης ὁ σύζυγος τῆς δικηγόρου, παλαιὸ στέλεχος τῆς Γκεστάπο... Καὶ ὅταν ἀπολύεται, ὁ Ντομίνας - γκάγκστερ καὶ ἡ δικηγόρος κ. Κρόϋτσερ — κατὰ 20 ἔτη μεγαλύτερή του — εἶναι πλέον ἀχώριστοι φίλοι.

Μία ἀπὸ τὶς πλέον πολύτιμες, λοιπόν, κατακτήσεις τοῦ Ντομίνας, ἡ κ. Μαρία - Ἄννα Κρόϋτσερ, βλέπει τὸν σύζυγόν της νὰ ἀπολύεται κι' αὐτὸς ἀπὸ τὶς φυλακές, γιὰ λόγους ὑγείας, καὶ λίγο ἀργότερα νὰ πεθαίνῃ. Εἶναι πλέον χήρα καὶ ἐλεύθερη, καὶ ἐδῶ ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: Ἐγοητεύθηκε μήπως τόσον πολὺ ἀπὸ τὸν «ὡραῖον

Πέτερ», τὸν ὑπερδιανοούμενο διοπτροφόρο ποὺ ὁμιλεῖ ἄπταιστα τὴν γερμανική, τὴν ἀγγλική, τὴν ὁλλανδικὴ καὶ φυσικὰ καὶ τὴν λιθουανική, καὶ ἔγινε συνεργός του, ἢ ὁ κακοποιὸς αὐτὸς ἔμαθε κάποιο σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ παρελθόντος τῆς δικηγόρου; Ἄγνωστο καὶ σκοτεινὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς δικαστάς, ἂν καὶ ἡ κ. Κρόϋτσερ, μόλις συνελήφθη τελικὰ στὸ Ἀμστερνταμ, τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ἦταν: «Ὁ Πέτερ μὲ ἐξεβίαζε. Γι' αὐτὸ τὸν ἐβοήθησα...».

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ ζήτημα, ἡ κ. Μαρία - Ἄννα Κρόϋτσερ κατηγορεῖται ὡς συνεργὸς τῶν ἐγκλημάτων τῆς συμμορίας τοῦ Ντομίνας. Γιατὶ αὐτὴ ἀγόρασε δύο βελγικὰ περίστροφα τύπου «Φ. Ν.», γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «ὡραίου Πέτερ» καὶ τῆς συμμορίας του. Μὲ ἑπτὰ σφαῖρες ἀπὸ τὰ περίστροφα αὐτά, ποὺ ἀνευρέθησαν στὸ κοινὸ διαμέρισμα τοῦ ἀρχιγκάγκστερ καὶ τῆς δικηγόρου, ἐδολοφονήθησαν ὁ Ρ. Χαϊχμαν, ἰδιοκτήτης ἑστιατορίου ποὺ εἶχε τὴν «κακὴ συνήθεια» νὰ φυλάῃ στὸ ἑστιατόριό του μεγάλα χρηματικὰ ποσά, καὶ ἡ ἀδελφή του. Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ κ. Κρόϋτσερ εἶχε στὴν κατοχή της τὸ προσωπικὸ ἡμερολόγιο τοῦ ρηξικέλευθου Ντομίνα, στὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀνέφερε λεπτομερῶς, ἀλλὰ μὲ κώδικα, ὅλα τὰ ἐγκλήματά του. Χρειάσθηκαν πολλοὶ μῆνες μέσα στὸ 1965, μὲ τὴν συνδρομὴ εἰδικῶν τῆς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας, γιὰ νὰ ἀποκρυπτογραφηθῇ τὸ ἡμερολόγιον αὐτό, ποὺ ὁ «ὡραῖος Πέτερ» ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ εἶχε γιατὶ ἐσκόπευε νὰ συγγράψῃ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα καὶ τὰ ὅσα ἀνεφέροντο ἐκεῖ ἦταν φανταστικά, μὰ κανένας δὲν τὸν ἐπίστεψε...

Ἀκόμα, σὲ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς κ. Κρόϋτσερ εὑρέθηκαν πολλὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα ποὺ «ὁ Πέτερ καὶ οἱ γενναῖοι του» ἀφήρεσαν κατὰ τὶς 70 ἔνοπλες ληστεῖες τους. Ἀλλὰ ἡ «σονάτα» δὲν σταματάει ἐδῶ. Ὑπάρχουν καὶ δύο ὡραιότατες νέες θυγατέρες τῆς κ. Μαρίας - Ἄννας Κρόϋτσερ, ἡ Ἴρμα καὶ ἡ Γκρελίντε. Καὶ ἀποδεικνύεται, ὅταν στὶς 24 Σεπτεμβρίου 1964 συλλαμβάνεται ὁ ἀρχιγκάγκστερ Πέτερ Ντομίνας στὸ Ἀμστερνταμ, κατόπιν διαρρήξεως κοσμηματοπωλείου, ὅτι τὴν προηγουμένην του νύκτα τὴν ἐπέρασε μὲ τὴν Γκρελίντε, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως... Καὶ ἀκόμη ἀποδεικνύεται ὅτι τὴν ὥρα τῆς διαρρήξεως τοῦ κοσμηματοπωλείου, ἡ κ. Κρόϋτσερ καὶ ἡ ἄλλη θυγατέρα της, ἡ Ἴρμα, ἔπαιρναν τὸ τσάϊ των σὲ ἕνα κέντρο πλησίον τοῦ κοσμηματοπωλείου γιὰ νά... βλέπουν (κοινῶς νὰ φυλᾶνε «τσίλιες»). Φίλες καὶ ἐρωμένες λοιπὸν τοῦ ρηξικέλευθου Πέτερ Ντομίνα ὅλες οἱ Κρόϋτσερ, δηλαδὴ ἡ μητέρα - δικηγόρος καὶ οἱ δυὸ θυγατέρες της, ἀποτελοῦν τώρα τρεῖς ἀπὸ τοὺς κυριώτερους συνεργοὺς τῆς συμμορίας Ντομίνα, καὶ ἀντιμετωπίζουν αὐτὲς καὶ ἄλλες βαρύτατες κατηγορίες στὴ δίκη τῆς Βόννης, μιὰ ἀσυνήθιστη δίκη, μὲ τρεῖς τοὐλάχιστον ἀσυνήθιστους κατηγορουμένους, ποὺ ἄρχισε στὰ τέλη Σεπτεμβρίου καὶ ὑπολογίζεται νὰ διαρκέσῃ τοὐλάχιστον τρεῖς μῆνες...

***

ΤΡΑΓΙΚΗ καὶ κωμικὴ ἡ νέα αὐτὴ ἔκδοση τῆς «Σονάτας Κρόϋτσερ»... Ἐνδιαφέρουσες εἶναι καὶ δύο ἀκόμη πλευρὲς τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἐκείνη ποὺ ἀφορᾶ στὴν ἀναγνώριση καὶ σύλληψη τοῦ διασημότερου ἀρχιγκάγκστερ τῶν μεταπολεμικῶν ἐτῶν, καὶ ἡ ἄλλη ποὺ ἀφορᾶ στὴν διαγωγή του ἔναντι τοῦ δικαστηρίου. Ὁ «ἐντιμότατος» Πέτερ Ντομίνας, λοιπόν, εἶχε τὴν κακὴ τύχη νὰ μοιάζῃ μὲ ἕναν ἐκφωνητὴ τῆς ὁλλανδικῆς τηλεοράσεως. Ὅταν ἀρκετοὶ αὐτόπτες μάρτυρες προγενέστερης ληστείας κοσμηματοπωλείου τοῦ Ἀμστερνταμ, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1964, παρετήρησαν τὴν ὁμοιότητα αὐτή, ἔσπευσαν νὰ ἐνημερώσουν τὴν ὁλλανδικὴ ἀστυνομία. Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ Ὁλλανδοὶ συνάδελφοι ἔστειλαν στὴ γερμανικὴ ἀστυνομία φωτογραφία τοῦ ἐκφωνητοῦ. Βάσει αὐτῆς, καὶ δεδομένου ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ Ντομίνας ὑπῆρχε σὲ ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ κέντρα τῆς Γερμανίας, οἱ ἐκεῖ συνάδελφοι δὲν ἄργησαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητά του. Ἔτσι ἡ ἀκριβὴς περιγραφή του μεταδόθηκε πάλι στὴν ἀστυνομία τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου ὁ ἀρχιγκάγκστερ εἶχε μεταφέρει τὴν δραστηριότητά του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτευχθῇ τελικὰ ἡ σύλληψή του ἐκεῖ...

Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερον ἐνδιαφέρον σκέλος τῆς ὑποθέσεως, τὴν διαγωγὴ δηλαδὴ τοῦ Ντομίνας ἔναντι τῶν δικαστῶν του, ἡ εἰδησεογραφία μᾶς λέει ὅτι κατὰ τὶς δύο

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— Η ΛΩΠΟΔΥΤΙΣ Στέλλα Γκουρέμου ἐτῶν 22, συνελήφθη γιατὶ ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι μὲ 11.800 δραχ. τοῦ Ι. Δημοπούλου στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου στὸ Σκαραμαγκᾶ δούλευε.

— Ο ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ Θ. Πατζῆς συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Προαστίων γιατὶ εἶχε διαπράξει κλοπὲς εἰκόνων ἀπὸ ἐκκλησίες.

— Η ΚΛΕΠΤΡΙΑ Α. Γκόνου καταζητεῖται γιὰ κλοπὴ 200 δραχ. ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Εὔβοια».

— Η ΚΛΕΠΤΡΙΑ Κοκόνα Μπόθου ἐτῶν 21 συνελήφθη γιατὶ ἔκλεψε 500 δρχ. ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Μ. Ἀθανασοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κρέοντος.

— ΓΙΑ ΚΛΟΠΗ 11.500 δραχ. καὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἐμήνυσε ὁ γιατρὸς Εὐάγγ. Καζλάρης τὴν ὑπηρέτριά του.

— 5 ΚΛΟΠΕΣ διαφόρων ἐργαλείων εἶχε κάμει ὁ Χ. Παπᾶς ποὺ συνελήφθη στὸ Μοναστηράκι. Ὡμολόγησε τὶς κλοπές του.

— 5 ΚΛΟΠΕΣ σὲ σπίτια ὁμολόγησεν ὁ κακοποιὸς Β. Παπαναστασίου ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

— ΣΕ ΦΥΛΑΚΙΣΗ 27 μηνῶν καταδικάσθηκαν οἱ Γεωργία Μπαρκατσέλου καὶ Χριστίνα Ἀπόστρια ποὺ εἶχαν συλληφθῆ κιατὶ εἶχαν κλέψει ἀπὸ 27 αὐλὲς 400 κιλὰ ροῦχα.

— ΓΙΑ ΤΕΝΤΥΜΠΟΓΙΣΜΟ συνελήφθησαν οἱ Α. Πρωτοπαπᾶς, ἐτῶν 18, Δ. Χρύσης ἐτῶν 19, Γ. Λιγνὸς ἐτῶν 17, καὶ Α. Τοῦρλος ἐτῶν 20, γιατὶ μέσα στὸν κινηματογράφο «ΕΡΜΗΣ» στὸν Ταῦρο, ἐνοχλοῦσαν μιὰ κοπέλα μὲ ἄσεμνες χειρονομίες.

— ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ Π. Οἰκονομίδης καὶ Στ. Μάντζαρης συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια γιατὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἐκπρόσωποι διαφόρων ὀργανισμῶν, πῆραν ἀπὸ ἐμπόρους εἴδη 65.000 δραχ. τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν σὲ ἐξευτελιστικὲς τιμές.

πρῶτες ἡμέρες τῆς δίκης, παρετηρήθη τὸ παράδοξον φαινόμενον νὰ προσπαθοῦν οἱ δικασταί... νὰ ἀπολογηθοῦν ἐνώπιον τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ καταχθόνιος Ντομίνας — ὁ διοπτροφόρος καὶ ὑπερδιανοούμενος γόης ἀρχιγκάγκστερ, ὁ «ὡραῖος Πέτερ», ποὺ ὁμιλεῖ ἄπταιστα τὴν γερμανική, τὴν Ἀγγική, τὴν ὁλλανδικὴ καὶ τὴν λιθουανικὴ κλπ. —, μόλις ἄρχισε ἡ ἀκροαματικὴ διαδικασία, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἐδώλιό του καὶ κατηγόρησε τοὺς πάντας, δικαστὰς καὶ εἰσαγγελέα, ὡς «πρώην ναζιστάς». Καταπτοημένοι ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν αὐτοπεποίθηση τοῦ κατηγορουμένου, ἀποσύρθηκαν τὴν πρώτη ἡμέρα γιὰ νὰ συσκεφθοῦν. Τὴν ἑπομένη ἐπανῆλθαν στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ ἐξηγήσουν, ὁ ἕνας ὅτι ἁπλῶς εἶχε ὑποβάλει αἴτηση ἐγγραφῆς στὸ ναζιστικὸ κόμμα κατὰ τὸ μεσουράνημά του, ὁ ἄλλος ὅτι ἔφθασε μόνον μέχρι τοῦ σημείου νὰ γίνῃ μέλος τῆς χιτλερικῆς νεολαίας κλπ.... Καὶ ὅτι, τέλος πάντων, ἐπίστευαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὁπωσδήποτε εἶναι κατάλληλοι καὶ ἱκανοὶ νὰ κρίνουν ἕναν ἀρχιγκάγκστερ ὅπως ὁ Πέτερ Ντομίνας, μιὰ νεώτερη ἔκδοση δηλαδὴ τῆς πολυθρύλητης καὶ πολυσυζητημένης «Σονάτας Κρόϋτσερ»... *Χ. Σ-ς*

— Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ Π. Ρίκος, ἀσυρματιστὴς τοῦ σκάφους «ΜΙΑΟΥΛΗΣ» συνελήφθη γιατὶ κατεῖχε 250 ρολόγια λαθραίας εἰσαγωγῆς.

— Ο ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΑΣ Σ. Ράπης συνελήφθη καὶ καταδικάσθηκε σὲ 9μηνη φυλάκιση γιατὶ ἐξέδιδε τὴν ἀδελφή του Πηνελόπη.

— Ο ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΑΣ ἐπίσης Ι. Σῖμος συνελήφθη γιατὶ ἐξέδιδε τὴν γυναίκα του Κατίνα.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ Ν. Νενετίκογλου ἐτῶν 23, διερμηνέας, συνελήφθη γιατὶ ἔκλεβε τιμαλφῆ ἀπὸ τουρίστες καὶ ἐκμεταλλευόταν ἀνωμάλους τύπους.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ διασμοῦ δύο γυναικῶν εἶχε κάμει ὁ Σταμ. Κροντήρης στὴ Θουρία Καλαμῶν καὶ καταδικάσθηκε σὲ φυλάκιση 15 μηνῶν καὶ 15 ἡμερῶν.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ πορτοφολίων Γ. Σκούρτης συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω στὴν ἀφετηρία λεωφορείων Ν. Σμύρνης ἐνῶ ἀφαιροῦσε πορτοφόλι μὲ 1950 δραχμές. Τὴν ἴδια μέρα εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν φυλακή.

— ΟΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ κλέπτες διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ αὐτοκίνητα συνελήφθησαν καὶ εἶναι οἱ Δ.Μ.Μ. ἐτῶν 16 καὶ Σ.Ρ.Α. ἐτῶν 14. Ὁμολόγησαν ἀρκετὲς κλοπὲς ἀπὸ αὐτοκίνητα.

— Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ Στ. Χατζηστυλιανοῦ ἢ Κυδωνόπουλος ἢ Γαϊτάνης συνελήφθη διότι μὲ τὴ μέθοδο τῶν συναλλαγῶν ἀπόσπασε δολίως ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους Γ. Χέλμην, Μ. Καρακατσάνη καὶ Δ. Φουρναράκην εἴδη ἀξίας 362.000 δραχμῶν.

— ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΕ τὴ γυναίκα του Μαρία μὲ πέντε τσεκουριὲς ὁ Κ. Πατσατζῆς στὸ χωριὸ Ὀρμένιο Ἔβρου.

— ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΙΑ ἔγινε στὸ χωριὸ Χαραυγὴ Λαγκαδᾶ ὅπου ὁ Θ. Περγελῆς γιὰ κτηματικὲς διαφορὲς σκότωσε μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ τὸν ἀδελφό του Δημήτρη.

— ΓΙΑ ΠΡΟΣΒΟΛΗ τῆς δημοσίας αἰδοῦς συνελήφθησαν στὸν ὑπόγειο σταθμὸ Ὁμονοίας οἱ Β. Μονογιούδας ἢ Τσακόπουλος καὶ Ν. Σαλπίρης.

— ΣΠΕΙΡΑ λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ Ζωὴ Μανουσιάδου, τὴν Μ. Βόμβα καὶ τὴν Γ. Κατσιμήνα. Κατασχέθηκαν 72 γραμμάρια χασὶς στὸ σπίτι τῆς Μανουσιάδου, ἡ ὁποία συνελήφθη.

— Ο ΠΑΠΑΤΖΗΣ ποὺ λέγεται Ε. Παππᾶς συνελήφθη στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Κλεισθένους καὶ Κρατίνου, γιατὶ μὲ τὸ παιγνίδι «ὁ παπᾶς» πῆρε ἀπὸ τὸν λογιστὴ Δ. Βιλάκο 4.000 δραχμές.

— Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΗΣ τῆς ἐρωμένης του Εἰρήνης Ζερβοῦ, ἐτῶν 19, ὀνομαζόμενος Χριστόφορος Φάντης, ἐτῶν 18, συνελήφθη στὴν Ὁμόνοια ὅπου κρυβόταν σὲ μιὰ οἰκοδομή. Ὁ δολοφόνος ἀφοῦ ἔκαμε ἔρωτα μὲ τὴ φίλη του στὸ δωμάτιό του στὸ Π. Φάληρο, κατόπιν ἐνῶ κοιμόταν αὐτὴ τὴν ἐστραγγάλισε μὲ μιὰ ζώνη ρόμπας καὶ ἄφησε κατόπιν σημείωμα ὅτι πάει νὰ αὐτοκτονήσῃ.

— ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ἐνοχλοῦσε τὴν Ἀθηνᾶ Τσιγκελάκη ὁ φορτικὸς νέος Ζ. Τσιβγέλης, κάνοντας προτάσεις ἐρωτικές. Σὲ ἄρνησή της τὴν ἔβρισε καὶ τὴν ἀπείλησε ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ. Στήθηκε ὅμως ἡ παγίδα μὲ τὴν Ἀσφάλεια, δηλαδὴ ἔδωσε ραντεβοῦ ἡ νέα καὶ ὅταν πῆγε ὁ νεαρὸς τὸν παρέλαβε ἡ Ἀστυνομία.

— ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ καὶ ἀστυνομικοὶ συνεπλάκησαν στὴν Πάτρα, στὴν πλατεῖα Ἐλευθερίας, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ θέλησαν νὰ συλλάβουν τὸν φυγόποινο γαρκομανῆ Γεώργ. Παπαδόπουλο, ὁπότε τοὺς ἐπετέθησαν 15 τοξικομανεῖς. Συνελήφθη μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ Νικ. Σουγιᾶς.

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Ἀναστ. Μπάλλος συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω ἐνῶ ἔκανε διάρρηξη στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παρασίου 34 παντοπωλεῖο τοῦ Σπυρ. Λαλαδάκη. Μόλις πρὸ μηνὸς εἶχε ἐξέλθει ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὅπου ἔμεινε πέντε χρόνια.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ραχόβου.

Ἀδιέξοδο τῆς ὁδοῦ Τροίας 33, κοντὰ στὴ στάσι «Ἀγγελοπούλου», τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Τὸ Ράχοβον, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Τρικάλων μὲ 100 περίπου κατοίκους (μετωνομάσθηκε σὲ Καστανέα), εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν μάχη ποὺ ἔγινε ἐκεῖ τὸ 1912 καὶ κατὰ τὴν ὁποία τὸ ἑλληνικὸ πυροβολικὸ σημείωσε περιφανῆ νίκη.

Ραψάνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φειδιππίδου 28, ὄπισθεν τοῦ νοσοκομείου «Βασιλεὺς Παῦλος» (Λαϊκόν).

Ἡ Ραψάνη, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Τυρνάβου μὲ 2 χιλ. κατοίκους, στὸ διάστημα τῆς Τουρκοκρατίας εἶχε ὀνομαστὰ σχολεῖα καὶ ὁρισκόταν σὲ οἰκονομικὴ ἄνθησι.

Ρέας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰολίδος 73, στὴ «Χαμόστερνα» (Κάτω Πετράλωνα).

Ἡ Ρέα, κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, σύζυγος τοῦ Κρόνου καὶ μητέρα τῶν Ὀλυμπίων θεῶν (ταυτιζομένη πρὸς τὴν Κυβέλη), ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχήν, στὴν Μ. Ἀσία καὶ ἰδιαιτέρως στὴ Φρυγία, ὅπου συνωδεύετο ὑπὸ τῶν Κορυβάντων καὶ ἐτιμᾶτο μὲ ὀργιαστικὲς τελετές. Ἀπ' αὐτή, θεωρουμένης ὡς μητέρας τῶν θεῶν, ὠνομάσθηκε τὸ Μητρῶον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ λατρεία τῆς Ρέας διεδόθη ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσία στὴν Κρήτη, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρώμη, ὅπου καὶ εἶχε μεταφερθῆ τὸ ξόανο τῆς θεᾶς τὸ 204 π.Χ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρεθύμνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου 16, στὸ «Μουσεῖο».

Τὸ Ρέθυμνον, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης στὴν Κρήτη, ἔχει σήμερα περὶ τὶς 15 χιλ. κατοίκους. Κτισμένο στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ριθυμνίας, ἄρχισε νὰ ἀκμάζη τὴν ἐποχὴ τῆς ἐνετοκρατίας. Στοὺς Τούρκους περιῆλθε τὸ 1646. Τὸ 1898 ἀπομακρύνθηκε ὁ τουρκικὸς στρατὸς καὶ τὸ Ρέθυμνο καταλήφθηκε τότε ἀπὸ τὰ ρωσικὰ στρατεύματα. Ἔκτοτε ἀκολούθησε τὶς τύχες τῆς Μεγαλονήσου, τῆς ὁποίας

ἡ ἕνωσις μὲ τὴν μητέρα - Ἑλλάδα ἔγινε ὁριστικὴ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1912. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρεμούνδου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πιπίνου 98, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Παντελεήμονα» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Γεώργιος Ρεμοῦνδος (1878—1928), μαθηματικός, ἕνας τῶν ἱδρυτῶν καὶ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Μαθηματικῆς Ἑταιρίας, τὸ 1911 ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς ἀνωτέρας μαθηματικῆς ἀναλύσεως στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, τὸ 1916 διωρίσθηκε καθηγητὴς στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ τὸ 1926, μὲ τὴν σύστασι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Χολαργό).

Ρεμπέλου Καπετάν. Βλ. Καπετὰν Ρεμπέλου.

Ρενὲ Πυώ. Βλ. Πυὼ Ρενέ.

Ρηγίλλης.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασ. Σοφίας 18, στὴν Στρατιωτικὴ Λέσχη Ἀθηνῶν.

Ἡ Ρηγίλλη Ἀννία, σύζυγος τοῦ Ἀθηναίου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ (101—177 μ.Χ.), ἀπέθανε λίγο μετὰ τὸν γάμο της. Τιμώντας τὴν μνήμη της ὁ σύζυγός της ἔκτισε τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολι Ὠδεῖον, ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του. (Ἡρώδειον ἢ Ὠδεῖον ἢ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ).

Ρηνείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 50, ἀπέναντι στὸν «Ἅγιο Δημήτριο» τῆς Κυψέλης.

Ἡ Ρηνεία, νῆσος τῶν Κυκλάδων, μεταξὺ Σύρου καὶ Δήλου, βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴ Δῆλο, ἀπὸ τὴν ὁποία χωρίζεται μὲ στενὸ πορθμὸ πλάτους μικροτέρου τοῦ μιλίου. Ἔχει ἔκτασι 14,75 τετρ. χλμ., 45 περίπου κατοίκους, ὑπάγεται στὸν δῆμο Μυκονίων, τῆς ἐπαρχίας Σύρου, καὶ ὀνομάζεται καὶ Μεγάλη Δῆλος.

Ριανκοὺρ Λουΐζης.

Πάροδος τῆς πλατείας «Ἁγίου Δημητρίου» στὸν «Ἅγιο Δημήτριο» Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Λουΐζα Ριανκούρ, Γαλλίδα κόμησσα, ἐγκατασταθεῖσα στὴν Ἀθήνα, εἶχεν ἐπιδείξει πολύπλευρη φιλανθρωπικὴ δρᾶσι.

Ριγκὰλ Στεφάνου - Κλαυδίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λευκίππου 27, στὸν Βύρωνα, κοντὰ στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Φιλολάου 38 καὶ Λευκίππου.

Ὁ Στέφανος - Κλαύδιος Ριγκάλ, Γάλλος φιλέλληνας ἀξιωματικός, μετέσχε τῆς μάχης τοῦ Χαϊδαρίου, ὑπηρετώντας στὸ λόχο τῶν Φιλελλήνων καὶ σκοτώθηκε σὲ κάποια ἔξοδο τῆς Ἀκροπόλεως τὸ 1827.

Ριζάρη.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασ. Σοφίας, κοντὰ στὴ Ριζάρειο Σχολή.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς Ἠπειρῶτες ἀδελφοὺς Μάνθο Ριζάρη (ποὺ ἀπέθανε τὸ 1824 στὴν Μόσχα) καὶ Γεώργιο Ριζάρη (ποὺ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1842), ποὺ ἵδρυσαν τὴν φερώνυμη Ἱερατικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν.

Ρίζου Νερουλοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γ΄ Σ)βρίου, ἔναντι τοῦ ἀριθμοῦ 118. Σχετικὰ βλέπε ὁδὸν **Νερουλοῦ Ρίζου.**

Ρικάκη Ἀντωνίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῶν Ὅπλων 14, στὰ «Θυμαράκια».

Ὁ Ἀντώνιος Ρικάκης (1824—1909), νομικὸς καὶ πολιτευτὴς τῶν Πατρῶν, ἐξελέγη κατ' ἐπανάληψιν βουλευτής, πρόεδρος τῆς Βουλῆς (1885—1886) καὶ διετέλεσεν ὑπουργὸς Δικαιοσύνης καὶ Ἐξωτερικῶν.

Ρενιέρη Μάρκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεβρῶν 8, ἀπέναντι στὴ «Λεόντειο Σχολὴ» τῶν Πατησίων. Ὁ Μᾶρκος Ρενιέρης (1815—1897), νομομαθὴς καὶ φιλόλογος, Κρητικῆς καταγωγῆς, εἰσῆλθε στὴν δικαστικὴ ὑπηρεσία τὸ 1837 καὶ τὸ 1844 ἔγινεν ἀρεοπαγίτης. Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος στὴν Κωνσταντινούπολι (1861), καθηγητὴς τῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης (1869—1890), πρῶτος πρόεδρος τοῦ Ε. Ε. Σταυροῦ (1887—1897), ἔγραψε διάφορα ἔργα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Φιλοθέη).

Ρέντη Θεοχάρους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παρθενῶνος 5, στὴ «Γαργαρέτα».

Ὁ Θεοχάρης Ρέντης (1778—1825), Κορίνθιος πρόκριτος καὶ Φιλικός, ἔφορος αὐτῆς γιὰ τὴν Πελοπόννησο, διετέλεσε μέλος τῆς πρώτης Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Κορινθίας στὴν Α΄ Ἐθνοσυνέλευσι τοῦ 1821.

Ρήγα Φεραίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, μεταξὺ Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Ρήγας Φεραῖος ἢ Βελεστινλῆς, ὁ γνωστὸς λόγιος, ἐθνομάρτυς καὶ πρόδρομος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, γεννήθηκε στὸ Βελεστίνο (ἀρχαία Φεραὶ) τὸ 1757. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ἀντώνιος Κυριαζῆς. Ἐμαθήτευσε στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα Ζαγορᾶς καὶ Ἀμπελακίων καὶ μετὰ ἐδίδαξε στὸ σχολεῖο Κισσοῦ τοῦ Πηλίου. Ἀκολούθως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου συνδέθηκε μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε, ὡς ἡγεμόνα, στὴν Μολδαβία. Ἀργότερα ἔγινε γραμματέας τοῦ ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Ν. Μαυρογένους, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προωθήθηκε σὲ διάφορα ἀξιώματα.

Τὴν περίοδο αὐτὴ συνέλαβε τὸ σχέδιο τῆς συστάσεως Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ἄρχισε τὴν ἐθνεγερτήριο δρᾶσι του, τὴν ὁποία περισσότερον ἀνέπτυξε στὴ Βιέννη, ὅπου ἐγκαταστάθηκε τὸ 1769 περίπου. Μέ διάφορες ἀπὸ ἐκεῖ ἐκδόσεις καὶ ἰδίως μὲ τὴν ἐπαναστατική του προκήρυξι, ποὺ τυπώθηκε στὸ τυπογραφεῖο τῶν Μαρκιδῶν Πουλίων, ἐπεδίωξε τὴν διαφώτισι τοῦ Γένους καὶ τὴν ἔξαψι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό. Ἡ προκήρυξις περιελάμβανε καὶ τὸ γνωστὸ θούριο «ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά... κλπ.». Συνέταξεν ἐπίσης Σύνταγμα 124 ἄρθρων, ἀναφερόμενο στὴν πολιτικὴ διοίκησι τῆς Ἑλλάδος, χάρτην ποὺ ἀπεικόνιζε τὶς στὴν Εὐρώπη καὶ Μ. Ἀσία ἑλληνικὲς χῶρες, διάφορα πατριωτικὰ ποιήματα καὶ ἐπιμελήθηκε τῆς μεταφράσεως ξένων ἔργων. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1797, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς στὴν Τεργέστη, μαζὶ μὲ τὸν συνεργάτη του Χριστόφορο Περραιβό, καθὼς κατήρχετο στὴν Ἑλλάδα ἔχοντας μαζί του ἔντυπο ἐπαναστατικὸ ὑλικό, μεταφέρθηκε στὴ Βιέννη καὶ παραδόθηκε στοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἀργότερα τὸν ἐθανάτωσαν, στραγγαλίζοντάς τον, μαζὶ μὲ ἑπτὰ συντρόφους του στὸ Βελιγράδιο. (10) 11 Ἰουνίου 1798). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὰ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Ρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κερκύρας 86, στὴν Κυψέλη.

Τὸ Ρίον ἢ Ρίον Ἀχαϊκόν, εἶναι τὸ γνωστὸν ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Πάτρα. Μαζὶ μὲ τὸ ἔναντι αὐτοῦ Ἀντίρριον ἢ Ρίον Μολυκρικόν, σχηματίζει στενὸ σημαντικῆς σημασίας. Μὲ πορθμεῖα ἐνεργεῖται ἡ ἐπικοινωνία ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου μὲ τὴν Β.Δ. Ἑλλάδα.

Μετὰ τὴν νίκη τοῦ Ἀκτίου (31 π.Χ.) οἱ Ρωμαῖοι ἵδρυσαν στὸν λιμενίσκο τοῦ Ρίου

ἀξιόλογη στρατιωτικὴ βάσι, ἀργότερα δὲ οἱ Ἐνετοὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου φρούριο, τὸ ὁποῖον μαζὶ μὲ τὸ φρούριο τοῦ Ἀντιρρίου, ποὺ ταυτόχρονα ἔκτισαν, ἔφρασσε τὴν εἴσοδο τοῦ Κορινθιακοῦ. Τὰ δύο αὐτὰ φρούρια χρησιμοποιήθηκαν καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Παλιότερα τὸ μὲν Κάστρο τοῦ Ρίου ὠνομάζετο κάστρο τοῦ Μωριᾶ, τὸ δὲ κάστρο τοῦ Ἀντιρρίου, κάστρο τῆς Ρούμελης.

Ριτσιότη Γαριβάλδη. Βλ. Γαριβάλδη Ριτσιότη.

Ροβέρτου Γκάλλι. Βλ. Γκάλλι Ροβέρτου.

Ροδίου Παναγιώτου (Στρατηγοῦ).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δικαιάρχου 12, στὸ «Μέτς».

Ὁ Παναγιώτης Ρόδιος (1789—1851), πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν Ρόδο, μετέσχε στὴ μάχη τοῦ Πέτα καὶ τὴν ἅλωσι τοῦ Ναυπλίου καὶ τὸ 1825 ὡς συνταγματάρχης τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, συνετέλεσε στὴν ἀπόκρουσι τοῦ ἐπιτεθέντος κατὰ τοῦ Ναυπλίου Ἰμπραήμ. Διεέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου καὶ ἀργότερα ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδίστρια, ὡς ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν συνετέλεσε στὴν ἵδρυσι τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Ὡς ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν διετέλεσε καὶ ἐπὶ Ὄθωνος.

Ροδόπης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπύρου Πάτση 71, κοντὰ στὴν «Ἁγία Μαρκέλλα» τοῦ Βοτανικοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴν ὀροσειρὰ τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, προέκτασι τοῦ Αἵμου, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν κοιλάδων Νέστου καὶ Ἔβρου καὶ ἔχει κατεύθυνσι ἀπὸ ΒΔ πρὸς ΝΑ. Ἐκτείνεται ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων. Οἱ κορυφὲς Ρίλος (2673 μ.) καὶ Μουσάλα (2930 μ.) τὴν ἑνώνουν μὲ τὸν Αἵμο. Τὸ μέσον ὕψος της ὑπολογίζεται σὲ 1000 περίπου μέτρα. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐθεωρεῖτο τὸ σπουδαιότερον ὄρος τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Βάκχες, κατὰ τὴν μυθολογία, ἐτέλουν τὰ ὄργια τῆς Διονυσιακῆς λατρείας. Ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν μονῶν οἱ ὁποῖες ἤκμαζαν ἐκεῖ κατὰ τὸν μεσαίωνα, οἱ Τοῦρκοι τὴν ὠνόμαζαν Δεσπὸτ — Δάγ = Δεσποτοβούνι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρόδου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φυλῆς 230 καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κρέοντος, κοντὰ στὸν κιν) φο «Ἀμόρε» τῶν Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ ΝΑ Αἰγαίου, τοῦ συμπλέγματος τῆς Δωδεκανήσου, ποὺ ἔχει ἔκτασι 1.400 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τῆς 80 χιλ. κατοίκους, μαζὶ μὲ τὸ Καστελλόριζο, Σύμη, Τήλο καὶ Χάλκη ποὺ ἀνήκουν στὴν ἐπαρχία Ρόδου. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο νησὶ τῆς Δωδεκανήσου καὶ τὸ τέταρτο τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν Κρήτη Εὔβοια καὶ Λέσβο. Ἡ Ρόδος εἶναι τὸ πρῶτο τουριστικὸ κέντρο τῆς Ἑλλάδος καὶ ἕνα τῶν πλέον σημαντικῶν τῆς Εὐρώπης. Στὴ Ρόδο λειτουργεῖ ἡ Ἀνωτέρα Σχολὴ Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων.

Πολὺ παλιὰ τὸ νησὶ τῆς Ρόδου ἐκαλεῖτο Ἠλιοῦσα, Τελχινία, Ὀφιοῦσα, Ἀστερία κ.ἄ., κατοικεῖτο δὲ ἀπὸ τῆς ληθίνης ἐποχῆς. Κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους κατοίκησαν τὴν Ρόδον οἱ Φοίνικες, Κρῆτες καὶ Δωριεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν τὶς τρεῖς ἀρχαιότερες καὶ ὀνομαστὲς πόλεις: Λίνδον, Κάμειρον καὶ Ἰαλυσόν. Ἔκτοτε ἡ ἱστορία τῆς Ρόδου εἶναι σημαντική. Τὸ 1522 κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἀκολούθησε τὴν τύχη τῆς λοιπῆς Δωδεκανήσου. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρόδων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θράκης 33, κοντὰ στὴ νοτία πλευρὰ τοῦ ἄλσους τῆς Ν. Σμύρνης.

Ρόδον ὀνομάζεται τὸ ἄνθος τῆς Ροδῆς, κοινῶς τριανταφυλλιᾶς. Ὁδός, λοιπόν, τῶν τριανταφύλλων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ροδῶνος.

Ροδών, ὀνομάζονται δυὸ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας Κιλκὶς (μὲ 200 περίπου κατοίκους) καὶ τῆς Ἐπαρχίας Φλωρίνης (μὲ 250 περίπου κατοίκους), ὅπου μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφὴν εἶχαν ἐγκατασταθῆ πολλοὶ πρόσφυγες.

Ροζάκη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 267, στὰ «Θυμαράκια».

Ὁ Γεώργιος Ροζάκης, δικαστικὸς ἀπὸ τὴν Σπάρτη, συνελλήφθη καὶ ἐφονεύθη ἀπὸ τὴν ληστοσυμμορία Παπακυριτσοπούλου.

Ροζαρόλι Ἰωσήφ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γκύζη 42, στοῦ «Γκύζη».

Ὁ Ἰωσὴφ Ροζαρόλι, Ἰταλὸς φιλέλληνας ἀπὸ τὴν Νεάπολι, ὑπηρετήσας ὡς στρατηγὸς στὸ στρατὸ τοῦ Ναπολέοντος, κατῆλθε τὸ 1825 στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ὀργάνωσι τακτικοῦ στρατοῦ καὶ ἀπέθανε τὸν ἴδιο χρόνο στὸ Ναύπλιο.

Ροΐδη Ἐμμανουήλ,

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γκύζη 42, στοῦ «Γκύζη».

Ὁ Ἐμμανοὴλ Ροΐδης, λόγιος καὶ συγγραφέας ἀπὸ τὴν Χίο, γεννήθηκε στὴ Σῦρο τὸ 1836. Ἐκ τῶν προδρόμων τῆς ἀναγεννήσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἐργάσθηκε στὴν Ἀθήνα ὡς δημοσιογράφος καὶ ἐξέδωκε, μαζὶ μὲ τὸν Θ. Ἄννινο τὸ σατιρικὸ περιοδικὸν «Ἀσμοδαῖος» (1875—1876). Ὡς διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης (1880—1909) συστηματοποίησε τὴν λειτουργία της. Ἔγραψε κριτικές, διηγήματα κ.ἄ., ἀφωρίσθηκε δὲ γιὰ τὸ ἱστορικό του μυθιστόρημα «Ἡ πάπισσα Ἰωάννα» (1886) τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε καταπληκτικὴ ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία. Τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Ροΐδη ἐξεδόθησαν κατὰ ἐπανάληψι. Ἀπέθανε τὸ 1904. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικό).

Ροΐκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱππάρχου, κοντὰ στὴν «Κοίμησι τῆς Θεοτόκου» τοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Ρόϊκος, Σάμιος ἀρχιτέκτονας καὶ χαλκοπλάστης τοῦ Ζ΄ π.χ. αἰῶνος, γυιὸς τοῦ Φιλέα καὶ πατέρας Θεοδώρου τοῦ Σαμίου, ἐφεῦρε, μαζὶ μὲ τὸν γυιό του, τὴν μέθοδο τῆς χύσεως τοῦ χαλκοῦ γιὰ τὴν κατασκευὴ κοίλων ἀγαλμάτων. Μὲ τὸν γυιό του ἀνοικοδόμησε τὸ Ἡραῖον τῆς Σάμου. Ἀπὸ τὰ χαλκοπλαστικά του ἔργα, ἀναφέρεται ἰδιαιτέρως ἄγαλμα «Νυκτὸς» στὸν ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ βρισκόταν στὴν Ἔφεσο. Ὁ Ρόϊκος ὑπῆρξε πρωτοπόρος τῆς χαλκοπλαστικῆς τέχνης στὴν Ἑλλάδα.

Ροΐλου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Γαλατσίου 62, στὸ Γαλάτσι.

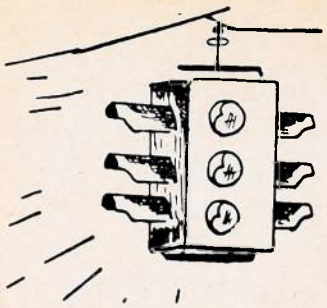
Ὁ Γεώργιος Ροΐλος, ζωγράφος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1867. Ὕστερα ἀπὸ τὶς σπουδές του στὴν Ἑλλάδα, στὸ Μόναχο καὶ Παρίσι, διωρίσθηκε καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Ἐξεικόνισε μυθολογικές, θρησκευτικὲς καὶ πολεμικὲς σκηνές, ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897. Πέθανε τὸ 1928.

Ρόκα Νικολάου.

Ἀδιέξοδο τῆς ὁδοῦ Χαλκηδόνος, ὄπισθεν τοῦ κινηματογράφου «Γαλαξίας» τῶν Ἀμπελοκήπων.

Ὁ Ρόκας Νικόλαος ἢ Ζερβονικόλας (1780—1823), ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὴν Μεγαρίδα, ἔφηβος ἀκόμη μετέβη στὴν Μ. Ἀσίαν, ὅπου διέπρεψε μεταξὺ τῶν ἐκεῖ «κλεφτῶν». Μετὰ τὴν κήρυξι τῆς Ἐπαναστάσεως μετέβη στὴν Κρήτη, ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Πελοπόννησο καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Ναυπλίου, ἐπανῆλθε στὴν Κρήτη, ὅπου καὶ ἀγωνίσθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια.

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰωάν. Λιάλης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ τὸν παρέσυρε φορτηγὸ στὸ χωριὸ Παράδεισος Καβάλας.

—ΝΕΚΡΗ ἡ Μαρία Λοΐζου, ἐτῶν 83, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 4497 μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Κοροδῆμο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Σπ. Βανδῶρος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ὅταν ἀνατράπηκε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Κηφισοῦ καὶ Δυρραχίου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χαρίσης Μάτσος, ἐπιβάτης φορτηγοῦ, ὅταν αὐτὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Πτολεμαΐδα, στὴν ὁδὸ Κοζάνης — Λαρίσης, ἔπεσε πάνω σὲ ἀμαξοστοιχία ποὺ ἐστάθμευε.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλένη Π. ὅταν τὸ ταξὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Μπίσκο συγκρούσθηκε στὴ γέφυρα τῆς Κολοκυνθοῦς μὲ Ι.Χ. ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Π. Γριτσόπουλος. Καὶ οἱ δύο ὁδηγοὶ συνελήφθησαν καὶ καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὸ αὐτόφωρο Πλημμελειοδικεῖο.

— ΝΕΚΡΟΙ πέντε, οἱ Κ. Πολίτης, Ἀστυν. Διευθυντὴς Β΄, ἡ γυναίκα του Πόπη, ὁ Λεων. Τζάκος, ἡ γυναίκα του Ἄννα καὶ ἡ κόρη τους Χριστίνα ἐτῶν 12, ὅταν τὸ Ι.Χ. ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Πολίτης στὸ 72 χλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Κορίνθου, λόγω τυχαίου ντεραπαρίσματος ἔπεσε στὸ γκρεμό.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἀναστ. Χατζηστάμου ἐτῶν 12, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ δημόσιο δρόμο Χαλκίδος — Κύμης τὸ 312.263 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἀρ. Σιγανό, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὸ θύμα του καὶ ἐξαφανίσθηκε, συλληφθεὶς ἀργότερα.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Μαριάνθη Τσούμα καὶ τραυματισμένοι τρεῖς, ὁ ὁδηγὸς Σ. Τσούμας, ὁ πατέρας του Χρῆστος καὶ ἡ ἀδερφή του Καίτη, ὅταν στὸ 17 χλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας τὸ Ι.Χ., 10110 τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν τὰ θύματα συγκρούσθηκε μὲ τὸ φορτηγὸ 124.374, τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς Γ. Διμικόλης συνελήφθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Ντοῦρος, ἐπιβάτης μοτοσακό, καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγός του Ν. Βονάκης, ὅταν αὐτὸ στὸ 47 χλμ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας συγκρούσθηκε μὲ τὸ Ι.Χ., 94625 ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Β. Παλαιολόγος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Κωστέας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 54407 μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Μπατόνα στὸ 97 χλμ. τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Κατερίνης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀντ. Λαζανάς, ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι 4, οἱ Κωνστντ. Χρήστου καὶ Ἀντών. Γκοτσόπουλος καὶ ὁ Γ. Γεωργακόπουλος, ὅταν ἀνατράπηκε τὸ φορτηγό τους στὸ Σούλι Πατρῶν.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ἑπτά, οἱ Χρ. Γούτσιος, Περ. Γεωργουδάκης, Χρ. Κουρουδέση, Παρ. Καραγιαννίδη, Ι. Χρήστου, Ἀν. Τσαμουράκη, Δημ. Κραστανᾶς, σὲ πέντε τροχαῖα δυστυχήματα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Λαζανῆς, καὶ τραυματισμένοι τρεῖς ἐπιβάτες φορτηγοῦ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Α. Γκοτσόπουλος, τὸ ὁποῖο παρεξέκλινε στὴν Πάτρα καὶ χτύπησε πάνω σὲ δέντρο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Μαλαβάκης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὰ Τρίκαλα φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Τσουμάνη.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Σεβαστὴ Ρωμαίου, τὴν ὁποία παρέσυρε μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ

τὸ Ι. Σταφυλᾶ στὴν διασταύρωση τῶν ὁδῶν Σκυλίτση καὶ Δεληγιώργη στὸν Πειραιᾶ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Ἑλ. Νικολόπουλος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ποὺ συγκρούσθηκε στὴ λεωφόρο Θησείου μὲ φορτηγὸ ἀγνώστων στοιχείων.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Δημ. Ψημένου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν Ὁμόνοια τὸ 144737 ταξὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Λεν. Κασελάκη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Εὐθ. Κόντου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ Μπραχάμι τὸ Ι.Χ. 38364 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἐλευθ. Πάστο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Θεόδ. Παρασίτης, ἐπιβάτης πούλμαν, λόγω ἀποτόμου φρεναρίσματος τοῦ αὐτοκινήτου.

— ΝΕΚΡΟΙ τρεῖς, οἱ Γ. Σπυριδουλάκης, ὁδηγὸς στρατιώτης, Εὐγ. Γιαννάκης, λοχίας καὶ Χρηστ. Σαμαρᾶς, στρατιώτης καὶ τραυματισμένοι τρεῖς στρατιῶτες, ὅταν κοντὰ στὸ Διδυμότειχο ἀνατράπηκε τὸ 74569 στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Κωνστ. Θάνου, τὴν ὁποία παρέσυρε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Ζιάκα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀμπλιανή.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ἑλένη Σκαλάκη, ὅταν στὸ Βόλο συγκρούσθηκαν Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἰγν. Μπενετάκο καὶ φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Στάνο.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Αἰκ. Μιάσκου καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα οἱ Β. Σταμπούλος καὶ ἡ γυναίκα του Ἑλένη, ὅταν στὸ 61 χλμ. τῆς ὁδοῦ Χαλκίδος — Αἰδηψοῦ τὸ Ι.Χ. 213907 μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Μαλπάζογλου συγκρούσθηκε μὲ γεωργικὸ ἑλκυστήρα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ἀλέξ. Νικολαΐδης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν ὁδὸ Σπ. Μερκούρη (Παγκράτι) τὸ Ι.Χ. 100197 μὲ ὁδηγὸ τὸν Παρ. Μαραυτῆ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Γ. Ἠλιόπουλος ὁδηγὸς Ι.Χ. καὶ ἡ Κ. Παπαδοπούλου, ἐπιβάτις, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο λόγω ἀδεξιότητος τοῦ ὁδηγοῦ του ἔπεσε στὸν τοῖχο τῆς πλατείας Χαλανδρίου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Γ. Θεοδωρόπουλος ὁδηγὸς Ι.Χ., ὅταν τοῦτο συγκρούσθηκε μὲ λεωφορεῖο στὴ διασταύρηση τῶν ὁδῶν Κεραμεικοῦ καὶ Πλαταιῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σταῦρος Χαλικᾶς, λιμενικὸς ναύτης ὅταν ἀνατράπηκε στὴ Λέρο ἡ μοτοσυκλέττα του.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Γκορᾶς ἐτῶν 13, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ 127 χιλμ. ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Ἀθηνῶν τὸ 62574 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Μανούση.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ Ἀστυφύλακας, ὅταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 36584, τὸν ὁποῖον ἔλεγχε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Ἁγίου Μελετίου γιὰ τροχαία παράβαση, ἔβαλε ξαφνικὰ τὸ αὐτοκίνητο σὲ κίνηση καὶ παρέσυρε τὸν Ἀστυφύλακα.

— ΝΕΚΡΗ ἡ 4ετὶς Δέσποινα Πασχάλη, ὅταν στὴν Κατερίνη ἔπεσε ἀπὸ γεωργικὸ ἑλκυστήρα τὸν ὁποῖο ἔθεσε σὲ κίνηση ὁ ἀδελφός της Σπυρίδων ἐτῶν 11.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Γκίκας, ὁδηγὸς φορτηγοῦ τὸ ὁποῖο ἀνατράπηκε σὲ ἀγροτικὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ τὴν Καρδίτσα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰωάννης Γιουβανούσης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ 87 χιλμ. τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Καβάλας Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Γὰν Λεονάρντο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 7, οἱ Δ. Μπουροβάρης, (ὁδηγός), Π. Τσάπερ, Μιχαὴλ Κρίστ, καὶ ἄλλοι δύο ὅταν συγκρούσθηκαν λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητας στὴν παραλιακὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος, στὴ στροφὴ λίγο πρὶν τὴν «Νεράϊδα», τὸ Ι.Χ. 121221 καὶ τὸ COM. 249 γερμανικὸ τουριστικό.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 4ετὴς Καρυοφύλλης Σταμίδας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ Ν. Ψηχανιώνα Θεσσαλονίκης τὸ Ι.Χ. 161665 μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Τριανταφύλλου.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ναντιάνα Γκαλιάτσου, ἐπιβάτις τρακτὲρ ποὺ ἔπεσε σὲ ἀρδευτικὸ αὐλάκι τοῦ ποταμοῦ Λουδία στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ ὁδηγὸς Γρ. Καμπίτσος τραυματίσθηκε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς, οἱ Ἠλ. Παπαθωμᾶς, Θ. Φώτας, καὶ Κ. Καραβίδας ὅταν τὸ δίκυκλο ἀνατράπηκε στὸ Νέο Ἡράκλειο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Βαρβ. Τάμπα, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ Βύρωνα αὐτοκίνητο ἄγνωστο ποὺ ἐξαφανίσθηκε.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Διπλοδάκτυλος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ποὺ συγκρούσθηκε στὰ Μελίσσια μὲ τὸ 44719 λεωφορεῖο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 3ετὴς Κ. Σπυρογιάννης, ποὺ τὸν παρέσυρε γεωργικὸς ἑλκυστήρας μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Θωμᾶ στὸ Σαμάρι Ἀμβρακιάδος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐάγ. Μαστρογιάννης, ἐπιβάτης γεωργικοῦ ἑλκυστήρα, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, ὅταν αὐτὸς ἀνατράπηκε στὴ θέση «Πετρίνα» Καρδίτσης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Σμέριος, ὁδηγὸς ἑλκυστήρα ποὺ ἀνατράπηκε στὸ 19ο χλμ. τῆς ὁδοῦ Καστοριᾶς — Κοζάνης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι Γαρσάτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ τραυματισμένος ὁ συνεπιβάτης του Α. Ἀλέργης, ὅταν αὐτὸ ἔπεσε πάνω σὲ δέντρο στὸ χωριὸ Κουφάλια Θεσσαλονίκης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μιλτ. Μάστορας, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν συγκρούσθηκε μὲ φορτηγὸ στὰ Γιάννενα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Γουβανούσης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ 75 χλμ. τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Καβάλας Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἄγγλο Τζὼν Νίκσον.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, οἱ Πέτρος Τσιαπράζης καὶ Γαρουφαλιὰ Κυρμιζοπούλου, ὅταν τὸ Ι.Χ. 15.163 στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἐμ. Μπενάκη καὶ Δερβενίων γιὰ νὰ ἀποφύγη σύγκρουση μὲ ἄλλο αὐτοκίνητο ἔπεσε στὸ ἐκεῖ εὑρισκόμενο ἐστιατόριο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Ἀγγ. Μέγγου, ὅταν τὸ Δ.Χ. 85.635 λεωφορεῖο στὸ ὁποῖο ἐπέβαινε, φρενάρισε ἀπότομα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Ἰωάννα Καρελιώτου, ὅταν συγκρούσθησαν δύο Ι. Χ. στὴν ὁδὸν Πατησίων 269.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γεώργιος Ζάκκας, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν — Θεσσαλονίκης, καὶ Λαρίσης — Βόλου φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἀγ. Κορδιπλῆ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀντ. Συμεωνίδης, ὁδηγὸς μοτοσυκλέτας, ὅταν αὐτὴ ἔπεσε πάνω σὲ κάρο στὴν ὁδὸ Λαγκαδᾶ — Θεσσαλονίκης.

— ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ὁδηγοῦσε τὸ Ι.Χ. 220.336 ὁ ἐκπαιδευτὴς ὁδηγῶν Ν. Τσούργιαννης, γι' αὐτὸ συνελήφθη στὴν ὁδὸ Ἀγγελάκη Θεσσαλονίκης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ 3ετὴς Δ. Ντάσος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὶς Σέρρες ἡ νεκροφόρα τοῦ Δήμου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δαμιανὸς Τσίπας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ 38 χλμ. τῆς ὁδοῦ Κονίτσης — Ἰωαννίνων αὐτοκίνητον τῆς ἐπιχειρήσεως Δημ. Ἔργων μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Μήτσου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Στ. Βασιλικιώτης, ὁδηγὸς τοῦ 195.801 ὅταν συγκρούσθηκε μὲ ἄγνωστο αὐτοκίνητο στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Σπ. Μερκούρη καὶ Βασ. Κωνσταντίνου στὸ Παγκράτι.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Σταμ. Λουφάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ 104759 λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Σῖμο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Μαρία Γιαννάκη, ποὺ τὴν παρέσυρε μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Γεώργ. Γριμπιλάκο στὸ Περιστέρι.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ ὁδηγὸς Ἀστυφύλακας καὶ ὁ συνοδὸς Ἀρχιφύλακας περιπολικοῦ τῆς Ἀμέσου Δράσεως τὸ ὁποῖο ἐνῶ κατεδίωκε δύο κλέπτες μοτοποδηλάτων παρεξέκλινε στὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ ἔπεσε πάνω στὴ Γέφυρα τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου. Τὸ αὐτοκίνητο καταστράφηκε τελείως.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Χρυσάνθη Μπιλότση, ποὺ ἔπεσε στὸ χωριὸ Καρδίκι Σουλίου ἀπὸ τὸ μουλάρι της, τὸ ὁποῖον ἀφήνιασε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 4, οἱ Σπ. Βλάχος, Ἱππ. Γιακουμῆς, εἰσπράκτορας, Ἀν. Ἀντωνιάδης, Κλυμ. Ἀσλανίδου, ἐπιβάτες, ὅταν συγκρούσθηκαν στὴν ὁδὸ Ὄθωνος τὸ 66 λεωφορεῖο τῶν ΕΗΣ μὲ τὸ 102.380 τῶν ΚΤΕΛ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες, ὅταν λόγω κακῆς ὁδηγήσεως, λόγω μέθης καὶ ὑπερβολικῆς ταχύτητας, τὸ 417 ΞΑ στὴ στροφὴ τῆς Οὖλεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ποσειδῶνος ἀνατράπηκε καὶ πῆρε τρεῖς τοῦμπες καὶ τὸ 434 ΞΑ λίγο πιὸ πέρα προσέκρουσε σὲ στύλο τῆς ΔΕΗ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ ὁδηγὸς τρικύκλου Ἀθην. Κυριανάκης, ὅταν πλησίον τοῦ ἱπποδρόμου Φαλήρου συγκρούσθηκε μὲ τὸ Ι.Χ. 103.414.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Ἀλεξ. Λυμπεροπούλου ὁδηγὸς Ι.Χ. ποὺ συγκρούσθηκε μὲ ἄλλο Ι.Χ. τὸ ὁποῖο ὁδηγοῦσε ἡ Ναυσικᾶ Θεοχαρίδου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα ἡ Στεφανία Κατσούλη, τὴν ὁποία παρέσυρε στὴ διαστύρωση τῶν ὁδῶν Μουστοξύδη καὶ Ἀλεξάνδρας μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Σπυρ. Ἀλεβιζᾶτο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα ἡ Αἰκ. Μηλιάδου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὴν Καλλιθέα τὸ 120247 ταξί.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Παν. Ἀνδρέου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 86.698 μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Τσικελῆ στὴν ὁδὸ Μαλακάσας, κοντὰ στὸ Καπανδρίτι.

— ΝΕΚΡΕΣ δύο, ἡ Γιαννούλα Βέργου καὶ Αἰκατερίνη, Λάϊου, οἱ ὁποῖες παρασύρθηκαν ἀπὸ δύο αὐτοκίνητα, ἕνα Ι.Χ. καὶ ἕνα φορτηγό, ὅταν αὐτὰ συγκρούσθηκαν στὸ 81 χλμ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. Γ. Δάρας συνελήφθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δημ. Τσαρλούκας, ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα δύο, οἱ Ἀν. Γραγιωνός, καὶ Σ. Κολακίδης, ὅταν ἔγινε σύγκρουση στὸ χωριὸ Κόπανος τῆς δημοσίας ὁδοῦ Βερροίας — Ναούσης μεταξὺ τοῦ Ι.Χ. 131.577 τὸ ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ προσπεράσῃ τὸ 161814 φορτηγό, καὶ λόγω τῆς συγκρούσεως παρεξέκλιναν καὶ τὰ δύο, χτύπησαν πάνω σὲ δέντρο καὶ ἀνατράπηκαν στὸ χαντάκι.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 8, ὅταν Ι.Χ. συγκρούσθηκε μὲ στρατιωτικὸ «Τζαίημς» στὸ 16 χλμ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Λαρίσης — Ἀθηνῶν. Οἱ τραυματίες εἶναι ὁ Μ. Μαραγκουδάκης, ὁδηγὸς Ι.Χ. ἡ γυναίκα του Μαρία, οἱ Ἀργυρὼ καὶ Κωστούλα Σιμιριώτου, ὁ Ν. Χαριτάκης καὶ ὁ Ε. Πατεράκης. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ Ε. Τζαφέρης συνελήφθη καὶ παραδόθηκε στὴν ΕΣΑ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ θανάσιμα οἱ Θ. Μπλέτσας καὶ Γ. Κεχαγιᾶς ὁδηγὸς καὶ ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ποὺ ἀνατράπηκε στὸ χωριὸ Καινούργιο Ἀγρινίου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Τσαμίλης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, καὶ τραυματισμένοι οἱ Ε. Τσέτας, ἐπιβάτης τοῦ μοτοποδηλάτου, Α. Μίχαλος, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. καὶ Σταθούλα Θωμοπούλου ἐπιβάτις Ι.Χ., ὅταν τὸ μοτοποδήλατο συγκρούσθηκε μὲ Ι.Χ. στὴ λεωφόρο Βασ. Γεωργίου στὸ Καλαμάκι.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Ἀνδρέου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ 36759 λεωφορεῖο στὴν ὁδὸ Λιοσίων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μαλιούχος, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστήρα ποὺ ἀνατράπηκε στὴ Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΟΙ 2, οἱ Ν. Λαζαρίδης, ὁδηγὸς δικύκλου καὶ ὁ συνεπιβάτης Ἀποστ. Σιδηρόπουλος καὶ τραυματίσθηκαν σοβαρὰ 4, ἤτοι ὁ Ι. Χαλκίδης, ὁδηγὸς τρικύκλου, Χρ. Νικολαΐδης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ Μιχ. Γιατράκης, καὶ Ἀθ. Καραθανάσης, ὅταν τὸ φορτηγὸ 156.728 ἐπέπεσε κατὰ τρικύκλου καὶ δικύκλου στὴ Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Βασ. Κανίκης, χωροφύλακας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ φορτηγὸ 159529 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Κυριακίδη, στὸ Κιλκίς.

Ν. Α.

Ὁ ἐτήσιος ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ο.Φ.Α. ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν

Τὴν 26.10.1966 καὶ περὶ ὥραν 15.30΄ εἰς τὸ γήπεδον «Καραϊσκάκη», ἐνώπιον πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων θεατῶν, διεξήχθη ὁ ἐτήσιος, ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἐφηβικῶν ὁμάδων τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ Πανιωνίου. Οἱ παῖκται ἀμφοτέρων τῶν ὁμάδων διεξεδίκησαν μὲ πεῖσμα τὴν νίκην καὶ τὴν κατάκτησιν τοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀθλοθετηθέντος, ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀσυνομίας Πόλεων κυπέλλου. Τελικῶς, λόγω καὶ τῆς ὑφισταμένης ἀναμφισβητήτου ὑπεροχῆς τῆς ὁμάδος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, αὕτη ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ Πανιωνίου μὲ σκὸρ 2—0, τῶν τερμάτων ἐπιτευχθέντων ἀμφοτέρων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ α΄ ἡμιχρόνου.

Τὸν διεξαχθέντα ἀγῶνα παρηκολούθησαν αἱ κυρίαι: Πηλείδη, Παπαδάκη, Λεωνιδάκη, Παναγιωτοπούλου, Χιδίρογλου, Ρωμαΐδου, Δαπόλλα, μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Φ.Α., αἱ κυρίαι Γερανέα καὶ Παπατέστα, τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, αἱ κυρίαι Δαβίδη, Βαλντέν, Καρογιάννη καὶ Τσαγκάρη, ὁ πρόεδρος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, βουλευτὴς καὶ τ. ὑπουργὸς κ. Ἀνδριανόπουλος, ὁ πρόεδρος τοῦ Πανιωνίου κ. Σερέφογλου, ὁ βουλευτὴς καὶ τ. ὑπουργὸς κ. Βρανόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ τ. πρόεδρος τῆς ΑΕΚ ἐφοπλιστὴς κ. Γκούμας, ὁ Γενικὸς Δ)ντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Δημοσίας Τάξεως, Ἀστυνομικὸς Δ)ντὴς Α΄ κ. Χαλοῦλος, ὁ Α΄ Ὑποδιευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Δ)ντὴς Α΄ κ. Στρατῆς, ὁ Δ)ντὴς Γραφείων τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνομικὸς Δ)ντὴς Α΄ κ. Σ. Μανέττας, οἱ Ἀστυνομικοὶ Δ)νταὶ Β΄ τάξεως κ.κ. Ἀγγελόπουλος καὶ Φιλίππου, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος Ἀθλητισμοῦ Ἀρχηγείου Α.Π., Ἀστυνόμος Α΄ κ. Β. Κρῦος, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Παπατριανταφύλλου κ.ἄ.

Τὸ ἀθλοθετηθὲν κύπελλον ἀπένειμεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς νικητρίας ὁμάδος ὁ κ. Χαλοῦλος, ὅστις μετὰ τῶν κ.κ. Σερέφογλου, Στρατῆ καὶ Μανέττα, συνεχάρησαν ἕνα ἕκαστον τῶν παικτῶν διὰ τὴν ἐκ μέρους του ἐπιδειχθεῖσαν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἡμιχρόνων διάλειμμα, τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀρχ)κος κ. Μπουχούτσου ἐπαιάνιζε διαφόρους σκοπούς.

Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ ἐπεσημάνθησαν, ὅλως ἰδιαιτέρως, αἱ προσπάθειαι τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν ὑπὲρ τῶν τέκνων τῶν ἀστυνομικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ο.Φ.Α., φιλοξενοῦνται σταδιακῶς εἰς τὴν ἐν Ἑκάλῃ γνωστὴν εἰς ὅλους μας Παιδικὴν Στέγην. Πολλαὶ καὶ διάφοροι εἶναι αἱ κατὰ καιροὺς ἐκδηλωθεῖσαι συμπαραστάσεις τοῦ Ο.Φ.Α. ὑπὲρ τῶν τέκνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων τῶν ἀστυνομικῶν. Ἕνεκα τῆς δραστηριότητος ταύτης τοῦ Ο.Φ.Α. εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη καὶ ἡ ἰδικὴ μας συμπαράστασις εἰς τὰς ἐν γένει ἐκδηλώσεις αὐτοῦ.

Διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν εὐχόμεθα εἰλικρινῶς εὐόδωσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ Ο.Φ.Α., ἐπ' ἀγαθῷ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἀστυνομικῆς οἰκογενείας εἰδικώτερον.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

— Διά Β.Δ. ἐκδοθέντος τὴν 7.10.66 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 366 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ') τῆς 12.10.66, προήχθησαν: 1) ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Βάϊος Παπασταθόπουλος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυν. Δ) ντοῦ Β' καὶ 2) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Κυριάκος Μαστοράκος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α', ἀμφότεροι κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' κατ' ἐκλογήν, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Δημήτριος Γληνός, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, βάσει τῶν κειμένων διατάξεων, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ ὑγειονομικοῦ ἀξιωματικοῦ Ὑπαστυνόμου Α', πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ Ἀστυφύλακες Ὀδοντίατροι κ.κ. Νικόλαος Βασιλακόπουλος καὶ Δημήτριος Θωμάκος, κεκτημένοι τὰ πρὸς τοῦτο νόμιμα προσόντα.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Διονύσιος Ἀνδριανόπουλος, Παναγιώτης Σαραντόπουλος καὶ Ἰωάννης Λαμπράκος.

—Ἀπελύθησαν, διὰ λόγους ὑγείας, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Γεώργιος Καρδούλας καὶ Σαράντος Δημητριάδης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) Ὑπαστυνόμον κ. Θεόδωρον Λάγιον, Προϊστάμενον τῆς Ὁμάδος Κοινοῦ Ἐγκλήματος τῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, 2) Ὑπαστυνόμον Α' κ. Σωκράτην Ἀλεξόπουλον, 3) Ἀνθ) μον κ. Κων) νον Ἀρώνην, 4) Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀπόστολον Κωνσταντινόπουλον, Διονύσιον Διαμαντόπουλον καὶ Ἰωάννην Φόφολον, διότι ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου καὶ κατόπιν πληροφοριῶν τῶν ὡς ἄνω Ἀστυφυλάκων, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἅμα ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν, σύλληψιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην σπείρας διαρρηκτῶν, προκαλέσαντες, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ τύπου τῆς πόλεως Πατρῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐπηνέθησαν οἱ: 1) Ἀστυνόμος Α' κ. Βασίλειος Κρύος, 2) Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἰωάννης Πιέρρος, 3) Ἀρχιφύλαξ κ. Παναγιώτης Κατσέρης, 4) Ὑπαρχιφύλαξ κ. Βασίλειος Σίλλης καὶ 5) Ἀστυφύλακες κ.κ. Λεωνίδας Κόρμαλης, Χρ. Χαραλαμπίδης, Χαράλαμπος Ἀκοκαλίδης, Νικόλαος Ζέππος, Εὐάγγελος Παύλου, Σπυρίδων Κατσαρῆς, Δημήτριος Παπακωνσταντίνου, Ἀθανάσιος Ἀμπατζῆς, Γεώργιος Μπιδέλης, Ζαχαρίας Μπιμπλῆς, Κων) νος Μαντζάνας, Κων) νος Ἀβραμίδης, Θεόδωρος Λιακόπουλος, Ἀθανάσιος Μιχαηλίδης, Ἰωάννης Γιαννόπουλος, Νικόλαος Βουγιούκας, Εὐάγγελος Κουρκουτίδης, Σταῦρος Μουνταφείδης καὶ Σακελλάριος Μάναρης, διότι ὁ μὲν πρῶτος, ὡς Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀθλητικῆς Ὁμάδος, ὁ δεύτερος ὡς μέλος τῆς Τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐν λόγω Ὁμάδος, ἅπαντες δὲ οἱ λοιποὶ ὡς ἀθληταί, συμμετασχόντες εἰς τὸ διεξαχθὲν ἐν Θεσσαλονίκη Πρωτάθλημα Στίβου τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων 1966 καὶ ἀγωνισθέντες ἐντὸς τῶν ἀθλητικῶν πλαισίων ἀόκνως καὶ φιλοτίμως, μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγάλην ἀγωνιστικὴν διάθεσιν, ἐπέτυχον, συναγωνισθέντες τὰς Ἀθλητικὰς Ὁμάδας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας, τὴν ἀνάδειξιν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀθλητικῆς Ὁμάδος ὡς πρωταθλητρίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1966, ἀποσπάσαντες τὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐθνικῆς

Ἀμύνης διὰ τὸ ἐξαίρετον ἀθλητικόν των πνεῦμα, τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν καὶ τὰς λίαν ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις καὶ προκαλέσαντες τὰ λίαν εὐμενῆ καὶ ἐνθουσιώδη σχόλια τόσον τῶν ἐπισήμων ὅσον καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, συντελέσαντες διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Διὰ Β.Δ., ἐκδοθέντος βάσει τῶν κειμένων διατάξεων καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 320 Φ.Ε.Κ. (τ.Γ') τῆς 6.9.66, ἀπονέμεται τὸ μετάλλιον «Ἀστυνομικὸς Σταυρὸς» εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Πέτρον Κλουδᾶν διὰ διακεκριμένην πρᾶξιν, ἤτοι διότι οὗτος, κατὰ τὸ ἀπὸ 14.6.66 μέχρις 11.7.66 χρονικὸν διάστημα, ὑπὸ δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας, ἀπετόλμησε καὶ ἐπραγματοποίησε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, πραγματικὸν ἄθλον, διασχίσας διὰ θαλάσσης τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ «Τουρκολίμανον» Πειραιῶς μέχρι Πρίντεζι Ἰταλίας, διὰ μικροῦ κανὼ τύπου «καγιὰκ» μήκους 3 μ. καὶ πλάτους 0,70 μ., προκαλέσας, διὰ τοῦ κατορθώματος τούτου, τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καὶ τὰ εὐμενέστατα σχόλια τοῦ διεθνοῦς τύπου ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οὗτινος τυγχάνει μέλος.

*
* *

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οἱ Διεθνεῖς Ἀγῶνες Σκοποβολῆς Σ.Ι.Σ.Μ. διὰ τὸ Πρωτάθλημα 1966, διεξήχθησαν ἐφέτος εἰς τὴν πόλιν Στράνγκνας τῆς Σουηδίας ἀπὸ 20—30) 8) 66.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας συμμετέσχον ἐν συνόλῳ 9 Κράτη, ἤτοι ΕΛΛΑΣ, ΓΑΛΛΙΑ, ΙΤΑΛΙΑ, ΣΟΥΗΔΙΑ, ΝΟΡΒΗΓΙΑ, ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ, ΑΥΣΤΡΙΑ, ΔΑΝΙΑ καὶ ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμὰς ἐπέτυχε τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

Α'. ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΤΥΦΕΚΙΟΝ

1ην Ὁμαδικὴν νίκην ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πρηνοῦς.

2αν Ἀτομικὴν νίκην διὰ τοῦ Ἀστυφύλακος Σκαραφίγκα Ἰωάννου, ὅστις ἐσημείωσεν ἐπίδοσιν 193) 200, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φινλανδοῦ Ὀλυμπιονίκου Μαρκάνεν, ὅστις ἐπέτυχεν ἐπίδοσιν 194) 200.

4ην Ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὸ ἀγώνισμα ταχείας βολῆς πολεμικοῦ τυφεκίου ἐπὶ τοῦ συνόλου τριῶν στάσεων, καὶ

5ην Ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὸ ἀγώνισμα ἀκριβείας τριῶν στάσεων.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὁμάδα τοῦ πολεμικοῦ τυφεκίου Ἀστυνομικοί: Ὑπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, Ἀστυφύλαξ Σκαραφίγκας Ἰωάννης, Ἀστυφύλαξ Φωτόπουλος Γεώργιος, Ἀστυφύλαξ Μπέλμπας Κωνσταντῖνος καὶ Λοχίας τοῦ Στρατοῦ Πανούσης ὑπερέβαλον ἑαυτούς, καταρρίψαντες 12 πανελληνίους ἀτομικὰς καὶ ὁμαδικὰς ἐπιδόσεις.

Β'. ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΝ

Ἡ ὁμὰς περιστρόφου, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Λοχαγοῦ Κασούμη Δ., Ὑπολοχαγοῦ Παπαγεωργοπούλου Ἀλ., Ἀνθυποσμηναγοῦ Μαρμαρίδη Γ., Ἀνθυπασπιστοῦ Πραπαβέση Θεοφ. καὶ Ἀρχιφύλακος Κιτσάκη Δημ., ἠγωνίσθη ἐπίσης ἱκανοποιητικῶς, παρὰ τὸ δριμύτατον ψῦχος καὶ ἐπέτυχε νὰ καταλάβῃ τὴν 5ην ὁμαδικὴν θέσιν τόσον εἰς τὴν βολὴν ἀκριβείας, ὅσον καὶ εἰς τὴν ταχεῖαν τοιαύτην.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμὰς πολεμικοῦ τυφεκίου καὶ περιστρόφου συμμετέσχεν ἐπίσης εἰς τὸ διεξαχθὲν ἐντὸς τῶν δασῶν, ἐπὶ ἀποστάσεως πλέον τῶν 5 χιλιομ., εἰδικὸν Σουηδικὸν Σκοπευτικὸν Πένταθλον ἐπὶ ἀγνώστου περιοχῆς καὶ ἐπὶ ἐμφανιζομένων καὶ ἐξαφανιζομένων στόχων. Τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἦτο ἀτομικόν, κατ' αὐτὸ δὲ διε-

κρίθη ὁ Ἀστυφύλαξ Σκαραφίγκας, ὅστις μεταξὺ τῶν σκοπευτῶν ὅλων τῶν Χωρῶν κατετάγη 6ος μὲ βαθμοὺς 20) 25.

Εἰς τοιοῦτον ἀγώνισμα διὰ πρώτην φορὰν ἠγωνίσθησαν οἱ Ἕλληνες σκοπευταί.

Ἡ εὐθύνη τῆς ἑλληνικῆς ἀποστολῆς εἰς Σουηδίαν, ἧς ἠγήθη ὡς Ἀρχηγὸς ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Κρύος Βασίλειος, ἦτο σοβαρά, διότι εἰς τοὺς ἐν λόγω ἀγῶνας ἐκυριάρχει ἡ συμμετοχὴ τῶν Σκανδιναυικῶν Κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μακρὰν σκοπευτικὴν παράδοσιν καὶ ὑψηλὰς σκοπευτικὰς ἐπιδόσεις. Παρὰ ταῦτα, ὅμως, ἡ ἐξαίρετος ἀγωνιστικὴ διάθεσις, ἰδιαιτέρως τῶν σκοπευτῶν τῆς Ἀστυν. Πόλεων εἰς τὸ πολεμικὸν τυφέκιον, συνετέλεσεν ὥστε νὰ διακριθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμὰς καὶ νὰ προβληθῇ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐπαξία ἀντιπροσώπευσις τῆς Χώρας μας εἰς τοὺς διεθνεῖς τούτους σκοπευτικοὺς ἀγῶνας προεκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ὑπηρεσιακῶν καὶ ἀθλητικῶν παραγόντων, δι' ὃ ἡ ἡγεσία τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, διὰ τοῦ ὑπ' ἀρίθ. Φ. 2049) 00) 81) 20.9.66 ἐγγράφου τοῦ Υ.Ε.Θ.Α., ἀπήυθηνε συγχαρητήρια εἰς τοὺς συμμετασχόντας Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου παρατίθεται κατωτέρω ὡς ἔχει:

«Τοὺς ἐπικεφαλῆς Ἀξ) κοὺς καὶ ἀθλητὰς τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸ διεξαχθὲν εἰς ΣΤΡΑΝΓΚΝΑΣ (Σουηδίας) Πρωτάθλημα Σκοποβολῆς Σ.Ι.Σ.Μ. 1966.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ

διότι διὰ τοῦ ἐξαιρέτου ἀθλητικοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος ὑπερέβαλον ἑαυτοὺς ἐπιτυχόντες νέας πανελληνίους ἐπιδόσεις καὶ ἀντεπροσώπευσαν ὅλως τιμητικῶς τὰς Ἑλληνικὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας εἰς μίαν σοβαρὰν διεθνῆ ἀθλητικὴν ἐκδήλωσιν.

Ἀντιστράτηγος Κ. Τσολάκας
Ἀρχηγὸς ΓΕΕΘΑ

ΠΕΝΘΗ

Εὐστάθιος Μπότσας

Τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1966 ἀπεβίωσε, συνεπεία καρδιακῆς παθήσεως, ὁ διοικητικὸς ὑπάλληλος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Τμηματάρχης, Εὐστάθιος Μπότσας. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ τὴν ταφὴν τοῦ ἐκλιπόντος, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου του ἐκ τοῦ Α΄ Νεκροταφείου, παρηκολούθησαν πολλοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων του, ἀπεχαιρέτησε τὸν θανόντα καὶ κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ του ὁ διοικητικὸς ὑπάλληλος κ. Λυμπερόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν σταδιοδρομίαν, τὸ ἦθος καὶ τὴν ἐργατικότητα τοῦ Εὐσταθίου Μπότσα.

Ὁ Εὐστάθιος Μπότσας, ἐγεννήθη τῷ 1918 ἐν Ἰθάκῃ. Ἀριστοῦχος τοῦ Γυμνασίου, διορίσθη τῷ 1937 ὡς δόκιμος γραφεὺς Β΄, μονιμοποιηθεὶς μὲ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῷ 19[illegible] Τῷ 1940 προήχθη εἰς γραφέα Α΄, τῷ 1945 εἰς γραμματέα Β΄. τῷ 1953 εἰς γραμματέα Α΄, τῷ 1959 εἰς Εἰσηγητὴν καὶ τῷ 1966 εἰς Τμηματάρχην Β΄. Τῷ 1955 μετετάγη ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ εἰς τὸν Λογιστικὸν κλάδον καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Διαχείρισιν Χρηματικοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἐκτελῶν συγχρόνως καὶ καθήκοντα λογιστοῦ τοῦ Ο. Φ. Α. Ἀθηνῶν.

Εὐγενὴς εἰς πάντας, εἰργάζετο πλέον τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδεικνύων ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀναπτύσσων ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα. Συνετὸς οἰκογενειάρχης καὶ ἐξαιρετικὸς ὑπάλληλος, ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως. Ὁ αἰφνίδιος θάνατός του καὶ ἡ πρόωρος ἀπώλειά του, ἐστέρησε τὴν Ἀστυνομίαν ἑνὸς πολυτίμου συνεργάτου.

Συμμετέχοντες εἰς τὸ βαρὺ πένθος τῶν οἰκείων του, ἐκφράζομεν τὰ θερμά μας συλλυπητήρια καὶ εὐχόμεθα εἰς τὸν Ὕψιστον ὅπως συγκαταλέξῃ μετὰ τῶν δικαίων τὸν ἀείμνηστον Εὐστάθιον Μπότσαν.

Ἡ μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.